

Giới thiệu Chiêu Oán

Truyện Chiêu Oán của tác giả Mạnh Bà Thang là một truyện ngôn tình, cổ đại, nữ cường, tu chân. Có những thứ không muốn nhớ nhưng phải nhớ. Có những thứ không muốn hận nhưng không thể không hận.

Linh hồn ta tồn tại cũng bởi oán khí bốc cao tận trời ấy. Hết thấy ta đều tính toán, hết thấy ta đều đòi lại. "Tâm tiền vẫn đạo"? Ta tu đạo không phải để thành tiên! Tâm ta là của ta, há cần trời phải vấn? Một kiếp này chặt đứt quá khứ! Một kiếp này khắc lại thù xưa!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Vụ Ma Đài

Trong đêm dài cô tịch, tiếng gió rít gào, tiếng cành cây va đập bị át đi bởi tiếng hoang thú gầm rú điên cuồng.

Từ phía xa, một lão già chân đi dép rom, tay chống gậy trúc, hông đeo hồ lô nghênh ngang đi tới. Nhìn từ trên xuống dưới cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “rách nát”. Một tay lão cầm cái đùi gà vung vẩy. Một miếng... lại một miếng... quăng xương ra sau đầu... chửi tay. Khi đến dưới gốc cây ngô đồng dán đầy bùa tróc quỷ, trên tay lão bỗng dừng lại xuất hiện một cái đùi gà khác.

Lão vừa cắn vừa lẩm bẩm:

“Vụ Ma Đài! Oán khí nặng gớm nhỉ?”

Vụ Ma Đài là một vùng đất kín gió. Âm khí quá nặng khiến những linh hồn ở đây bị chướng khí nơi này giam giữ, mãi mãi không thể siêu sinh.

Lão nhân ăn mày nhìn quanh một hồi mới nhận ra những mảnh xương người bị vỡ vương vãi khắp nơi. Có thể thấy, người này khi chết, không chỉ tay chân đứt lìa, mà còn bị đập nát cả xương. Phải nói là quá tàn nhẫn. Đến nỗi, chướng khí nơi này có lẽ chẳng mấy chốc cũng không giam giữ nổi linh hồn kia.

Lão vứt chiếc xương gà theo một đường cung hoàn hảo, bấm đốt tay tính thấy chướng khí đã tan đi bảy tám phần, oán khí bốc cao ngàn ngút như muốn thiếu rụi hết thầy. Nếu thả nó ra, hẳn đại họa gieo xuống nhân gian cũng không ít.

Lão son nhân thò tay vào cái áo rách, lấy ra một lá bùa xin màu rồi rì rầm đọc. Tiếng khỏ tự chú vang vọng khắp nơi như tiếng tụng niệm của hàng trăm vạn đệ tử Phật môn.

Từ dưới đáy vực sâu hun hút đằng xa, một bóng dáng mặc y phục trắng chậm rãi đi đến. Nàng ta đến trước mặt son nhân, nụ cười nhẹ nhàng giương ra, chấp tay khom người cúi chào lão đạo, rồi mở miệng nói:

“Linh hồn ta bị giam giữ nơi này đã lâu, chấp niệm quá sâu nên mới sinh ra oán khí chứ không hề có ác ý, mong tiền bối không đuổi tận giết tuyệt”

Lão son nhân thu lại lá bùa, mới đánh giá một lượt. Nàng ta mới chỉ 18 tuổi, khuôn mặt có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, trên người mặc một bộ bạch y vẫn còn lưu lại vài đóa hoa màu đã thấm lại. Nhìn qua có thể thấy là một nữ tử giản dị nhưng ánh mắt lại sáng ngời không hề chứa oán hận ngập trời như cái âm u quanh quẩn nơi đây.

Lão háng giọng lấy hơi rồi mới lên tiếng:

“Son nhân ta đi ngang qua đây, thấy oán khí của ngươi quá nặng sắp phá trận mà ra. Vụ Ma Đài bị phá đi âu cũng là phúc của chúng sinh nhưng chỉ e... oán hận của ngươi sinh ma gây ra lâm than”

Nữ tử nghe xong mới quay người nhìn một vùng trời trước mặt, nàng ta nói nghe như tiếng gió thổi qua rồi tan vào hư vô:

“Ta không muốn làm hại ai. Nhưng nếu không có oán niệm này, biết bao giờ ta mới có thể rời khỏi đây. Không muốn nhớ nhưng phải nhớ. Không muốn hận nhưng không thể không hận. Nếu ngài vẫn muốn giam giữ ta lại đây, có lẽ chúng ta vẫn nên chiến một trận”

Mấy chữ cuối nàng ta nói ra nhẹ bằng, nghe chỉ như một câu: “Chẳng mấy khi có duyên gặp gỡ, chúng ta có nên ăn với nhau bữa cơm?”

Lão son nhân tròn mắt, lão bằng này tuổi mà lại có đứa con nít bảo lão “chiến một trận”. Lại còn là cái linh hồn bị giam giữ suốt mấy trăm năm. Nói ra có mất mặt không cơ chứ?

Chiến chiến cái rầm. Mẹ nó chứ cái lúc son nhân đức cao vọng trọng như ta đây tung hoành thập địa cừu châu, cái nha đầu này không biết đã được nặn chưa ấy chứ! Đúng là thời thế ngày càng thay đổi, bọn hậu bối cũng quên hết cái gọi là “kính lão đắc thọ” rồi.

Càng nghĩ lại càng sôi máu, tay lão cầm cái đuôi gà, chỉ thẳng vào mặt nàng ta mà mắng:

“Nha đầu kia, có tin son nhân ta hi mũi một cái là ngươi ngay cả hồn cũng không còn không hả”

“Tin, đương ta tin. Nhưng đôi khi, lưỡng bại câu thương cũng là điều khó đoán định”

Nàng ta vẫn điềm tĩnh, đáy mắt không một gợn sóng, mái tóc dài phía sau bị gió thổi tung lên. Lão nhân ăn mày vẫn đang mãi nghĩ xem tại sao linh hồn mà tóc cũng bị gió thổi bay được. Lão lấy chân chà mặt đất rồi đặt mông ngồi xuống. Dựa lưng vào thân cây ngô đồng, hai chân vắt hình chữ ngũ, miệng vừa ăn vừa lấy giọng nghiêm nghị nói:

“Coi như ngươi cũng có ít bản lĩnh nhưng son nhân ta từ xưa đến nay luôn hành thiện tích đức. Yêu ma quỷ quái chết trong tay không một ngàn thì cũng một vạn. Ta thấy tâm tư ngươi quả không xấu. Nếu ngươi nguyện ý, ta có thể đuổi hết oán khí rồi giúp ngươi đi vào luân hồi. Nếu ngươi không nguyện ý, ta vẫn đuổi hết oán khí của ngươi”

Nữ tử váy trắng xoay người, trong mắt lộ ra vẻ kích động. Nàng tin lão đạo trước mắt có thể cứu nàng ra khỏi đây, hai tay chấp lại bái một bái mới nói:

“Vệ Tước xin đa tạ ân nhân”

Nói đoạn lùi về sau, thả toàn bộ oán niệm trong người ra. Sương mờ lan tỏa khắp nơi. Vụ Ma Đài bị bao trùm bởi sát khí ngất trời. Tiếng trẻ già than khóc, tiếng binh đao hỗn loạn, tiếng chửi rủa, tiếng cười than. Lão son nhân giật mình, thật không biết khi sống nữ tử này đã chịu đựng những gì mà chấp niệm sâu đến thế. Lão thật chưa từng gặp!

Khi oán niệm tán mạn khắp nơi, bao vây, vẫn vút rồi xông thẳng lên trời, linh hồn Vệ Tước bỗng nhật nhòa hẳn đi. Hóa ra linh hồn này tồn tại và ngưng thực cũng bởi những cố chấp nhân sinh ấy.

Lão son nhân đứng dậy, lấy cây gậy trúc nát cắm xuống đất, hai tay thủ Phật ấn, tiếng kinh kệ lầm rầm như mảnh lưới đan vào nhau, ánh vàng lóe sáng cả một vùng trời.

Đến tận giờ Ngọ ngày hôm sau, Khổ tự chú mới dứt. Phiến đá khắc hàng chữ “Vụ Ma Đài” cũng thế mà biến thành bột phấn.

Linh hồn Vệ Tước trôi lơ lửng, nàng tiến lại gần, cánh tay run rẩy dần dần đưa ra khỏi ranh rới mà chướng khí trước kia bao phủ.

Không có gì ngăn cản, nàng đi xuyên qua, một luồng khí lạnh đánh thẳng vào hai hồn sáu vía còn sót lại. Luồng khí chạy qua xoa dịu những đau đớn khi linh hồn bị chướng khí làm bùng, và cả những vết cắn mà hoang thú gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Điều kiện

Vệ Tước đến trước lão đạo, hai gối quỳ xuống, nàng vái ba vái rồi mới đứng lên.

Lão đạo giờ giọng cười đắc ý, coi như son nhân ta không nhìn nhầm người, nha đầu này cũng có chút tình nghĩa.

Lão cười hề hề, rung đùi, giọng lên một quãng tám, bắt đầu giờ thôi lưu manh:

“Đã biết sự lợi hại của son nhân ta chưa? Giờ ngươi ra khỏi đây rồi, cứ vất vương cũng không tốt. Nhân gian có luân hồi, nhân quả. Ta có thể giúp ngươi gọi ra quỷ phủ đi xuống âm ti để qua Nại Hà... nhưng có điều kiện”

... Lão hơi xuống giọng đưa mắt thăm dò.

Vệ Tước liếc ánh mắt nhìn lão đạo đang ngồi xôm một tay cầm đuôi gà, một tay vẽ vòng tròn trên đất bằng cây gậy trúc nát.

Lão háng giọng:

“Ấy đừng có nhìn son nhân ta như thế. Ngươi không biết nhưng thập địa cửu châu này ai cũng biết danh tiếng Đồng Trác son nhân ta. Hữu danh hữu thực. Trong con đường tầm tiên vấn đạo, nếu ta dám nói số 2 thì không kẻ nào dám nói số 1... khụ khụ... Tất nhiên là không kẻ có vài kẻ cũng đứng số 2 bằng ta... Nhưng nói vậy chắc ngươi cũng đã hiểu son nhân ta đây lời nói có sức nặng tựa ngàn cân rồi chứ? Hoi đâu đi lừa một tiểu nha đầu chưa dứt sữa như ngươi”

Vệ Tước nghe lão huyền truyền một hồi nhưng lọt vào tai nàng chỉ có 4 chữ “tầm tiên vấn đạo”. “Tầm tiên vấn đạo”? Hay lắm. Chính vì bốn chữ này mà nàng bị giết chết một cách tàn nhẫn. Chính vì bốn chữ này mà con dân Thực quốc nước mất nhà tan. Nàng ghi nhớ hết thấy. Hết thấy đều phải tính toán từng món một.

Vệ Tước ngăn dòng sát khí điên cuồng, nói:

“Đồng Trác son nhân, ta tin lời ngài nói...”

Lão đạo gật gù. Phải nói nha đầu này quả thành thực, càng nhìn lại càng làm người ta yêu mến. Khả khả. Biết bao kẻ vừa nhìn thấy bộ dạng của lão đã quăng ra một ánh nhìn khinh bỉ. Chẹp! nhìn đi nhìn lại đúng là một nha đầu đáng để son nhân đây hành thiện tích đức.

Lão lại nói tiếp:

“Cũng không có gì... hê hê... chỉ cần ngươi kể cho ta nghe nguyên nhân những chấp niệm trên người ngươi, ta sẽ giúp ngươi đầu thai chuyển kiếp...”

Càng nói giọng lão càng nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Có vẻ hơi xấu hổ. Dù sao cũng là chuyện của người ta. Nhưng thực sự có nhiều thứ lão chưa gặp lần nào.

Vệ Tước buông mắt:

“Đòi điều kiện. Ta kể cho ngài... ngài...nhận ta làm đồ đệ”

Đồng Trác son nhân há miệng, cái đuôi gà trên tay rơi xuống đất. Lão mới thu lại bộ mặt, tiếc nuối nhặt cái đuôi gà dưới đất lên, không sợ bẩn, thổi hai cái rồi ăn tiếp:

“Hừ... Nha đầu ngươi bắt nạt ta. Ta giúp ngươi chuyển kiếp mà còn đòi hỏi. Hừ không công bằng. Không công bằng. Các ngươi cậy trẻ mà bắt nạt lão già này. Lão tổ ời ta còn mặt mũi nào mà sống nữa”

Càng nói giọng lão càng chua, hai chân giãy lên, miệng vẫn nhai không ngừng.

Vệ Tước mặt chảy đầy hắc tuyến.

Nàng cắn răng lên tiếng:

“Ta không muốn chuyển kiếp. Ta muốn ... tâm tiên vẫn đạo”

Bốn chữ cuối cất lên trong tiếng nghiền răng cay nghiệt. Đúng nàng muốn biết cái gì là “Tâm tiên”, cái gì là “vẫn đạo”? Như thế nào mới xứng đi trên con đường tiên đạo?

Đồng Trác đơ mặt. Nàng ta muốn tu tiên. Ồ hơ, đến thân xác còn không có thì tu cái rắm gì? Thực ra có thì vẫn có cách nhưng không hỏi. Quá lỗ... quá lỗ rồi! Lão đen mặt:

“Ngươi không có thân thể, đến hồn phách cũng không đủ, làm sao mà tu?”

Vệ Tước nghe xong bỗng thần thờ. Nàng giờ đôi bàn tay trong suốt lên, mặt trời chiếu qua, lớp cở phía dưới như ánh lên sắc vàng. Nàng cất giọng cười vang. Hahaha đúng là làm sao mà tu.

“Son nhân. Chẳng hay ngài nguyện ý nghe ta kể một câu chuyện xưa?”

Chương 3: Chuyện xưa

Rồi không đợi lão trả lời, nàng nói tiếp:

“Nước Thục vốn ở phía Đông biển Bắc Hải. Liền kề với Ngô, Sở, Ngụy, Hàn vừa hay tạo nên thế cục ngũ quốc tranh giành từ xưa đến nay.

Năm Vũ Hán đế thứ mười ba, nước Thục bại trong trận chiến với Sở. Quân Sở đánh một đường từ ải Nam Quan đến tận hoàng cung Thục quốc.

Trong hoàng cung nước Thục, khói lửa giăng đầy trời.

Chiêu Đức hoàng hậu bệnh nặng liên miên cuối cùng không qua khỏi. Vũ Hán đế tay vẫn run lên, nhìn người phụ nữ mình yêu thương chết trong lòng, hấn hôn lên hai hàng lệ chảy trên mặt nàng. Nỉ non:

“Dung nhi, nhanh thôi ta sẽ đi theo nàng, không để nàng cô đơn”

Hắn lại đưa mắt nhìn sang đứa bé trước mặt. Hậu cung nước Thục độc sủng mình hoàng hậu Chiêu Đức. Thục hoàng cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái, phong là Chiêu Dương công chúa. Về sau lại lập nàng làm hoàng thái tử.

Vũ Hán đế đứng thẳng, lấy từ trong ngực ra một miếng bình phù, đưa cho Chiêu Dương. Đứa bé gái quỳ lưng thẳng tắp, run tay đón nhận:

“Ta Lý Hán Tư nay truyền ngôi cho hoàng thái tử là Lý Chiêu Hoàng, trở thành quân vương đời thứ ba mươi tám, lấy hiệu là Chiêu Thánh đế.

Chiêu Nhi con phải nhớ, nước Thục vẫn có ngày quật khởi. Binh phù này chứa một phần tư binh lực nước Thục, do tướng quân Lý Nhan nắm giữ. Ngọc ẩn khi xưa ta giao cho sự phụ con mang đi. Chiêu nhi, ta biết giao trọng trách này cho con là quá nặng, nhưng phụ hoàng có lỗi với liệt tổ liệt tông vì không bảo vệ được muôn dân bách tính. Ta hy vọng một ngày con có thể lấy lại giang sơn nước Thục. Tha thứ cho phụ hoàng và mẫu hậu con”

Nói xong tự tay đâm một kiếm cắt đứt sinh mệnh của mình.

Máu tràn ra nhuộm đỏ long bào.

Chiêu Hoàng miệng mỉm cười. Nước mất nhà tan dân chúng chịu kiếp lầm than. Sinh ra trong hoàng tộc, nếu không bảo vệ được giang sơn xã tắc, thì chi còn con đường chết để bảo toàn tôn nghiêm. Đây là quyền lợi cũng là bổn phận của người mang trong mình dòng máu đế vương. Nhưng nàng không thể chết, không được chết. Tại sao? Công chúa mất nước, lấy gì để phục quốc. Hoàng đế ư? Nước đã mất vậy tại sao phụ hoàng không để nàng tuần tắng theo giang sơn xã tắc này?

Chiêu Hoàng nhìn thân mẫu trước mặt, lệ nóng chảy ra. Nàng thét lên một tiếng thê lương. Đây là lần cuối cùng nàng khóc than cho sự diệt vong của nước Thục. Kể từ nay về sau, Thục mất, Chiêu Hoàng cũng đã chết, nàng phải làm sao lấy lại hết thảy.

Bảy năm trước, Chiêu Đức hoàng hậu mang thai. Một lần đi bái Phật, gặp một lão đạo, hần nói, đứa bé trong bụng là nữ nhi nhưng mang chân mệnh thiên tử. Chỉ có điều mệnh yếu. Sau khi sinh ra phải tránh cảnh lâu son gấm vóc may ra có thể sống.

Hoàng hậu ban đầu không tin, thái y đều nói đây là long thai. Mãi cho đến ngày sinh hạ, tứ phía bách điều bay về kinh thành châu bá, tiếng chim hót vang khắp đế đô. Ngày hôm sau, khi mặt trời vừa rạng, hoàng hậu hạ sinh một công chúa. Lại nhớ đến lời vị đạo sư năm xưa nên tiểu công chúa ra đời không bao lâu đã bị đưa khỏi cung giao cho vị đạo sĩ kia.

Năm Chiêu Hoàng lên sáu, Phò Hiến nắm tay thấy Thục hoàng sắp có hạn lớn nên cho nàng về cung. Đây cũng là lần đầu tiên nàng được gặp phụ mẫu. Vui vẻ chẳng mấy ngày thì giông bão đã ập đến.

Quân sở tràn vào hoàng cung, thăm sát khắp nơi. Toàn bộ nữ quyến hoàng thất bị sung làm quân kỹ, còn lại nam tử thì bị giết. Một mạng cũng không chừa.

Quân Sở bắt được Chiêu Hoàng, trái lại không sung quân mà Sở hoàng đế lấy lòng dân, đưa nàng lên ngôi vương, viết chiếu quy thuận theo Sở. Ngày lễ đăng cơ, Chiêu Hoàng đầu đội Kim Khôi, thân mặc long bào bước lên bậc cửu cấp, đứng nhìn long ý phía trên.

Đứa bé sáu tuổi bước từng bước đầu tiên trên con đường giành lại đế nghiệp. Mỗi một bước đi là dẫm trên nước mắt xương máu con dân và binh lính Thục quốc ngã xuống.

Nàng đứng trước ngai vàng, quỳ gối lạy một lạy rồi quay người nhìn xuống triều thần bên dưới. Gia quyến hoàng tộc đều chết hết, quần thần cũng bị tàn sát phân nửa. Những kẻ còn lại đứng đây không phải bán nước thông địch thì cũng là quan quân nước Sở cử sang canh chừng. Ngày đăng cơ, không có quý lạy cũng không có vạn tuế, bình thân hay miễn lễ. Đám triều thần gương mặt nhìn đứa bé đang làm con rối phía trên, miệng khẽ nhếch. Giọng nói trẻ con non nớt vang lên:

“Bãi triều đi. Trẫm mệt rồi”

Nhiều quần thần bật cười khinh thường, lục đục kéo nhau ra về.

Chiêu Hoàng lên tám, Sở Hoàng vẫn không yên tâm về quân cờ này nên mới phái con trai Tướng quân Tần Doãn là Tần Khải Vũ đến làm hầu đồng bên cạnh Chiêu Hoàng, ý để giúp nàng xử lý chính sự. Hần nhận Tần Khải Vũ làm con nuôi, vừa như con tin để kiềm hãm Tần Doãn, lại trở thành com mắt trông chừng mà Sở đặt trong hoàng cung nước Thục.

Nói đến Tần Khải Vũ, hần lúc bảy giờ mới 12 tuổi, con nhà võ nhưng lại tuấn tú, khôi ngô và am hiểu sử tịch lạ thường.

Chiêu Hoàng cũng thuận nước dong thuyền, ngày ngày đùa nghịch, đêm lại triệu kiến hần vào tẩm cung đốt bấc. Chẳng mấy chốc tiếng tăm nữ hoàng đế nước Thục, tuổi còn nhỏ mà đã ham mê nam sắc, đây về đêm đàng, lớn lên chắc chắn là hôn quân, dâm phụ.

Nàng vẫn mặc kệ thế gian, đêm đến trong bóng tối nàng âm thầm tính từng nước cờ một, tìm cách liên hệ với Lý Nhan và những trung thần cũ, tích lũy thế lực. Một mặt lại âm thầm phát triển những thương hội lớn, nắm giữ đầu mối kinh tế.

Từ năm Chiêu Hoàng lên 10, mỗi năm nàng đều cho tuyển nam sủng ba đợt. Hậu cung nước Sở, bạt ngàn là những thiếu niên mỗi người một vẻ. Nói là tuyển nhưng phần lớn đều là nàng cưỡng ép bắt đến hoặc Sở vương có lòng mà mang tặng.

Tiếng xấu vang xa, một nữ đế hoang dâm, vô độ, điều ngoa, ngu dốt, vừa làm nhục Thục Hoàng đã quy tiên lại vừa làm nhục con dân nước Thục.

Chương 4: Chứng đạo

Chiêu Hoàng nàng ta trăm tính ngàn tính, lại không tính đến cuối cùng lại thực sự yêu Tần Khải Vũ.

Có lẽ, tình yêu này sinh ra bởi theo ý Sở Hoàng, nàng tỏ ra chuyên sủng hần. Cách hai đêm lại triệu vào tẩm cung. Đối với những nam sủng khác, triệu hồi thị tẩm, nàng sẽ dùng xuân dược để bọn họ sinh ra ảo giác, nhưng Tần Khải Vũ hần lạnh lùng, âm trầm. Xuân dược hay Cực lạc đan hạ trên người hần sẽ chỉ khiến hần ngủ say. Sáng hôm sau tỉnh dậy, lại thâm trầm rồi đi. Bóng lưng hần thẳng tắp, môi mỏng mím lại lạnh lùng. Nàng không rõ hần có ảo

giác gì không.

Ngày tháng trôi đưa, mùi phấn son nồng đậm, mùi xuân dược đậm ứ, mùi máu, mùi nước mắt đều nhẹ nhàng thoảng quá.

Năm nàng 17 tuổi, Sở Hoàng nghe lời xúi bẩy của quần thần, vu oan cho tướng quân Tần Doãn thông địch phản quốc, giết chết hơn hai trăm mạng nhà họ Tần,

thu lấy toàn bộ binh lực trong tay Tần tướng. Lại phái người mang chiếu chỉ sang Thục, phán tử tại chỗ Tần Khải Vũ. Chiêu Hoàng tìm người chết thay Tần Khải Vũ, lại bí mật đưa hân rời khỏi kinh thành đến một vùng biên cương giáp với nước Ngụy. Trước khi Tần Khải Vũ đi, hân ép nàng vào tường hôn mãnh liệt. Hân nói hân yêu nàng, hân nói sẽ chờ đợi.

Nàng hôn hân, nụ hôn bởi những rung động đầu đời của một thiếu nữ, không phải của một nữ đế phải gánh trên vai trách nhiệm quân vương.

Hai tháng sau đó, mũi tên nàng lên dây cũng bắn đi. Trong một đêm nàng giết chết toàn bộ phân thân và gian tế Sở trên đất Thục. Những tướng sĩ quy hàng Sở cũng đều rơi đầu. Quân Sở từ phía tràn vào đều bị đánh lui, Lý Nhan dẫn quân lấy lại 10 tòa thành mà trước kia bị Sở chiếm lấy. Sở Vương giận dữ, liên kết với các nước cô lập kinh tế Thục, nhưng lạ thay, kinh tế ngũ quốc lại bị một bàn tay vô hình khuấy đảo lung lay.

Chiêu Hoàng không có ý định tấn công nước Sở. Nàng chỉ muốn đòi lại những gì đã mất, xây dựng nên một nước Thục hùng mạnh để kẻ khác phải kiêng dè. Cuộc chiến giữa quân vương, bách tính luôn là người chịu khổ.

Thế nhưng hai ngày sau, Sở hoàng băng hà, Thái tử vừa lên ngôi lập tức gửi bản hòa ước liên minh hai nước, coi như mọi chuyện chưa có gì xảy ra, Thục không còn là nước chư hầu của Sở.

Đêm hôm ấy, toàn bộ hậu cung nước Thục đều giải tán.

Ba tháng sau, khi Thục đã ổn định, nàng giao lại ngọc ấn, truyền ngôi cho Hoàng Thúc của mình.

Bước chân ra khỏi cánh cửa hoàng cung, khép lại những năm tháng tranh đoạt tanh tưởi.

Nàng lên ngựa đến Hoàng lăng. Năm xưa, phụ hoàng, mẫu hậu được an táng tại đây. Trước khi đi cũng nên bái biệt họ một lần.

Chiêu Hoàng nhớ đến những năm tháng khi còn theo sư phụ vân du ngũ quốc. Người luôn gọi nàng là Vệ Tước, lấy chữ Vệ ý chỉ trách nhiệm bảo vệ muôn dân của nàng, còn Tước là do trên vai trái của nàng có một vết bớt hình Chu Tước giương cánh.

Vệ Tước...Vệ Tước...nàng mỉm cười, phi ngựa qua sa mạc đi về phía Bắc. Đó là biên giới nước Ngụy. Không biết hân có chờ nàng thật không nhưng nàng vẫn mỉm cười đi tìm lấy hạnh phúc của mình.

Mười ngày sau một thiếu nữ mặc bộ y phục màu trắng, chậm rãi đi vào thành Sài Dương. Nàng ta đội chiếc mũ rom, khuôn mặt bị che đi hơn phân nửa, mặt mũi, mồ hôi, đau đớn trên cánh tay cầm roi ngựa cũng không át đi sự hồi hộp trong đáy mắt.

Cánh cổng gỗ mở ra, nàng thấy một bóng lưng quen thuộc đang đứng trong sân. Hân quay người lại, ánh mắt đen thẫm không rõ hi vọng ái ố, trên tay hân đang cầm một thanh trường kiếm. Nhìn thấy nàng, một tia do dự chợt xẹt qua rồi chìm ngấm.

Tần Khải Vũ nhìn nàng sâu xa rồi nói, ánh mắt hân vô dục vô cầu, vô ưu vô nhả. Hân có phải là Tần Khải Vũ không?

“Chiêu Hoàng, đã lâu không gặp”

Nửa năm là bao lâu? Quá xa hay quá gần? Là yêu hay chỉ là rung động? Là nhớ hay hơn cả chờ mong! Nàng đã là một nữ tử bình thường. Vậy có nên thổ lộ với hân?

Nàng vẫn mong một cuộc sống bình yên, theo sư phụ ẩn cư như hồi nhỏ, hoặc an an ổn ổn qua ngày.

“Đúng vậy đã lâu không gặp”

Nàng cất lời có vẻ gượng gạo. Rũ bỏ gánh nặng, trách nhiệm về giang sơn xã tắc, cõng ra long bào, đặt xuống kim khôi, nàng trở về là thiếu nữ nhỏ bé.

Hân mỉm cười đến gần, giờ tay cỡi chiếc mũ rom lộ ra một gương mặt hao gầy. nàng vẫn xinh đẹp, vẫn diễm lệ. Còn hân, dường như đã không còn là hân của ngày xưa.

Tiếng lão nhân đó lại vang lên bên tai:

“Phàm nhân chỉ như một kiếp phù du ngắn ngủi sáng sinh chiều chết, chỉ như hạt cát chìm vào luân đạo vô thường bao la. Sao không bước trên con đường tiên đạo, nắm giữ số mệnh của chính mình. Đạo là nguồn gốc của vũ trụ, là bản nguyên của Trời Đất và vạn vật, có nguồn gốc tự nhiên nhưng không biết nơi xuất phát cũng không có nơi kết thúc. Nó sinh ra cả trời đất, lặng lẽ, trống không, đứng riêng biệt không đổi thay, tuần hoàn không biết mệt mỏi. Người có duyên nhưng lại không có tâm cầu đạo. Duyên trần chưa dứt, tình vẫn chưa buông, làm sao có thể toàn tâm mà cầu đạo?”

“Duyên trần chưa dứt, tình vẫn chưa buông, làm sao có thể toàn tâm mà cầu đạo”

Hắn nhỏ giọng:

“Chiêu Hoàng, nàng là người duy nhất ta còn lưu luyến trên thế gian này”

Chiêu Hoàng không hiểu câu nói của hắn, nàng âm thầm quyết định tìm đến hạnh phúc của mình, miệng nở ra một nụ cười rục rờ. Tần Khải Vũ thấy nụ cười này thật đẹp, thật chói mắt. Chưa bao giờ hắn thấy nàng đẹp như bây giờ. Có lẽ nàng nên giữ mãi khoảnh khắc này, giữ mãi vẻ rục rờ như giây phút này.

Hắn nâng kiếm. Chiêu Hoàng mỉm cười bước một bước tiến tới với hạnh phúc mà nàng lựa chọn nhưng chợt khựng lại. Nụ cười đứng đờ trên môi. Lưỡi kiếm sắc bén xuyên thẳng qua tim nàng, máu chảy ra nở rộ trên bộ ý phục màu trắng. Nàng ngã khụy dưới chân Tần Khải Vũ, đầu mũi kiếm hắn đang cầm trên tay, từng giọt máu tươi nhỏ xuống đất. Nàng nhìn thấy chữ Băng Tiên trên thân kiếm. Từng chữ nhạt nhòa theo dòng lệ tuôn ra nơi khóe mắt. Tại sao? Tại sao?

Nàng nghe thấy tiếng bước chân vọng đến, giọng nói mang theo biển cả nương dâu vang lên:

“Tốt lắm, người đã cắt đứt trần duyên của mình. Tâm đã vững. Giờ đây con đường tâm tiên vẫn đạo đã mở ra với người rồi. Đi thôi, mọi chuyện ở đây cứ để Linh nhi lo”

Lại có tiếng bước chân đến gần. Mỗi tiếng chuông đồng leng keng lại vang lên theo mỗi bước đi. Một thiếu nữ mặc tử y bước đến, nàng ta nhặt thanh kiếm trên đất mà Tần Khải Vũ để lại, đưa ánh mắt trêu chọc nhìn nữ tử nằm cuộn dưới đất, thoi thóp thở.

Một nụ cười độc ác nhếch trên môi:

“Hóa ra người là kẻ mà chàng vẫn luôn chờ đợi suốt mấy tháng qua. Dựa vào cái gì? Cái gì mà trong lòng chàng lại có người. Ta và sư phụ đến đây đã nửa năm. Ta chăm sóc, hầu hạ chàng mà đến cả một cái liếc mắt cũng không có. Người là ai? Người dựa vào cái gì?”

Mỗi lời nàng ta nói ra là một nhát kiếm chém xuống. Lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng trắng nhè nhẹ vờn quanh, hơi lạnh của băng cực ngàn năm chém vào da thịt, đau đớn xông lên át đi chút lí trí còn sót lại của Chiêu Hoàng. Đau đớn này còn hơn cả khi nàng tự dùng chủy thủ khoét vào tận xương hủy đi chu sa trên cổ tay để che lại tai mắt Sở Hoàng, hơn cả một kiếm xuyên tâm của Tần Khải Vũ.

Một kiếm cuối cùng, chặt đứt sinh mệnh của nàng.

Từ chi trên thân thể Chiêu hoàng đều bị chặt đứt lìa, xương cốt bị hàn băng chém nát vụn. Nhưng vẫn chưa thỏa mãn sự đố kỵ, từ ý nữ tử lật tay, một vòng xoáy dịch chuyển tức thời hiện ra. Nàng ta phẩy tay, toàn bộ xương cốt thịt vụn trên mặt đất bị vòng xoáy hút lấy, thấp thoáng xa xa trong ảo cảnh, là một phiến đá to đen sì, phía trên khắc ba chữ “Vụ Ma Đài”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chuyện Xưa

Rồi không đợi lão trả lời, nàng nói tiếp:

”Nước Thục vốn ở phía Đông biển Bắc Hải. Liền kề với Ngô, Sở, Ngụy, Hàn vừa hay tạo nên thế cục ngũ quốc tranh giành từ xưa đến nay.

Năm Vũ Hán đế thứ mười ba, nước Thục bại trong trận chiến với Sở. Quân Sở đánh một đường từ ải Nam Quan đến tận hoàng cung Thục quốc.

Trong hoàng cung nước Thục, khói lửa giăng đầy trời.

Chiêu Đức hoàng hậu bệnh nặng liên miên cuối cùng không qua khỏi. Vũ Hán đế tay vẫn run lên, nhìn người phụ nữ mình yêu thương chết trong lòng, hắn hôn lên hai hàng lệ chảy trên mặt nàng. Nỉ non:

”Dung nhi, nhanh thôi ta sẽ đi theo nàng, không để nàng cô đơn”

Hắn lại đưa mắt nhìn sang đứa bé trước mặt. Hậu cung nước Thục độc sủng mình hoàng hậu Chiêu Đức. Thục hoàng cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái, phong là Chiêu Dương công chúa. Về sau lại lập nàng làm hoàng thái nữ.

Vũ Hán đế đứng thẳng, lấy từ trong ngực ra một miếng binh phù, đưa cho Chiêu Dương. Đứa bé gái quỳ lưng thẳng tắp, run tay đón nhận:

”Ta Lý Hán Tư nay truyền ngôi cho hoàng thái nữ là Lý Chiêu Hoàng, trở thành quân vương đời thứ ba mươi tám, lấy hiệu là Chiêu Thánh đế.

Chiêu Nhi con phải nhớ, nước Thục vẫn có ngày quật khởi. Binh phù này chứa một phần tư binh lực nước Thục, do tướng quân Lý Nhan nắm giữ. Ngọc ấn khi xưa ta giao cho sư phụ con mang đi. Chiêu nhi, ta biết giao trọng trách này cho con là quá nặng, nhưng phụ hoàng có lỗi với liệt tổ liệt tông vì

không bảo vệ được muôn dân bách tính. Ta hy vọng một ngày con có thể lấy lại giang sơn nước Thục. Tha thứ cho phụ hoàng và mẫu hậu con”

Nói xong tự tay đâm một kiếm cắt đứt sinh mệnh của mình.

Máu tràn ra nhuộm đỏ long bào.

Chiều Hoàng miệng mỉm cười. Nước mắt nhà tan dân chúng chịu kiếp lầm than. Sinh ra trong hoàng tộc, nếu không bảo vệ được giang sơn xã tắc, thì chỉ còn con đường chết để bảo toàn tôn nghiêm. Đây là quyền lợi cũng là bổn phận của người mang trong mình dòng máu đế vương. Nhưng nàng không thể chết, không được chết. Tại sao? Công chúa mất nước, lấy gì để phục quốc. Hoàng đế ư? Nước đã mất vậy tại sao phụ hoàng không để nàng tuần tấu theo giang sơn xã tắc này?

Chiều Hoàng nhìn thân mẫu trước mặt, lệ nóng chảy ra. Nàng thét lên một tiếng thê lương. Đây là lần cuối cùng nàng khóc than cho sự diệt vong của nước Thục. Kể từ nay về sau, Thục mất, Chiều Hoàng cũng đã chết, nàng phải làm sao lấy lại hết thảy.

Bảy năm trước, Chiêu Đức hoàng hậu mang thai. Một lần đi bái Phật, gặp một lão đạo, hần nói, đứa bé trong bụng là nữ nhi nhưng mang chân mệnh thiên tử. Chỉ có điều mệnh yếu. Sau khi sinh ra phải tránh cảnh lầu son gấm vóc may ra có thể sống.

Hoàng hậu ban đầu không tin, thái y đều nói đây là long thai. Mãi cho đến ngày sinh hạ, từ phía bách điều bay về kinh thành châu bá, tiếng chim hót vang khắp đế đô. Ngày hôm sau, khi mặt trời vừa rạng, hoàng hậu hạ sinh một công chúa. Lại nhớ đến lời vị đạo sư năm xưa nên tiểu công chúa ra đời không bao lâu đã bị đưa khỏi cung giao cho vị đạo sĩ kia.

Năm Chiêu Hoàng lên sáu, Phò Hiến nắm tay thấy Thục hoàng sắp có hạn lớn nên cho nàng về cung. Đây cũng là lần đầu tiên nàng được gặp phụ mẫu. Vui vẻ chẳng mấy ngày thì giông bão đã ập đến.

Quân sở tràn vào hoàng cung, thăm sát khắp nơi. Toàn bộ nữ quyến hoàng thất bị sung làm quân kĩ, còn lại nam tử thì bị giết. Một mạng cũng không chừa.

Quân Sở bắt được Chiêu Hoàng, trái lại không sung quân mà Sở hoàng để lấy lòng dân, đưa nàng lên ngôi vương, viết chiếu quy thuận theo Sở. Ngày lễ đăng cơ, Chiêu Hoàng đầu đội Kim Khôi, thân mặc long bào bước lên bậc cửu cấp, đứng nhìn long ý phía trên.

Đứa bé sáu tuổi bước từng bước đầu tiên trên con đường giành lại đế nghiệp. Mỗi một bước đi là dẫm trên nước mắt xương máu con dân và binh lính Thục quốc ngã xuống.

Nàng đứng trước ngai vàng, quỳ gối lạy một lạy rồi quay người nhìn xuống triều thần bên dưới. Gia quyến hoàng tộc đều chết hết, quần thần cũng bị tàn sát phân nửa. Những kẻ còn lại đứng đây không phải bán nước thông địch thì cũng là quan quân nước Sở cử sang canh chừng. Ngày đăng cơ, không có quý lạy cũng không có vạn tuế, bình thân hay miễn lễ. Đám triều thần giương mắt nhìn đứa bé đang làm con rối phía trên, miệng khẽ nhếch. Giọng nói trẻ con non nớt vang lên:

”Bãi triều đi. Trẫm mệt rồi”

Nhiều quần thần bật cười khinh thường, lục đục kéo nhau ra về.

Chiều Hoàng lên tám, Sở Hoàng vẫn không yên tâm về quân cờ này nên mới phái con trai Tể tướng Tần Doãn là Tần Khải Vũ đến làm hầu đồng bên cạnh Chiêu Hoàng, ý để giúp nàng xử lý chính sự. Hần nhận Tần Khải Vũ làm con nuôi, vừa như con tin để kiềm hãm Tần Doãn, lại trở thành com mắt trông chừng mà Sở đặt trong hoàng cung nước Thục.

Nói đến Tần Khải Vũ, hần lúc bấy giờ mới 12 tuổi, con nhà võ nhưng lại tuấn tú, khôi ngô và am hiểu sử tịch lạ thường.

Chiều Hoàng cũng thuận nước dong thuyền, ngày ngày đùa nghịch, đêm lại triệu kiến hần vào tẩm cung đốt bấc. Chẳng mấy chốc tiếng tăm nữ hoàng đế nước Thục, tuổi còn nhỏ mà đã ham mê nam sắc, đây về dâm đảng, lớn lên chắc chắn là hôn quân, dâm phụ.

Nàng vẫn mặc kệ thế gian, đêm đến trong bóng tối nàng âm thầm tính từng nước cờ một, tìm cách liên hệ với Lý Nhan và những trung thần cũ, tích lũy thế lực. Một mặt lại âm thầm phát triển những thương hội lớn, nắm giữ đầu mối kinh tế.

Từ năm Chiêu Hoàng lên 10, mỗi năm nàng đều cho tuyển nam sủng ba đợt. Hậu cung nước Sở, bạt ngàn là những thiếu niên mỗi người một vẻ. Nói là tuyển nhưng phần lớn đều là nàng cưỡng ép bắt đến hoặc Sở vương có lòng mà mang tặng.

Tiếng xầu vang xa, một nữ đế hoang dâm, vô độ, điêu ngoa, ngu dốt, vừa làm nhục Thục Hoàng đã quy tiên lại vừa làm nhục con dân nước Thục.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chứng Đạo

Chiêu Hoàng nâng ta trăm tính ngàn tính, lại không tính đến cuối cùng lại thực sự yêu Tần Khải Vũ.

Có lẽ, tình yêu này sinh ra bởi theo ý Sở Hoàng, nàng tỏ ra chuyên sùng hấn. Cách hai đêm lại triệu vào tẩm cung. Đối với những nam sùng khác, triệu hồi thị tẩm, nàng sẽ dùng xuân dược để bọn họ sinh ra ảo giác, nhưng Tần Khải Vũ hấn lạnh lùng, âm trầm. Xuân dược hay Cực lạc đan hạ trên người hấn sẽ chỉ khiến hấn ngủ say. Sáng hôm sau tỉnh dậy, lại thâm trầm rồi đi. Bóng lưng hấn thẳng tắp, môi mỏng mím lại lạnh lùng. Nàng không rõ hấn có ảo giác gì không.

Ngày tháng trôi đưa, mùi phấn son nồng đậm, mùi xuân dược đậm uế, mùi máu, mùi nước mắt đều nhẹ nhàng thoáng quá.

Năm nàng 17 tuổi, Sở Hoàng nghe lời xúi bẩy của quần thần, vu oan cho tướng quân Tần Doãn thông địch phản quốc, giết chết hơn hai trăm mạng nhà họ Tần,

thu lấy toàn bộ binh lực trong tay Tần tướng. Lại phái người mang chiếu chỉ sang Thục, phán tử tại chỗ Tần Khải Vũ. Chiêu Hoàng tìm người chết thay Tần Khải Vũ, lại bí mật đưa hấn rời khỏi kinh thành đến một vùng biên cương giáp với nước Ngụy. Trước khi Tần Khải Vũ đi, hấn ép nàng vào tường hôn mãnh liệt. Hấn nói hấn yêu nàng, hấn nói sẽ chờ đợi.

Nàng hôn hấn, nụ hôn bởi những rung động đầu đời của một thiếu nữ, không phải của một nữ đế phải gánh trên vai trách nhiệm quân vương.

Hai tháng sau đó, mũi tên nàng lên dây cung bắn đi. Trong một đêm nàng giết chết toàn bộ phản thần và gian tế Sở trên đất Thục. Những tướng sĩ quy hàng Sở cũng đều rơi đầu. Quân Sở từ phía tràn vào đều bị đánh lui, Lý Nhan dẫn quân lấy lại 10 tòa thành mà trước kia bị Sở chiếm lấy. Sở Vương giận dữ, liên kết với các nước cô lập kinh tế Thục, nhưng lạ thay, kinh tế ngũ quốc lại bị một bàn tay vô hình khuấy đảo lung loạn.

Chiêu Hoàng không có ý định tấn công nước Sở. Nàng chỉ muốn đòi lại những gì đã mất, xây dựng nên một nước Thục hùng mạnh để kẻ khác phải kiêng dè. Cuộc chiến giữa quân vương, bách tính luôn là người chịu khổ.

Thế nhưng hai ngày sau, Sở hoàng băng hà, Thái tử vừa lên ngôi lập tức gửi bản hòa ước liên minh hai nước, coi như mọi chuyện chưa có gì xảy ra, Thục không còn là nước chư hầu của Sở.

Đêm hôm ấy, toàn bộ hậu cung nước Thục đều giải tán.

Ba tháng sau, khi Thục đã ổn định, nàng giao lại ngọc ấn, truyền ngôi cho Hoàng Thúc của mình.

Bước chân ra khỏi cánh cửa hoàng cung, khép lại những năm tháng tranh đoạt tanh trời.

Nàng lên ngựa đến Hoàng lăng. Năm xưa, phụ hoàng, mẫu hậu được an táng tại đây. Trước khi đi cũng nên bái biệt họ một lần.

Chiêu Hoàng nhớ đến những năm tháng khi còn theo sư phụ vân du ngũ quốc. Người luôn gọi nàng là Vệ Tước, lấy chữ Vệ ý chỉ trách nhiệm bảo vệ muôn dân của nàng, còn Tước là do trên vai trái của nàng có một vết bớt hình Chu Tước gang cánh.

Vệ Tước... Vệ Tước...nàng mỉm cười, phi ngựa qua sa mạc đi về phía Bắc. Đó là biên giới nước Ngụy. Không biết hấn có chờ nàng thật không nhưng nàng vẫn mỉm cười đi tìm lấy hạnh phúc của mình.

Mười ngày sau một thiếu nữ mặc bộ y phục màu trắng, chậm rãi đi vào thành Sài Dương. Nàng ta đội chiếc mũ rom, khuôn mặt bị che đi hơn phân nửa, một môi, mồ hôi, đau đớn trên cánh tay cầm roi ngựa cũng không át đi sự hồi hộp trong đáy mắt.

Cánh cổng gỗ mở ra, nàng thấy một bóng lưng quen thuộc đang đứng trong sân. Hấn quay người lại, ánh mắt đen thẳm không rõ hi vọng ái ố, trên tay hấn đang cầm một thanh trường kiếm. Nhìn thấy nàng, một tia do dự chột xẹt qua rồi chìm ngấm.

Tần Khải Vũ nhìn nàng sâu xa rồi nói, ánh mắt hấn vô dục vô cầu, vô ưu vô nhĩ. Hấn có phải là Tần Khải Vũ không?

”Chiêu Hoàng, đã lâu không gặp”

Nửa năm là bao lâu? Quá xa hay quá gần? Là yêu hay chỉ là rung động? Là nhớ hay hơn cả chờ mong! Nàng đã là một nữ tử bình thường. Vậy có nên thổ lộ với hấn?

Nàng vẫn mong một cuộc sống bình yên, theo sư phụ ẩn cư như hồi nhỏ, hoặc an an ổn ổn qua ngày.

”Đúng vậy đã lâu không gặp”

Nàng cất lời có vẻ gượng gạo. Rũ bỏ gánh nặng, trách nhiệm về giang sơn xã tắc, cỡi ra long bào, đặt xuống kim khôi, nàng trở về là thiếu nữ nhỏ bé.

Hấn mỉm cười đến gần, giơ tay cỡi chiếc mũ rom lộ ra một gương mặt hao gầy. nàng vẫn xinh đẹp, vẫn diễm lệ. Còn hấn, dường như đã không còn là hấn của ngày xưa.

Tiếng lão nhân đó lại vang lên bên tai:

”Phàm nhân chỉ như một kiếp phù du ngắn ngủi sáng sinh chiều chết, chỉ như hạt cát chìm vào luân đạo vô thường bao la. Sao không bước trên con đường tiên đạo, nắm giữ số mệnh của chính mình. Đạo là nguồn gốc của vũ trụ, là bản nguyên của Trời Đất và vạn vật, có nguồn gốc tự nhiên nhưng

không biết nơi xuất phát cũng không có nơi kết thúc. Nó sinh ra cả trời đất, lặn lẽ, trống không, đứng riêng biệt không đổi thay, tuần hoàn không biết một mối. Ngươi có duyên nhưng lại không có tâm cầu đạo. Duyên trần chưa dứt, tình vẫn chưa buông, làm sao có thể toàn tâm mà cầu đạo?”

”Duyên trần chưa dứt, tình vẫn chưa buông, làm sao có thể toàn tâm mà cầu đạo?”

Hắn nhỏ giọng:

”Chiêu Hoàng, nàng là người duy nhất ta còn lưu luyến trên thế gian này”

Chiêu Hoàng không hiểu câu nói của hắn, nàng âm thầm quyết định tìm đến hạnh phúc của mình, miệng nở ra một nụ cười rục rờ. Tần Khải Vũ thấy nụ cười này thật đẹp, thật chói mắt. Chưa bao giờ hắn thấy nàng đẹp như bây giờ. Có lẽ nàng nên giữ mãi khoảnh khắc này, giữ mãi vẻ rục rờ như giây phút này.

Hắn nâng kiếm. Chiêu Hoàng mỉm cười bước một bước tiến tới với hạnh phúc mà nàng lựa chọn nhưng chợt khựng lại. Nụ cười đứng đờ trên môi. Lưỡi kiếm sắc bén xuyên thẳng qua tim nàng, máu chảy ra nở rộ trên bộ ý phục màu trắng. Nàng ngã khụy dưới chân Tần Khải Vũ, đầu mũi kiếm hắn đang cầm trên tay, từng giọt máu tươi nhỏ xuống đất. Nàng nhìn thấy chữ Băng Tiên trên thân kiếm. Từng chữ nhạt nhòa theo dòng lệ tuôn ra nơi khóe mắt. Tại sao? Tại sao?

Nàng nghe thấy tiếng bước chân vọng đến, giọng nói mang theo biển cả nương dâu vang lên:

”Tốt lắm, ngươi đã cắt đứt trần duyên của mình. Tâm đã vững. Giờ đây con đường tâm tiên vẫn đạo đã mở ra với ngươi rồi. Đi thôi, mọi chuyện ở đây cứ để Linh nhi lo”

Lại có tiếng bước chân đến gần. Mỗi tiếng chuông đồng leng keng lại vang lên theo mỗi bước đi. Một thiếu nữ mặc tử y bước đến, nàng ta nhặt thanh kiếm trên đất mà Tần Khải Vũ để lại, đưa ánh mắt trêu chọc nhìn nữ tử năm cuộn dưới đất, thoi thóp thở.

Một nụ cười độc ác nhếch trên môi:

”Hóa ra ngươi là kẻ mà chàng vẫn luôn chờ đợi suốt mấy tháng qua. Dựa vào cái gì? Cái gì mà trong lòng chàng lại có ngươi. Ta và sư phụ đến đây đã nửa năm. Ta chăm sóc, hầu hạ chàng mà đến cả một cái liếc mắt cũng không có. Ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì?”

Mỗi lời nàng ta nói ra là một nhát kiếm chém xuống. Lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng trắng nhè nhẹ vờn quanh, hơi lạnh của băng cực ngàn năm chém vào da thịt, đau đớn xông lên át đi chút lí trí còn sót lại của Chiêu Hoàng. Đau đớn này còn hơn cả khi nàng tự dùng chủy thủ khoét vào tận xương hủy đi chu sa trên cô tay để che lại tai mắt Sở Hoàng, hơn cả một kiếm xuyên tâm của Tần Khải Vũ.

Một kiếm cuối cùng, chặt đứt sinh mệnh của nàng.

Tử chi trên thân thể Chiêu hoàng đều bị chặt đứt lìa, xương cốt bị hàn băng chém nát vụn. Nhưng vẫn chưa thỏa mãn sự đồ kị, tử ý nữ tử lật tay, một vòng xoáy dịch chuyển tức thời hiện ra. Nàng ta phẩy tay, toàn bộ xương cốt thịt vụn trên mặt đất bị vòng xoáy hút lấy, thấp thoáng xa xa trong ảo cảnh, là một phiến đá to đen sì, phía trên khắc ba chữ “Vụ Ma Đà”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bái Sư

Nàng ta kể xong một câu chuyện, nhẹ nhàng, bình thản như một người đứng ngoài nhìn vào nó, không phải là mình, cũng không phải chuyện của mình. Nghe như gió thoảng bên tai, khiến người ta chưa kịp cảm nhận thì đã tan biến mất!

Lão sơn nhân lắc đầu:

“Năm đó ta cũng chỉ là đi ngang qua nước Thục mới nghe đến chuyện này. Còn cảm thán cho cái chết của ngươi một hồi...”

Nàng ta bật cười:

“Lý Chiêu Hoàng đã chết, nước Thục cũng mất rồi. Chuyện xưa đã qua, nhắc lại là để tưởng niệm như vị cố nhân đã lâu không gặp... Vương vị, quyền lực là gì? Đến ta cũng quên rồi!”

“Nếu đã quên thì sao không theo ta đi đầu thai đi, cái cổ chấp ngu ngốc của ngươi thì được gì chứ”

“Bởi vì năm đó, người con gái bị giết là Vệ Tước chứ không phải Chiêu Thánh Quân kia. Bởi vì... ngài nhìn thấy không...” Ngón tay nàng ta giờ lên chỉ đồng xương nát phía trước, cười quỷ dị: “Ta còn phải đòi lại cái thủ cấp bị thất lạc chứ”

Đồng Trác thờ dài, thấy hài cốt vương vãi duy chỉ thiếu phần xương sọ.

Cách đây hơn 30 năm, nước Thục bỗng dưng quật khởi, vị nữ đế bị người đời khinh bỉ lột bỏ mặt nạ, lấy lại thực quyền và thành trì Thục quốc bị mất trong tay Sở khi xưa. Một tháng sau, Thục nắm giữ phần lớn kinh tế ngũ quốc, trở thành nước mạnh nhất trong năm nước. Không ngờ vừa lấy lại vương vị ba tháng, Thục để nhường ngôi lại cho Nam Khương Vương Lý Cảnh, từ đó không rõ tung tích. Cho đến nửa tháng sau, người ta thấy thủ cấp của nàng ta cùng tân hoàng và hơn 100 quan viên lớn nhỏ nước Thục treo trước hoàng thành. Lợi dụng tình hình trên dưới Thục đều loạn, bốn nước còn lại quyết định liên thủ công Thục từ bốn phía. Chẳng bao lâu, rắn không có đầu, Thục bại. Quốc thổ nước Thục chia làm bốn phần sát nhập vào các nước. Thục bị xoá tên hoàn toàn trên bản đồ!

Nghĩ đến kẻ cũng lạ, kẻ nào mà có thể một đêm giết toàn bộ quần thần nước Thục, lại treo được thủ cấp bọn họ lên hoàng thành mà không ai hay biết. Từ quan viên địa phương ở biên cương, đến tể tướng đương triều, đều chết sạch chỉ trong một đêm!

Vệ Tước liếc mắt nhìn vị đạo sĩ rách rưới như ăn mày, thấy lão vẫn đang mơ hồ.

Nghĩ lại nàng mới không tin lão không có cách. Ngày xưa nàng đọc sách nói về sự huyền bí ở Cửu Châu. Nhưng cũng không thực sự tin tưởng bởi phạm nhân chưa bao giờ được đặt chân tới vùng đất đó, tất cả chỉ như truyền thuyết. Nếu không phải trước khi chết nghe được giọng nói kia, nếu không phải nữ tử kia quá nhẫn tâm, nếu không phải chính mình vị vậy hăm ở Vụ Ma Đài, có lẽ nàng cũng không bao giờ tin.

Lúc đấy, Đồng Trác vẫn còn nghĩ tới một chuyện. Thục bại là chuyện của hơn ba mươi năm trước. Mà oán khí của Vệ Tước,, lúc đầu lão tính cũng phải tích tụ mấy trăm năm. Vụ Ma Đài, nơi không ngoa nhưng cũng là nơi từng nằm trong địa giới của Minh Phủ, sau trận chiến ngàn năm trước mới bị một búa Phong Thần Trảm của Ngâm Đế chém rời, từ đó xác nhập vào như một địa phận nằm giáp ranh giữa Thập địa giới và Cửu châu giới. Qua ngàn năm, chướng khí dù có suy giảm nhưng không thể yếu đến nỗi gần như sắp bị oán khí của Vệ Tước phá tan. Điều này chắc chắn là nằm ở chỗ nhà đầu kia.

Đang mông lung, lão mới quay ra chân chó cười hỏi:

“Này Vệ nha đầu, có thể nói rõ cho son nhân ta nghe vì sao oán khí của ngươi lại trong vòng 30 năm áp chế quý khí ở đây được không?”

Vệ Tước biết lão vẫn còn tò mò chuyện này, nàng cũng thấy chẳng có gì cần giấu, không ngại không ngại nói:

“Thực ra, khi ta mới đến đây, lệ khí nơi này quá nặng làm linh hồn ta bị bồng, oán niệm khi ta chết dù có sâu nhưng cũng không thể ngăn cản nổi. Sau đó còn bị những dã thú trong này ăn mất vài phần hồn phách. Vụ Ma Đài là nơi kín gió, từ phía đều không có phong nhận thổi vào được. Nhưng một lần chạy trốn dã thú, ta phát hiện một hang động phía dưới vực. Gió ở đó thổi từ dưới đất lên, rất nhẹ. Ta cứ trốn ở trong đó nên mới giữ được mấy phần hồn phách còn lại. Một đoạn thời gian không lâu trước, ta bỗng cảm nhận được chiều và phương vị của gió, ta hiểu chúng muốn nói gì, ta nghe thấy chúng thầm thì. Khi ấy mới biết, Thục đã không còn, gió cuốn theo tiếng oán than của những người chết dưới vó ngựa, tiếng binh khí chém giết nơi sa trường, tiếng máu chảy thành dòng tí tách, tiếng trẻ con khóc trong tiếng mẹ già hờ con và goá phụ oán hờn... Ta gọi gió, ta dặt nó vào từng cành cây, ngọn cỏ. Thế nên, oán niệm này không phải của mình ta, mà là của toàn bộ con dân nước Thục năm ấy.”

Đồng Trác sửng sốt, không ngờ một linh hồn lại có thể gọi gió. Đúng là thật không ngờ. Lão mới hỏi:

“Này nha đầu, sao ngươi có thể gọi gió?”

Vệ Tước ngẩng mặt ra, hỏi lại:

“Không phải ngài là tiên nhân đạo sĩ sao, ngài thử nói xem. Đến ta cũng không biết”

Đồng Trác cũng không hiểu. Tạm gác lại chuyện này, lão đứng lên, vớt cái xương gà vẫn còn một sợi gân bám vắt vẻo trên đó, trầm mặc nói tiếp:

“Ta có thể thu người làm đồ đệ cũng có thể giúp người nhập xác hoàn hồn, nhưng trước tiên người phải nghĩ cho kỹ, tu đạo không phải kẻ nào cũng có duyên. Vẫn phải nhắc nhở người, ta biết người muốn báo thù xưa, nhưng kẻ ở nhân gian lại được đạo sĩ ưu ái nhận làm đệ tử, có thể thấy thiên phú cũng không tồi. Muốn báo thù, quả thực rất khó khăn. Người không thấy lãng phí sao? Nói là tu đạo, làm chủ vận mệnh của mình, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, ấy là nếu người chết... không có cái gọi là luân hồi với tu sĩ”

Vệ Tước nghe xong không nói gì, mái tóc vẫn như trước bay bay trong gió. Sắc trời chiều dần ảm đạm, một màu đỏ như máu bao phủ lên hết thảy. Máu đỏ thê lương kéo dài nối liền bầu trời và mặt đất, máu nhuộm từ cành cây đến ngọn cỏ, nở nụ cười quỷ mị rồi vurun lưỡi liếm cả mặt nước lóng lánh, man rợ nhưng kiều diễm biết bao.

Luân hồi thì sao mà không luân hồi thì sao? Nàng không quan tâm. Con người, đôi khi chỉ sống một đời là đủ. Sao phải tham, sân, si? Trên môi Vệ Tước giãn ra một nụ cười, khẽ mấp máy:

“Ta gặp được ngài, chứng tỏ không phải duyên dài thì cũng là phận ngắn? Còn những kẻ ta muốn giết... đã là kẻ thù, cần chi phải nghĩ nhiều... gặp một lần chém một lần. Nếu ta không giết được chúng thì kẻ đáng chết... đúng là ta”

Đồng Trác ghen ghét nhìn trân chối, lão thực chưa gặp kẻ nào cuồng vọng trong khi túi chỉ một đồng như con nha đầu này. Nhưng đúng là hợp khẩu vị son nhân ta mà. Hahaha

“Được lắm, gặp một lần chém một lần, có son nhân ta chống lưng, người không phải sợ đũa nào cả... mau mau bái sư bái sư thôi” lão cười đến rung cả râu.

Vệ Tước nghe xong mà méo cả mặt, nàng thật nghi ngờ nhân phẩm của lão sơn nhân này. Không biết lão có thu nhận đồ đệ bao giờ chưa nữa. Ngẫm lại mới thấy lo cho tương lai của mình, nhưng đây là tia hi vọng duy nhất của nàng. Nhớ lại lần trước bái Phở Hiền làm sư phụ. Đó là người nuôi nàng từ nhỏ, sáu tuổi nàng về cung, sau đó hàng loạt biến cố xảy ra, mãi khi lấy lại giang sơn, sư phụ mới trở lại giao ngọc ấn cho nàng rồi lại biến mất. Không biết giờ người ra sao nữa. Có lẽ người vẫn ẩn cư xa rồi thế tục như trước. Không quan tâm, không nghe, không thấy cũng là cách giúp con người bớt đau khổ. Nàng thẳng lưng quỳ xuống, tay chấp lại giờ quá đầu, rồi gập người cúi đầu lạy trán chạm đất, hai tay ngửa lên trời. Cứ như vậy, vái ba vái rồi mới đứng lên.

“Sư phụ, nơi này không có trà, đồ đệ đành nợ ngài ly trà bái sư này”

Đồng Trác mãi nguyên cười như nằm trên núi vàng. Haha, nói đi nói lại, ra về một hồi, nhưng cuối cùng cũng lừa được một nha đầu làm đồ đệ. Có vẻ thiên phú không có, lại còn lỗ công giúp nó hoàn hồn, nhưng dù sao cũng là nha đầu rất vừa mắt lão.

Chữ nha đầu chưa ra khỏi miệng lão mới sực nhớ, chết tiệt. Ni mã đản nhà nó, trước đây khi lão đầu tử phái Tông Sơn thu một nữ đồ đệ, con nha đầu không biết trên dưới đồ còn dám mở miệng chê lão không biết dạy đồ đệ tử, để chúng sớm ngày chạy loạn. Lão tức suýt ngất mới thề giữa cả cái võ đài Cừu Châu Thập Quan Đạo là không bao giờ thu nhận nữ đồ đệ. Nan giải... thật con bà nó nan giải quá!

Vệ Tước từ lúc đứng lên chưa kịp nói gì chỉ nhìn tốc độ thay đổi sắc mặt của lão sơn nhân, thầm hỏi không phải vị sư phụ mình mới nhận có bệnh trong người chứ!

Nàng lo lắng mới lên tiếng:

“Sư phụ, người không sao chứ?”

Đồng Trác lura lòi, lòi ra một cái đuôi gà còn bốc khói, ngoạm hai miếng rồi phe phẩy cái gậy trúc nát, cất giọng uy khuất:

“Tiểu nha đầu này, trước đây ta...ta có từng thề sẽ không thu nhận nữ đồ đệ. Thật con mẹ nó...không biết phải làm sao”

“Ta có thể nữ phần nam trang”

Đồng Trác nghe xong mới vỗ đuôi một cái, ngửa mặt lên trời cười đầy vẻ dung tục. Đúng là đồ nhi của mình đứa nào cũng thông minh y như sư phụ nó.

“Nha đầu, đi thôi, sư phụ sẽ đưa ngươi đi tìm tiên văn đạo!” Lão nói chắc nịch với sự tự tin cao vời vọi!

Lão nín hơi lại mới ngừng cười, khoát tay ý bảo Vệ Tước lên đường, vừa đi vừa nhảy chân sáo vui mừng như thể lừa được con gái nhà lành theo mình là một niềm vinh quang vô hạn mà không phải tên tu sĩ đạo nào cũng làm nổi!

Vệ Tước đi vài bước nhưng chợt dừng lại, gọi to:

“Sư phụ, con muốn mang vài thứ theo”

Đồng Trác ngạc nhiên, nha đầu này còn có hành lý nữa à? Nó là linh hồn thì mang theo quần áo làm gì? Mà nó làm gì có quần áo? Nhìn bộ y phục rách nát mặc từ lúc chết là biết mà. Lão mới quay đầu lại, thấy Vệ Tước đang nhìn đồng xương bừa bãi trên đất, vừa đau xót vừa hoài niệm, lí nhí:

“Con muốn mang theo, nhưng mà không cầm được, người...người có thể...cầm giúp đồ nhi không?”

Đồng Trác thở dài, lão quên mất đồ nhi này của lão chết thảm thế nào. Đồng xương này với người khác chẳng là gì nhưng với nó chính là quá khứ, là minh chứng nó tồn tại một cách chân thực nhất chứ không phải chỉ như một giấc mộng. Lão giờ tay hất một cái, toàn bộ đồng xương trên đất biến mất:

“Cái đồng xương mục này cứ để chỗ ta vài ngày cũng không sao” Nói đoạn lại gào lên:

“Nha đầu đi thôi... Sư phụ sẽ kiếm một cái xác thật kinh hồn đoạt phách, để người đời nhìn một lần không bao giờ quên cho ngươi nhập hồn. Thật nổi bật mà... Mau lên nào”

Vậy là hai thầy trò dắt díu nhau đi!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tẩy Hồn

Từ Vụ Ma đi xuống chân núi cũng hết chừng mười ngày. Đối với lão già tu hành cả ngàn năm như Đồng Trác, mười ngày chỉ như đánh một cái rắm, nhưng với Vệ Tước, không có oán khí ngưng thực, linh hồn nàng ngày càng mờ nhạt. Bây giờ, một cơn gió thổi qua, linh hồn trong suốt cũng run lên. Đồng Trác càng gấp đến độ bình thường một ngày ăn được năm trăm lẻ bảy cái đuôi gà, giờ cả ngày lão lo lắng, ăn mới đến cái thứ bốn trăm chín mươi

hai thi đã sang ngày mới.

Đi cả quãng mà vẫn không tìm được cái thi hài nào để cho Vệ Tước nhập hồn. Dọc đường không phải là khát cái thi cũng là đám măng phu nằm chết phơi thây, đến nữ tử cũng không một bóng. Thời cuộc thật đảo điên, yên bình đến nỗi chẳng thấy bọn thổ phỉ cướp sắc giết người, khiến lão buồn bực không thôi.

Sang ngày thứ mười lăm, linh hồn Vệ Tước mờ nhạt như sương khói mỏng manh, nàng thậm chí không có khí lực để nói chuyện. Có lẽ chẳng mấy chốc chút hồn phách này cũng bị tan rã.

Đồng Trác thật không ngờ linh hồn nàng dường như đang hoà vào trong gió. Lão vừa kinh ngạc vừa rút trong tay ra vài lá bùa dán quanh vùng Vệ Tước đang đứng. Đợi gió xung quanh như bị ngăn lại, tàn hồn Vệ Tước không bị trôi nổi, mới nói với nàng:

“Nha đầu, ta là định để con nhập xác nhưng giờ không kịp rồi. Cách duy nhất đành phải tái thi hoàn hồn. Nhưng xương cốt và hồn phách con đều không đủ, tái thi không phải là chuyện tốt. Có thể thành công cũng có thể thất bại. Nếu thất bại, con trực tiếp... hồn phi phách tán. Sur phụ...thật sự...”

Lão chưa nói hết câu, Vệ Tước đã hiểu. Nàng vẫn chấp nhận đánh cuộc. Nếu được sống tiếp, là trời có mắt. Nếu không thì cũng chẳng thể trách ai.

“Sur phụ, con nguyện ý thử”

Giọng nói có phần mỏng manh, yếu ớt bởi sinh khí của nàng đang dần đứt đoạn. Thế nhưng, cũng đủ để Đồng Trác thấy nét quật cường trong mắt đứa nhỏ này. Lão gật đầu, vòng tay về ra một vòng dịch chuyển tức thời. Qua hai cái nháy mắt, Vệ Tước đã thấy mình đứng trong một thạch động tối đen, lạnh lẽo dần dần thấm vào từng hơi thở.

Đồng Trác từ trong tay thấp lên một đốm lửa, cả hang động bừng sáng lên. Nhìn quanh mới thấy động này không sâu, ước chừng cũng chỉ trăm thước. Quay lại thành hình tròn. Nàng để ý thấy ngọn lửa trong lòng bàn tay lão son nhân rất nhỏ. Nhưng toàn bộ hang động sáng như ban ngày là bởi vách hang đều là bảo thạch trắng phản chiếu lại ánh sáng. Giữa động là một hồ sen rộng hai mươi thước. Nước trong hồ sôi sùng sục, bọt khí nổi lên cùng với từng làn khói trắng xoá bốc cao hai trượng rồi bị nuốt chửng giữa không trung. Đáy hồ nổi lên một bệ đá hình đài sen, bên trong, một đoá liên hoa trong suốt đang nở rộ. Đoá hoa này chỉ bằng cỡ bàn tay, nhưng xinh đẹp lạ thường. Từng cánh hoa e ấp bảo vệ tâm hoa đỏ như máu.

“Nha đầu, đây là thất thiên hoa sur phụ nuôi cũng hơn ngàn năm, không ngờ lần này đến đây cuối cùng cũng thấy nó nở”

Vệ Tước nghe trong lời lão ẩn chứa nồng đậm bi thương. Nàng biết có lẽ đoá hoa này thực sự có ý nghĩa với sur phụ. Nàng và lão gặp nhau bất quá cũng chỉ mười ngày. Lão nhân này rộng lượng cứu giúp nàng thoát khỏi núi Vụ Ma, lại nhận nàng làm đồ đệ. Sur phụ đưa nàng đến thạch động, hẳn đoá hoa này sẽ để nàng dùng lúc nhập hồn. Ân tình này thực sự quá lớn, biết khi nào mới có thể báo đáp hết.

“Sur phụ, cái này cũng quá trân quý đi. Con ...”

Nàng còn chưa kịp thấm hết thương cảm thì lão đã đổi giọng nhanh như đổi gió:

“Ày, nha đầu nguoi phúc khí quả thực không tệ nga. Bao nhiêu năm không chịu nở, vừa nở đã gặp được nguoi. Haha... Đây là biết ta mới thu đồ đệ nên coi như lễ vật nhập môn ấy mà”

Nghe xong Vệ Tước cũng thấy buồn cười. Vị sur phụ này đúng là làm nguoi ta không biết nói gì cho phải. Nàng con đang suy nghĩ thì đã thấy Đồng Trác bay về phía đài hoa, quanh thân một màn ánh sáng vàng bao bọc lão thật chặt, đến gần đoá thất thiên hoa, vàng sáng này mới nhạt đi. Lão giơ tay phải hiện ra một thanh chủy thủ toàn thân đen sì, trên thân khắc đầy hoa văn cổ mang theo một cỗ hơi thở cường đại. Vừa nhìn thấy đã đè ép lồng ngực nguoi khác. Thân ảnh Vệ Tước trước hơi thở cường đại này như run lên từng nhịp, hồn phách bị ép lại càng lúc càng đau đớn. Qua một ly trà, Đồng Trác mới hoàn toàn lấy được đoá thất thiên hoa ra khỏi Bích Liên Đài. Quay đầu nhìn thấy Vệ Tước bị ép đến gần cửa hang, lão mới xoa mũi cười xấu hổ, vung tay một quang sáng âm áp bao lấy nàng. Xong lại nhìn đến đoá hoa vừa được hái lên, đã thấy thất thiên hoa dần dần héo úa, cánh hoa trong suốt ngoài cùng bắt đầu rũ xuống. Không đợi lâu, Đồng Trác tay thủ ấn, phần xương cốt đã nát vụn của Vệ Tước từ không trung dần dần theo quy luật bắt đầu sắp xếp lại. Đầu tiên là vai, ngực rồi từ chi đều thành hình, chỉ thiếu xương sọ. Khi khớp xương cuối cùng tìm được đúng vị trí, Đồng Trác để đoá thất thiên hoa vào phần xương sọ còn thiếu, một dòng nước trong suốt từ tâm hoa lan tràn ra toàn bộ hài cốt vừa xếp thành, nơi nào nó đi qua, những vết xương nứt vỡ cũng lập tức liền lại.

Vệ Tước kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Cứ một vòng lại vòng dịch chuyển, nàng đếm đến vòng thứ một bảy trăm bảy mươi bảy thì dòng nước kia mới ngừng lại, thấm vào xương cốt. Cánh hoa cuối cùng trên thất thiên hoa cũng rụng xuống, dần dần biến thành một phân xương sọ nối liền với toàn thân.

Đồng Trác lúc này mới thở ra một hơi, từ lúc lão chỉ sợ đám xương cốt của Vệ Tước không chịu nổi sức mạnh thuần túy của thiên hoa mà biến thành bột phấn. Lão cũng không hiểu. Có lẽ là may mắn đi.

Son nhân chạy lại cạnh tiểu Tước, nói một hơi dài mang theo hàm ý dận dò:

“Nha đầu, bây giờ mới chính thức bắt đầu. Nhưng đau đớn thống khổ là không ít. Bích Thủy Đàm này khi xưa là thần vật trấn giữ của Cửu Châu. Về sau bị các thế lực xâu xé rồi phá hủy. Một lần tình cờ ta phát hiện, nhưng đáng tiếc cũng chỉ còn lại một phần nhỏ. Nói nó trân quý là bởi hàn khí trong đàm có thể giúp tu sĩ tăng khả năng hấp thụ linh khí đến hàng chục lần. Không chỉ thăng cấp mà còn có thể khai thông đạo ấn. Bây giờ con chưa thể tu luyện, nhưng hàn khí ở đây sẽ giúp con gạt rửa linh hồn, loại bỏ chướng khí. Trước khi dung nhập nhất định phải thanh tẩy. Ta cũng chỉ có thể bao bọc để hồn phách con không bị cắn nuốt hay tán mất đi mất chứ không có cách nào giúp được. Haiz...”

Vệ Tước mới mỉm cười, nàng không có sợ, gặt đầu cảm ơn lão sư phụ rồi nhẹ nhàng đi vào trong hồ. Càng đến gần, hàn khí càng lạnh. Linh hồn nàng tự động sinh ra kháng cự, run rẩy không muốn tiến lên. Loại hàn khí này so ra còn đáng sợ hơn so với chương khí trên Vụ Ma Đài.

Nàng cắn răng, nặng nề bước tiếp. Vừa đặt chân vào nước hồ, một luồng khí lạnh thấu tận vào sâu trong hồn phách.

Bước thêm một bước, hồn phách như bị đông cứng.

Lại một bước, nước sôi sùng sục khiến hai hồn sáu phách của nàng bóng rắt. Sinh khí tuần hoàn, hết nóng lại lạnh, vừa đông cứng lại tan ra, rồi rồi rồi lại bị đóng băng.

Qua năm ngày, nước trong hồ thoát nhìn chỉ còn vài gợn sóng, trong suốt, tĩnh mịch như chưa từng có hơi nóng thiêu đốt đến cháy da cháy thịt.

Lúc này, hàn khí mới cực đại, át đi hơi nóng hầm hập, trực tiếp đánh vào khiến hồn phách tàn mạn chạy loạn bên trong lớp ánh sáng vàng, hàn khí như những sợi tơ vòn quanh lớp ánh sáng ấy rồi len lỏi đi vào, vắn vít những mảnh tàn hồn trong suốt, vuốt ve, cắn xé cùng đủ loại dày vò. Từng mảnh hồn gào thét muốn thoát ra bên ngoài lớp tiên chương, lại bị vàng sáng vàng kim đập trở lại, bị hàn khí trắng xóa bao phủ.

Chẳng mấy chốc toàn bộ hàn khí xung quanh Đàm Bích Thủy đều xoay tròn về phía vòng sáng giữa hồ, không khí trôi nổi đều bị hút vào bên trong. Nửa khắc sau, hàn khí trong vòng ngàn dặm cũng gào thét điên cuồng chạy về một hướng.

Đồng Trác đứng ngoài thâm kêu không ổn. Rõ ràng lão đã dùng tiên chương bao phủ vậy mà hàn khí vẫn lọt vào bên trong là sao? Lại thấy xung quanh nhiệt độ bỗng chốc hạ xuống, lão trực tiếp bay thẳng đến xem Vệ Tước có sao không, lại bị đánh bật lại. Hàn khí vòn quanh nàng như một bức tường thành kiên cố, bao bọc nàng ở bên trong. Lúc này Vệ Tước đã đau đến chết lặng. Không ngờ còn có thể đau hơn cả khi linh hồn bị hoang thú cắn xé. Nhưng đau mới thanh tỉnh, càng đau lại càng lý trí, càng đau lại càng hận. Khi toàn bộ hàn khí khắp trăm ngàn dặm đều đổ về bao vây lấy nàng, chút lý trí hay oán hận cũng không thể trụ nổi. Linh hồn bị xé mỗi lúc một nhỏ, từng mảnh từng mảnh ánh lên những khuôn mặt khác nhau. Có phụ hoàng, mẫu hậu. Có sư phụ, có tiểu băng hữu vẫn đưa lá trà lên Sơn nhai đều đặn mỗi tháng một lần. Có Tần Khai Vũ đứng dưới tàng hoa mai, lạnh lùng mà xa cách. Những khuôn mặt xa lạ mà thân quen như chiếc đèn kéo quân chạy qua, mỗi người một vẻ, lướt qua cuộc đời ngắn ngủi của nàng rồi chìm vào bóng tối.

Phía ngoài Đồng Trác đã gấp đến loạn thành một đoàn. Lão không biết vì sao lại có bức tường ngăn cách ngoài hàn đàm. Mà bên ngoài không khí dao động ngày càng mãnh liệt, trông xa thấy tuyết bắt đầu rơi. Con mẹ nó đây là cái loại sự tình gì? Cửu châu quanh năm ôn hòa, không có đông, xuân như Thập địa giới. Bao lâu, bao lâu rồi? Dường như nhớ lại trận tuyết ngập máu năm đó, cả người lão nhuộm màu tang thương.

Ngũ Châu Cực Vực, bên trong thủy đình, một lão nhân già đang ngồi nhìn bàn cờ trước mặt, số quân trắng đã chiếm hơn nửa. Hai ngón tay kẹp chặt một quân đen, khoan thai đặt xuống, lập tức toàn bộ thế cờ thay đổi. Cùng lúc lão cũng nhận thấy sự bạo động dữ dội trong không khí, nước xung quanh thủy đình dần dần đóng băng, hơi lạnh tràn lan, chẳng mấy chốc tuyết bắt đầu rơi. Đây là cái tình huống gì xảy ra? Lão giơ ngón tay lên cằm cằm, năm lần bảy lượt vẫn không nhìn thấu huyền cơ trong đó. Cửu châu đã bao lâu không có tuyết rơi? Loại sự tình này phát sinh, liệu có phải điềm báo lại một cuộc chiến đẫm máu sẽ xảy ra không?

Cửu Châu Giặc Ma, vốn là nơi trấn giữ đỉnh Giặc Ma, cũng bởi phía đông có một dãy Hoả Diễm Sơn quanh năm bốc cháy ngùn ngụt. Hoả Diễm – hoà chi vương, thủy hoả bất xâm. Thế nhưng, lúc này nếu có ai chú ý cũng sẽ phải kinh ngạc bởi ngọn lửa bốc cao ba trượng lại như có sự sống, những lưỡi lửa đỏ rực co quắp lại rồi cùng rút chạy về phía đỉnh Hoả Diễm Sơn, đến khi chỉ còn một ngọn lửa đen cháy vờn vện trên một hồ nước xanh ngắt, lưỡi lửa tí tách, nhẹ nhàng uốn mình nhảy múa trên mặt nước, âm lãnh mà cao quý, quý dị mà xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tái Thi Hoàn Hồn

Phía trong thạch động, Đồng Trác càng lúc càng lo lắng. Lão mở tay rút ra một thanh cự kiếm, thân kiếm đen sì, phía trên còn khắc một vài hoa văn cổ nhưng đã bị năm tháng bào mòn. Lão đi qua đi lại, không biết phải làm thế nào? Nếu trực tiếp đánh vào, nhờ nha đầu bị quấy rối mà hồn phi phách tán thì thật đáng chết. Mà nếu không vào thì lo lắng nha đầu này ở bên trong có bị làm sao. Lão đứng ngoài này cũng chừng nửa tháng rồi. Ngoài kia tuyết rơi càng lúc càng dày, bầu trời mặt đất như bị phủ một lớp vải bạc trắng xóa. Lão biết cả Cửu Châu cũng đang xôn xao về dị tượng xảy ra. Chẳng mấy chốc tra đến đây cũng không khó. Nếu phát hiện hàn khí thiên địa đều bị nha đầu kia dẫn động về Bích Thủy Đàm, chuyện này ắt khiến nhiều kẻ động sát tâm muốn phế nàng đi. Thực không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đồng sơn nhan đức cao vọng trọng đã mấy ngày ăn không nổi đùi gà, mới thèm thường liếm mép một cái rồi giơ thanh cự kiếm lên, ý định một kiếm chém xuống đánh bay cái bức tường ngăn cách trước mặt, rồi nhanh chóng dùng tiên chương bao bọc hồn phách ở bên trong, như vậy cũng có thể giảm bớt nguy hiểm.

Nhưng chưa kịp động thủ, đã thấy phía trên đàm hình thành một lỗ xoáy nhỏ như cái phễu, hàn khí còn lơ lửng xung quanh động đều nhanh chóng bị hút cạn, dần dần màn sương trắng cũng tàn hết, lộ ra một thiếu nữ đang ngồi trên đài sen ở giữa hồ.

Mái tóc nàng ta như dải hắc sa uốn lượn bông bênh, trên trán điểm một vết bớt hình hoa sen đỏ như máu. Đôi mắt vẫn nhắm chặt, hàng lông mày dài cong vút như hai cánh bướm. Đồng Trác nghỉ hoặc chớp mắt ba bốn bận, đến khi nhìn thấy vết máu loang lổ trên vạt áo nàng, vị sơn nhân này mới nhận ra đây là đồ đệ bảo bối của lão. Thâm nào mà nhìn quen mắt quá!

Chỉ là sau khi thanh tẩy tà khí, linh hồn nha đầu này còn chân thực hơn cả lần đầu lão nhìn thấy nàng trên Vụ Ma Đài. Lại thêm vết bớt hình hoa sen, cái này cũng thực khó nói đi. Giờ đây lão chỉ hận không thể đem tiểu đồ đệ đi khoe khoang cho mấy lão già khôn nạn trên Cửu Châu biết nữ đệ tử của lão chỉ cần liếc mắt một cái, lũ đồ đệ của bọn họ không quỳ dưới váy nàng thì đúng là thật xin lỗi cuộc đời. Nhìn xem, nhìn xem cái gì mới gọi là “phượng hoàng niết bàn, dục hoá trùng sinh”. Dù nàng không có thiên phú tu luyện, nhưng có “nhà mẹ đẻ” như sơn nhân đây hậu thuẫn, có thằng nào dám động thủ trên đầu thái tử?

Càng nhìn lại càng thấy cái phong phạm tiên nhân đạo cốt trên người con bé, thật giống về anh tuấn tiêu sái, không nhiễm bụi trần của mình mấy ngàn năm về trước.

Nhìn thấy Vệ Tước, biết nàng vẫn an ổn, lão mới ngồi chồm hổm trên đất, tưởng niệm dung mạo trích tiên mê đắm nữ tử của mình khi xưa, miệng nở nụ cười ngầy ngại, tay biến ra một cái đùi gà, bắt đầu gặm xuống. Khi đóng xương xếp thành một ngọn núi nhỏ cao quá đầu gối thì Vệ Tước cũng tỉnh. Hai cánh bướm chớp chớp rồi mờ ra, đậu trên đôi mắt như làn thu ba, trong trẻo, lạnh lùng mà tĩnh lặng.

Nàng thở ra một ngụm trọc khí. Bích Thủy Đàm này đúng là bảo vật, sinh khí trong hòn phách nàng bây giờ càng dồi dào, chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhàng mà khoan khoái như vậy. Nàng đứng dậy đi qua mặt nước, cảm giác cũng chỉ là thanh mát chứ không còn nóng bỏng hay lạnh thấu xương như lúc trước.

Thấy Vệ Tước tỉnh, Đồng sơn nhân mới nhảy cẫng lên vui mừng hí hả, miệng nói không ngừng:

“Nha đầu tốt lắm, quả không uổng là đệ tử của sơn nhân ta. Mau qua mau qua ta xem chút xem con có làm sao không?”

“Sư phụ, con tốt lắm. Người vất vả rồi” Vệ Tước cười tí mắt, cũng vui vẻ đáp lại.

Lão đi quanh người nàng một vòng, vừa đi vừa tặc lưỡi khen cái đầm rách nát này thế mà cũng có tí tác dụng. Vệ Tước đen mặt, cái đầm trước là thần vật của Cửu Châu mà lão còn chê là rách nát, vậy không biết phải là bảo bối gì mới vừa mắt sư phụ đây? Như hiểu cái lẽ lưỡi của nàng, sơn nhân mới vẫy tay ý bảo:

“Mấy ngàn năm trước thì cái đầm này đúng là bảo vật vô giá. Nhưng kể từ khi bị phá hủy, uy lực cũng giảm đi rồi. Dùng nước tưới rau thì cũng tạm chấp nhận được”

Vệ Tước thấy sư phụ nàng dùng loại “nước tưới rau” trân quý như vậy để thanh tẩy linh hồn cho nàng cũng quá lãng phí rồi. Nhưng quả thực cảm giác rất sáng khoái.

Đồng Trác đang cười bông im bật, đưa đốt tay lên tính. Lão thầm kêu không xong, mới kéo Vệ Tước ra sau, dùng một chương phá nát Bích Thủy Đàm trước mặt, tay còn lại vẽ ra một vòng xoáy, lập tức kéo Vệ Tước bay qua. Hai bóng dáng vừa biến mất thì trong thạch động xuất hiện năm tu sĩ già mặc hắc bào. Nam tử cầm đầu nhìn xung quanh một vòng. Thấy hang động này ngoại trừ làm từ bảo thạch, giữa động có một hồ nước đã khô cạn, lòng hồ cũng bị phá hủy thì không còn điểm gì đáng chú ý. Nhưng rõ ràng dị tượng gần đây có xuất phát từ nơi này. Đây là chuyện gì đang xảy ra? Hắn cẩn thận cho thuộc hạ kiểm tra kĩ lưỡng vẫn không phát hiện được điểm khác lạ, khi ấy mới rời đi.

Lại nói đến Đồng lão sơn nhân đức cao vọng trọng, lão cũng tính đến địa phương tiếp theo sẽ đi nên vừa ra tay đã trực tiếp truyền tống hai sư đồ đến nơi này. Vừa đặt chân đã hi ha vì mình già rồi không ngờ còn nhanh tay lẹ mắt như vậy.

Trải qua một đoạn thời gian sớm chiều ở cạnh, Vệ tiểu muội cũng đã lãnh giáo được vài phần gian manh trong con người lão, vì thế triệt để im lặng, thể hiện thái độ miệt thị rõ mồn một. Nàng liếc mắt nhìn xung quanh. Bốn bề đều là tuyết trắng bao phủ. Từng dãy băng sơn triển miên nối tiếp, trên trời, dưới đất cũng chỉ một màu trắng, kéo đến tận chân trời, không phân chia ranh giới. Không khí tuy lạnh nhưng đối với Đồng Trác chẳng so là gì, đối với Vệ Tước đã nuốt trọn cái hàn đàm to ngang ngửa thiên hạ, thì lại càng không có mặt mũi để nhắc đến.

Đồng Trác tiến lên vài bước, ngoắc tay ý gọi tiểu đồ đệ đi theo. Vừa đi vừa giảng giải:

“Lần trước ta thấy con có năng lực kì dị với phong nguyên tố nên đoán hẳn nếu sau này tu luyện, linh lực cũng là phong đi. Vừa hay phong, băng đều có nguồn gốc từ thủy mà ra. Vì thế sư phụ định tìm Giao Băng Lệ để giúp con tái tạo da thịt. Nghe nói, loại thánh dược này cũng chỉ ở Lạc Nhai Sơn mới có”

Vài câu ngắn ngủi, lại khiến Vệ Tước cảm động không thôi. Sư phụ đúng là tốt với nàng.

“Sư phụ, có người thực tốt” Tiểu Tước trực tiếp bày tỏ cảm xúc.

“Haha Tiểu Tước, đi theo sư phụ có thịt ăn hahaha” Lão đắc ý có chút tự hào bản thân thu được một cái đồ đệ có lương tâm, khác hẳn mấy thằng sư huynh đốn mạt hết lương tri của nó.

Hai thầy trò vừa đi vừa nói chuyện phải làm sao để tìm được Giao Băng Lệ. Chuyện này có thể coi là khó ngang lên trời. Giao Băng Lệ là loại thánh dược mà tu sĩ có tài, có lực cũng chưa chắc đã cầu được. Nói ra thì bản chất giống như nhũ thạch do từng giọt băng thấm kết tủa thành. Nhưng nếu nguyên thâm sẽ phân biệt được bởi Giao Băng Lệ có màu trắng trong tinh khiết chứ không vẩn đục. Loại thánh dược này trân quý cũng bởi nó được tạo nên từ băng thấm vạn năm. Trăm năm mới có một giọt nhỏ xuống. Chính vì thế để tạo nên một nhũ thạch thì phải qua hàng vạn năm mới đủ.

Giao Nhân Lệ chỉ được tạo thành từ băng son vạn năm trở lên. Nhưng không phải chỗ nào có băng son vạn năm cũng có Giao Băng Lệ.

Lần này Đồng Trác chỉ nuôi ít hi vọng nhưng thà có còn hơn không. Thân thể Vệ Tước khá đặc thù, không nói năng chết cũng đã mấy chục năm, phần thân xác đã tan rã hết, chỉ kể riêng chuyện xương cốt bị nát vụn, xương sọ dù là thất thiên hoa biến hoá thành, chắc chắn có chỗ không được hoàn hảo mà bài xích lẫn nhau. Dùng Giao Băng Lệ tạo nên da thịt vừa tăng khả năng thành công lại có thể giúp thân thể dung hoà toàn diện, nhịp nhàng ăn khớp.

Càng nhìn tiểu đồ đệ bên cạnh, lão càng cảm khái kỉ duyên của mình với nha đầu này cũng không phải ít đi. Trái liếc, phải liếc, Vệ tiểu muội mới quay qua hỏi:

“Sur phụ, người nhìn con làm chi?”

“Này nha đầu, sao trên trán con lại có vết bớt hình liên hoa thế?” Sơn nhân không nhịn được hỏi.

Vệ Tước bấy giờ mới kinh ngạc, mở to miệng. Từ lúc tẩy hồn xong nàng cũng chưa có ngó qua mặt mình lúc nào:

“Sur phụ người nhìn thấy vết bớt trên trán con thật sao?”

Đồng Trác gật đầu khiến nàng lại càng khó hiểu:

“Thực ra vết bớt này từ khi sinh ra con đã có. Nhưng năm đó sur phụ Phổ Hiền đưa con đi, người nói vết bớt này có thể gây ra tai hoạ nên tận lực dùng chú thuật giấu đi. Về sau đến tận khi con chết, trở thành quỷ hồn ở Vụ Ma Đài cũng không có xuất hiện lại”

Điều này không ngoài dự đoán của Đồng Trác. Lão từng nghĩ có một cao nhân dùng pháp lực che đi, bình thường không thể loại bỏ chú thuật. Nhưng là dưới sức mạnh thanh tẩy của hàn khí thiên địa lớn như vậy mới phá bỏ cấm chế kia. Nói vậy vị sur phụ trước kia của Vệ nha đầu cũng là tên đạo sĩ có chút năng lực. Đồng đại nhân nghe xong mới hừ lạnh một cái, khuôn mặt nhàn nhã uy khuất lên tiếng:

“Lão đạo sĩ đó làm sao mà sánh với ta được. Ta chính là vị sur phụ mà ai ai cũng ao ước con có biết chưa? Phải trân trọng ta. . .Hử”

Vệ tiểu muội nghe xong mặt chảy đầy hắc tuyến, khó khăn nặn ra một nụ cười méo mó:

“Voi con, các vị sur phụ đều là hết lòng yêu thương che chở. Đồ đệ thực không thể nhất bên trọng, nhất bên khinh được. Nhưng con đảm bảo sẽ. . .sẽ. . .phụng dưỡng người mà”

Chữ “trân trọng” nói làm sao cũng khiến nàng không nhỏ ra được. Nghe cũng quá mức buồn nôn đi. Vị sur phụ này tính cách so với mấy lão ngoan đồng, quả không sai lệch một li. Nàng âm thầm nở một nụ cười bên môi, đột nhiên nhận ra, sur phụ dù không mang ngạo khí cùng nghiêm nghị như những vị sur phụ trong truyền thuyết, nhưng cũng có nét đáng yêu của riêng người. Chỉ là sự hồn nhiên có đôi lúc hơi vô duyên. Không sao, không sao, trái tim nhỏ bé của nàng đủ kiên cường!

Hai thầy trò mỗi người một ý nghĩ, tự động tách riêng mà chạy trên hai con đường khác nhau. Và chắc chắn, cái lộ tuyến này đến cuối truyện cũng không bao giờ giao nhau tại một điểm nào cả.

Qua bảy ngày mịt mù trong gió tuyết, thầy trò nhà ông Đồng mới nhìn thấy một vách vực thẳng đứng. Bên dưới là nham thạch nóng chảy đỏ rực. Vệ Tước thộn mặt ra. Núi băng lại đặt cạnh núi lửa. Thế nhưng khi đến gần lại không có cảm giác gì, đến băng trên vách vực cũng không có tan ra. Đồng sơn nhân vừa nhìn đến cái thứ ở dưới đã sung sướng mở miệng cười đầy dung tục:

“Haha nha đầu con phúc khí thật không phải dạng bình thường. Lắm kẻ đi mòn cả đời cũng không tìm thấy Băng cốc này đâu”

Nói xong mới quay qua kéo Vệ Tước phi thân xuống dưới. Nhìn thì gần nhưng xuống đến nơi cũng là một ngày sau đó. Càng xuống lại càng lạnh, còn kinh khủng hơn cả hàn khí lúc trước. Băng cốc phả ra hơi thở âm u, chết chóc. Trong cái lạnh thấu xương còn mang theo mùi tanh của máu. Vách động toàn bộ là băng, toả ra luồng khí bay nhẹ vờn quanh.

Nhưng kinh ngạc là bên trong lại chứa những dòng nham thạch vẫn đang nóng chảy rùng rục. Loại băng có thể áp chế núi lửa ở bên trong mà không bị tan chảy hay để lọt một tia nóng ra ngoài, chuyện như vậy nằm ngoài sức tưởng tượng của Vệ Tước. Đồng Trác cũng nhận thức được sự thay đổi trong không khí, ngay cả lão cũng khó chịu được, tay lập tức tạo ra một lớp tiên chướng dày bao phủ hai người. Sự ẩm áp lại quay trở lại, nhưng đi được trăm thước, tiên chướng lại bị bào mòn hết. Lão tức đến giậm chân. Đây là cái giống gì, lại còn hút hết chân khí người ta.

Cứ như vậy cả quãng đường vào sâu trong vực động, biến ra lại bào hết. Linh lực Đồng lão nhân cũng chỉ còn phân nửa. Đây không phải cách hay. Nếu tiêu hao hết năng lực mà còn chưa tìm thấy Băng Giao Lệ, chẳng lẽ hai thầy trò lão chết dưới cái vực sâu này. Nghĩ đi nghĩ lại, lão chỉ dùng linh lực bao lấy tiểu đồ đệ. Vệ Tước mới kêu lên, nhất quyết không chịu. Đồng Trác nghiêm mặt:

“Nha đầu, bây giờ là thời khắc quan trọng. Ta có thân xác, chỉ cần dung đan dược sẽ có thể chịu đựng được. Nhưng con nếu bị hàn khí ở đây xuyên qua, công sức tẩy hồn mấy ngày trước sẽ đổ hết xuống sông. Sur phụ đã có dự tính. Chỉ cần tìm thấy Băng Giao Lệ trong vòng năm ngày, ta vẫn có thể du trì được. Việc của con là phải cố gắng tìm phong nhận đề hỏi vị trí Băng Giao Lệ có biết chưa”

Đồng Trác nói xong lấy ra năm viên đan dược nuốt xuống. Cảm giác linh lực lại tràn đầy thân thể, phần nào át chế cái buốt lạnh xung quanh. Vệ tước cân nhắc, cũng hiểu tình huống hiện tại không thể kéo dài. Nàng gật đầu, hai bóng dáng lại di chuyển vào sâu bên trong.

Đây vực khi xưa chính là lòng núi lửa nên tương đối rộng. Ánh đỏ của nham thạch hắt lên mặt băng tạo nên thứ ánh sáng xinh đẹp lạ thường. Vệ Tước nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe từng thay đổi trong không khí. Bên tai, dao động thoảng qua, nàng mở mắt, giờ tay nắm thật chặt một tia phong nhận dài không quá gang tay, để nó tự động chui vào linh hồn. Qua nửa khắc mới vui sướng quay lại cùng Đồng sơn nhân đi thẳng về phần u tối phía Tây.

“Sư phụ, tiểu phong nói hắc động phía tây có nhũ thạch, nhưng nó không biết có phải Băng Giao Lệ hay không. Nó mới sinh ra, vẫn còn quá nhỏ nên không phân biệt được”

“Không sao, qua đó rồi tính”

Hai canh giờ lặng lẽ đi trong bóng tối, quảng sáng từ tiên chương dù vẫn bảo vệ tiểu Tước nhưng lại bị bóng tối ở đây át đi không phát ra một tia sáng nào. Liên tục phải uống đan dược để duy trì lớp tiên chương. Đồng Trác cũng có phần hao tổn sức lực.

Dù sao đan dược cũng chỉ là đồ phụ trợ, dùng một vài lần không sao, nhưng quá nhiều sẽ khiến linh lực tạo ra không thuần khiết như lúc tu luyện. Loại linh khí qua đan dược dẫn nhập vào cơ thể cũng nhanh cạn kiệt hơn.

Hai thầy trò lão quanh quần dưới này cũng quá năm ngày rồi, giới hạn chịu đựng đã sớm qua nhưng hi vọng lại chưa hết. Vệ Tước ở bên trong tuy được bảo vệ nhưng hàn khí cũng bắt đầu xuyên qua tiên chương đi vào bên trong. Nàng biết nếu qua hôm nay không tìm thấy, chắc chắn phải rời đi.

Phía cuối động có khe sáng lọt qua, thành một vệt dài trên vách đá đen lờm chờm. Đi nhanh qua, đập vào mắt đầu tiên là từng khối, từng khối nhũ thạch từ đỉnh động buông xuống. Cùng với hang động tối tăm, vách đá dựng đứng tạo nên một khung cảnh hùng vĩ biết bao. Đồng Trác đi xung quanh, cẩn thận tìm kiếm. Vệ Tước cũng theo mô tả ban đầu của sư phụ mà đánh giá. Nàng đưa tay cảm nhận vách động, lạnh lẽo đến tê buốt. Nhưng không hiểu sao lại khiến hồn phách nàng sinh ra hứng thú, nhìn không được mà chạm vào. Không biết từ bao giờ, lớp khí hộ thể đã biến mất, nhưng nàng vẫn có cảm giác ấm áp bao trùm. Mặt đá thô ráp khiến linh hồn có những xúc cảm chân thực, như da thịt sờ vào. Nàng mở to mắt kinh ngạc:

“Sư phụ, người thử chạm vào vách động đi”

Đồng sư phụ nghi hoặc, ngậm cái đuôi gà trong tay vào miệng, mới đưa tay lên sờ sờ. Sờ một cái, linh lực trong cơ thể tăng một bậc. Sờ liên tiếp đến cái thứ năm thì cả người cảm thấy sáng khoái, còn hơn cả linh khí tinh thuần nhất.

Lão cười ha hả, quả này trùng mãnh lớn, hai thầy trò ông đây sẽ ở dưới này sờ bao giờ bùng sáng con người mới lên.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tái Thi Hoàn Hồn

Đang cười ha hả, chân lão vung vẩy, đập phải vách động mới ngã sấp mặt xuống nền đá ẩm ướt. Vệ Tước buồn cười chạy qua đỡ sư phụ, nhưng dù sao nàng cũng là linh hồn, tay đưa xuyên từ bên này sang bên kia, lại thẹn thùng đứng lên, tùm tùm đợi lão sơn nhân đức cao vọng trọng tự mình đứng dậy. Đồng lão nhân mặt đen như đất nồi, hai tay mò mẫm lấy điểm tựa, nhưng tự nhiên lại sờ thấy một mảng đá mát lạnh dưới đất. Toàn thân trơn nhẵn, không nhìn rõ màu sắc nhưng chỉ cần sờ thấy cái gai nhọn trên đỉnh, lão đã đoán được đây là thứ gì. Đề ép xúc động muốn giơ ngón cái, Đồng Trác lấy từ trong túi ra cái xềng nhỏ bằng bạch ngọc, bắt đầu đào xới.

Một lúc sau, hai thầy trò ngồi xổm bên dưới khe sáng hắt vào vách động, chụm đầu phân tích cái mảng đá trong tay. Đồng Trác nhỏ giọng thì thầm với đồ đệ như sợ ai biết:

“Nha đầu con vận khí còn hơn cả ta năm đó. Còn nhớ khi lão tổ của con trọng thương, ta tìm kiếm ở Lạc Nhai suốt mười năm trời vẫn không thấy cái Băng cốc này. Tương truyền nơi nào có Băng cốc, ắt sẽ mọc lên Băng Giao Lệ. Không ngờ quả là thế thật. Lần cuối cùng ta tìm thấy thứ này cũng là cách đây sáu, bảy trăm năm về trước, khi ấy cũng là tìm suốt hai năm mới thấy Băng cốc”

Cảm thán thời gian như chó chạy ngoài đồng xong, lão lại thăm thì:

“Bây giờ, ta dùng cái Băng Giao Lệ này để tạo da thịt cho con, sau đó chúng ta sẽ nhập hồn ngay dưới động. Ta phát hiện linh lực ở đây rất tinh thuần, lại không có bị hàn khí bao phủ. Quá trình tái tạo nhục thể diễn ra sẽ rất dài. Vì là cơ thể của con nên chắc hẳn có đau đớn. Nhưng con là linh hồn, nên ta cũng không có cái linh đan diệu dược nào giúp đỡ, toàn bộ là dựa vào ý chí của bản thân. Khi thân thể con sắp hoàn chỉnh, ta sẽ dẫn động hồn phách vào. Vì chỉ còn hai hồn sáu phách, nên sau khi dung nhập, sẽ có đôi chỗ phát sinh có dị thường, phải nói ngay cho sư phụ biết nghe chưa”

Vệ Tước lặng lẽ gật đầu. Nàng không sợ mình hồn phi phách tán, mà chỉ sợ sư phụ nhờ đâu bị liên lụy hay phản phệ gì đó. Nhìn thấy suy nghĩ trong mắt đồ đệ, lão sơn nhân mới nghẹn ngào:

“Ta sao có thể bị mấy cái thứ này làm ảnh hưởng. Con chỉ cần nhớ mai sau nấu thật nhiều món ngon cho sư phụ là được”

Vệ Tước mới bật cười, đợi sau khi đồ nhi có thân xác, nhất định ngày ngày nấu cơm cho người ăn. Cái ước nguyện cũng thật nhỏ bé nhưng khổ nổi, có kẻ chiếm trước được tiên cơ, không đến lượt lão sư phụ đáng phi nhờ này. Vẫn là nên đợi về sau hăng nói...

Lão sơn nhân lấy ra trước mặt một cái đỉnh đồng thật lớn, ước chừng đến mười người chui vào cũng lọt. Lại phi thân để bộ hài cốt của Vệ Tước vào trong. Nghĩ đi nghĩ lại, đặt thêm hai thanh thần khí bên cạnh hộ thể, lúc bấy giờ mới an tâm đóng nắp bắt đầu khai đỉnh.

Lão biến ra một ngọn lửa bảo quanh đáy đỉnh, sức nóng hầm hập tỏa ra, chưa lan hết đã bị dập tắt.

Tiên sư con bà nó, đây là ché lửa của sơn nhân ta yếu hèn? Cái động khốn kiếp này. Lão đen mặt, rút ra một ngọn lửa hùng hực, lần này có chậm được thời gian hai ngậm trà mới le lói, dạo một vòng quanh đáy nồi rồi tắt ngấm.

Đồng sơn nhân bậm môi, hai tay thủ ấn đánh ra một đạo hỏa diễm xanh rực. Lần này có là ông nội mày cũng không ngăn được nhé. Từ đầu lão cũng biết cái hắc động này có chỗ khác, lại không ngờ nó bài xích mấy loại hỏa diễm thông thường. Lão phải dùng đến Diệt Hóa Chi Vương mới có chỗ dung, cái động này còn kiêu ngạo hơn cả bản thân mình. Đúng là loại có mắt không trông. Để xem hai thầy trò ông đây trước lúc đi lên có hủy cả nhà mà không?

Ngọn lửa từ từ bao phủ hết thân đỉnh, sức nóng trong động bỗng chốc tăng vọt.

Ban đầu Vệ Tước chỉ thấy hơi nóng thiêu hủy, càng về sau, linh hồn lại hình thành một loại kết nối tương ứng với thể xác bên trong. Nàng cảm nhận thấy xương cốt đang từng chút, từng chút hóa thành bột phấn. Nhưng đau đớn không có sinh ra, tất thấy một màn trước mắt đều rất an ổn.

Qua nửa khắc, Đồng Trác bay lên, dùng linh lực mở nắp đỉnh, để Băng Giao Lệ vào trong. Hàn băng lập tức tan chảy giữa đồng tro mịn, một luồng mát rượi thấm vào linh hồn, nhưng chưa được bao lâu thì phát sinh xảy ra. Xương cốt nàng bắt đầu mọc lại, da thịt màu đen cũng bám thành một lớp mỏng bên ngoài. Ban đầu nhìn như một lớp màng nhầy nhớp bao phủ.

Cái cảm giác xương cốt mọc ra khiến Vệ Tước đang ngồi thủ ấn giữa động cũng phải cau mày. Không đau mà ngứa ngáy như hàng ngàn con kiến chui ra, ngứa từ trong cốt tủy, lại vô lực có cách nào giải thoát.

Cứ một lần mọc ra đầy đủ hình hài, lại bị nung hóa thành bột phấn. Từ đồng tro tàn lại hồi sinh lần nữa. Mỗi một lần là một tầng da thịt mới bám vào xương cốt. Không còn cảm giác ngứa ngáy mà chỉ còn sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Không phải nàng không đau, mà tận cùng của đau chính là chết lặng. Từ sâu trong tâm hồn, một niềm vui nhỏ bé cũng dần nhen nhóm lên theo từng lớp da thịt. Ban đầu là màu đen thui, nhưng càng về sau lại càng giống màu da người.

Qua hai tháng, cuối cùng cũng mọc ra đầy đủ da thịt. Đồng Trác lập tức thu lại Diệt Hóa, mở nắp đỉnh để thân thể kia bay ra. Lão cũng đã phong ấn linh hồn Vệ Tước lại trước đó. Nếu nàng có đứng đây chắc hẳn cũng ngạc nhiên bởi thân xác trước mặt. Từng đường mày, sống mũi đều giống nhau như đúc. Cũng chẳng có gì lạ bởi đó là do xương cốt đặc thù, cơ thể đặc thù. Chỉ cần còn xương cốt, việc tái tạo da thịt giống hệt lúc ban đầu là điều đương nhiên. Chỉ là có dám làm và có làm được hay không mà thôi.

Lão lấy từ trong túi ra một cái giường bạch ngọc, hai mặt bi ai đắm lệ. Đây là cái giường lão trăm phương ngàn kế giành được mà còn chưa dám nằm, con nha đầu này cũng quá hơi rồi. Đặt thân xác Vệ Tước lên trên, đúng là đáng về trước lúc chết, khuôn mặt có hơi nhợt nhạt, trên váy vẫn còn vài đóa hoa vấy máu. Tiểu đồ đệ số khổ của lão, chết cũng thực thảm thương!

Linh hồn Vệ Tước trôi bồng bềnh trên không trung, không tự chủ mà bị hút vào.

Trong một linh đường tối đen, hai cổ quan tài nằm song song. Ngoài cửa gió thét gào, cánh cửa dán giấy dầu đập vào tường vỡ nát. Mấy lá cờ chiêu hồn bay phấp phật, bị gió gờ móng tay cào rách. Gió thổi vu vu, cuốn theo vài chiếc lá khô nghe xào xạc, nổi bật giữa không gian u ám khiến người ta nổi da gà. Phía trong góc tối, cạnh linh cữu, có một đứa bé gái đang quỳ. Đứa bé chỉ khoảng sáu tuổi, còn rất nhỏ. Đôi tay run rẩy bám chặt gấu váy nhàu nát.

Vệ Tước đưa mắt nhìn quanh, thấy có vài phần quen thuộc. Nàng nâng gót tiến vào. Đứa bé kia nghe tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt đen láy, ánh lên sự cảnh giác. Nó cất giọng nói khàn khàn, thều thào nhưng đầy đe dọa:

“Người là ai?”

Vệ Tước ngẩn ra. Nàng đã biết vì sao khung cảnh này quen thuộc đến thế. Bởi đứa trẻ nàng gặp lại chính là Lý Chiêu Hoàng khi xưa. Khi nàng vừa hồi cung, khi đơn độc chỉ có một mình.

Đúng vậy. Nàng là ai? Nếu nói mình là Lý Chiêu Hoàng, liệu đứa trẻ kia có tin? Vệ Tước bước đến gần đứa trẻ, nó khẽ run, định đứng dậy nhưng bởi quý quá lâu, hai chân tê rần, chẳng thể nhúc nhích. Biết mình không thể làm gì, nó nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mặt, hai tay đưa vào vạt áo, nắm lấy một thanh chủy thủ. Vệ Tước không bỏ qua hành động đó, môi giãn ra một nụ cười, nàng quỳ gối, nhìn thẳng vào đôi mắt quật cường kia, môi khẽ mấp máy:

“Mặc kệ ta là ai, nhưng sẽ không làm tổn thương người. Tiểu Tước, chính người phải kiên cường, phải bảo vệ chính mình, bảo vệ muôn dân cùng trăm vạn dặm quốc thổ nước Thục. Đời người, thứ quý giá nhất chính là nhân tâm. Tính mạng có thể không do mình nắm giữ, nhưng tâm chách chắn phải là của mình”

Đứa bé mở to miệng kinh ngạc. Nữ tử này rốt cuộc là ai? Chỉ có sư phụ mới gọi nàng là Vệ Tước. Cái tên này không có người thứ ba biết. Lời chưa ra khỏi miệng, bóng dáng nữ tử đã dần nhạt nhòa tan đi.

Khỏe mắt Vệ Tước chảy ra một giọt lệ. Nàng nhớ ra, đây chính là giấc mơ năm ấy nàng gặp khi vẫn còn đi theo Phổ Hiền sư phụ. Giấc mơ lặp đi lặp lại, luôn là thiếu nữ mặc bạch y còn phủ vài đóa hoa máu, luôn là câu nói ấy, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn rõ mặt nàng ta. Đến cuối cùng, Lý Chiêu Hoàng

mất mạng, cũng mất luôn cả trái tim mình. Nếu bây giờ, nàng nói cho tiểu Tước không được yêu Tần Khải Vũ, thì mọi sự sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng, nếu vậy, nàng là ai. Nếu những chuyện đó không xảy ra, vậy Vệ Tước bây giờ là ai? Nàng nhắm mắt cho giọt lệ chảy ra, vẫn là mệnh trời thì khó tránh.

Vừa mở ra, đôi mắt nàng đã bị lấp đầy bởi màu vàng của cát. Sa mạc kéo dài, từng cơn gió đi qua mang theo mùi cát cùng cái hanh khô khó chịu. Phía xa, một nữ tử cười trên con hắc mã, đầu đội mũ sa, trên người còn mặc chiếc áo toi để tránh bão cát. Một giọng nói vang lên bên tai: “Ngăn nàng ta lại, mau ngăn nàng ta lại. Người sẽ không chết, Thực cũng không mất. Mau ngăn nàng ta lại”

Trong không gian vang lên tiếng trẻ con khóc, rồi tiếng góa phụ thét lên:

“Mau ngăn nàng ta lại”

Phía xa nàng trông thấy một tướng sĩ bị chém làm đôi, là quân đội nước Thực. Người trước ngã xuống, người sau lại xông lên. Chém giết hỗn loạn, máu tanh nhuộm đỏ một vùng mạc rộng lớn. Nơi nào máu chảy ra, một mầm cây lại nhú lên từ dưới lớp cát sẫm màu vì thấm máu. Một thiếu niên hét lớn:

“Hoàng thượng, mau ngăn nàng ta lại, đừng để nàng đi”

Hắn vừa dứt lời thì một kiếm từ phía sau đâm xuyên qua, máu từ miệng rỉ xuống, hai mắt trợn trừng. Tên lính phía sau rút kiếm, bắt đầu tàn sát kẻ khác, thiếu niên cứ thế mà ngã xuống, mắt vẫn nhìn về phía nàng.

Lại một người phụ nữ trung niên lao đến, bà nâng đầu thiếu niên, ngồi kêu khóc cho đứa con tội nghiệp:

“Tại sao, sao lại để nàng ta chạy thoát... Hải nhi khổ khổ của ta...”

Nói đoạn quay sang chỉ vào Vệ Tước mà mắng:

“Là cô, tại cô... tất cả là vì cô. Trả lại hải nhi cho ta... mau trả lại hải nhi cho ta”

Vệ Tước chìm trong những âm thanh thê lương ấy. Nàng đưa hai tay ôm đầu, cố loại bỏ những oán niệm từ sâu trong linh hồn. Tất cả chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác mà thôi. Đúng lúc này, thiếu nữ kia cũng phi ngựa đến. Lớp sa mỏng phát lên, lộ ra dung nhan trong trẻo. Bên môi nàng ta còn nở một nụ cười, đôi mắt mê mải nhưng không che lấp nỗi khao khát hạnh phúc chìm sâu bên trong. Nàng ta vung tay quát vào móng ngựa, trực tiếp xuyên qua linh hồn Vệ Tước đang đứng lơ lửng bị bủa vây bởi hỗn cảnh. Đúng lúc vó ngựa vừa xuyên qua, một lực hút mãnh liệt kéo Vệ Tước trở về. Từ trán, một dòng khí chảy qua kinh mạch ngấm sâu vào lúc phủ ngũ tạng của nàng. Thân thể mới được hình thành tham lam cuốn lấy. Làn da vốn nhợt nhạt cũng từ từ sáng lên như ngọc, ôn nhuận mà mềm mại. Luồng khí đi đến đâu, hơi thở nhẹ nhàng cũng lan theo vuốt ve che chở từng tấc da thịt.

Chẳng bao lâu thì Vệ Tước cũng tỉnh, nàng mở mắt nhìn đỉnh động, từng nhũ thạch kéo dài như những mũi tên nhỏ. Một giọt nước chảy ra, rơi xuống chớp mũi nàng, thật mát! Đã bao lâu rồi không có cảm giác sinh mệnh này. Nàng đảo mắt nhìn qua, thấy sư phụ còn đang mở to mắt nhìn mình. Hai thầy trò nhìn nhau cười ngu ngốc rồi mới quay trở về việc chính.

“Sư phụ, người xem”

Vệ Tước ngồi dậy, giơ tay, nhắc chân kiểm tra

“Nha đầu, mau xem xét lại xem có chỗ nào không đúng”

Giọng lão sơn nhân tràn đầy lo lắng.

Vệ Tước cũng nghe lời cẩn thận xem xét lại cơ thể, thấy không có gì mới mở miệng:

“Sư phụ xem, con tốt lắm. Không có điểm nào sai biệt cả”

Đồng Trác dung linh lực đưa vào người nàng đánh giá, đúng là không có gì đáng lo. Lão chỉ sợ hai hồn sáu phách của nàng không đủ, sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn. Kiểm tra xong mới thở phào nhẹ nhõm. Con nha đầu này mất đến hai ngày để nhập hồn, làm tâm lão như treo trên cành cây.

“Được rồi. Bây giờ con mới nhập xác, vẫn còn yếu, sư phụ có cái này rất tốt. haha” Nói xong lại cười đầy tục khí. Sắc mặt biến đổi một trời một vực so với vẻ đạo mạo lúc nãy. Dù tốc độ chuyển sắc mặt của lão nhanh hơn cả lật sách, nhưng Vệ Tước cũng thầm an ủi, đây vẫn là sư phụ của mình.

Lão sơn nhân đắc ý đưa đến trước mặt tiểu đồ đệ một cây Băng Giao Lệ, bảo nàng mau mau nuốt xuống. Cái động đột nạt này may mà cũng có thêm vài cái thánh dược nên lão mới ghé mắt nhìn thêm vài lần, chứ không đã trực tiếp phá hủy rồi.

Biết lão lo lắng cho mình, Vệ Tước cũng nhu thuận cầm lấy nuốt xuống. Thấy cả thân thể đồ đệ tràn đầy sức sống, lão sơn nhân mới an tâm đuổi nàng xuống khỏi cái giường bạch ngọc, khoanh chân ngồi điều tức, lại dặn dò đôi câu:

“Nha đầu, con ngồi đây canh cho sư phụ một lát. Ta điều khí trong nửa canh giờ rồi sư đồ ta sẽ lên trên”

Sự thực là trong người lão dính một ít hàn khí bên ngoài. Thiên tính cường đại của lão lại là Hòa nguyên tố. Mấy ngày nay trông cho vệ nha đầu, hai thứ này bắt đầu bài xích nhau, nếu không nhanh loại bỏ, thì tổn thương căn cơ là không tránh khỏi. Lão vẫn dùng đan dược áp chế để đợi Vệ Tước tỉnh lại mới tính. Bây giờ đúng là đến lúc rồi.

Vệ tiểu muội ngoan ngoan gật đầu. Đồng đại nhân hài lòng, đúng là thu một nữ đồ đệ còn hơn thu cả trăm thằng nghiệt súc.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trở Về Sư Môn

Khi hai thầy trò trở về Lạc Nhai Sơn, Đồng Trác cũng đã đẩy hết hàn khí ra khỏi cơ thể.

Lại mất một đoạn thời gian mới lục tìm được một bộ nam trang cho Vệ Tước thay vào. Một thiếu niên dáng người thon gầy, ngũ quan tinh xảo, làn da như bạch ngọc, trên khuôn mặt có tiêu sái lại mang đôi phần tà mị. Rõ ràng là nam nhân, nhưng vẫn có điểm gì không giống. Đồng Trác đi quanh người nàng một vòng, nhìn đi nhìn lại, mới sáng mắt ra, lấy trong cái túi rách đeo bên hông một cái ngọc quan bảo nàng đeo vào búi tóc trên đỉnh đầu. Lập tức vẫn là thiếu niên ấy, nhưng khí khái凛冽 hơn hẳn. Vẫn anh tuấn nhưng nhìn vào đúng là một nam tử chân chính. Phần ngực cũng tự động xẹp xuống. Vệ Tước cảm nhận thấy rõ thay đổi trước ngực mình, chính là cảm thức không thôi thể giới tu đạo này. Đồng sơn nhân cũng cười đến nghẹn cổ:

“Vẫn là cái thứ đồ chơi này có ích. Chỉ cần con đeo cái Ngọc lộ quan này vào, đồ đũa nào nhìn ra được con là nữ tử. Hahaha”

Vệ Tước mỉm cười, ngẩng đầu nhìn. Trời vẫn xanh, đất vẫn tĩnh lặng, chỉ là con người giờ đã đổi khác.

Có đôi khi, nàng tự hỏi, mình sống vì cái gì? Trước kia là để thực hiện di nguyện của phụ hoàng, để làm hết trách nhiệm dòng máu đế vương chảy trong huyết mạch. Còn bây giờ, sống chỉ để trả thù. Để trả lại những thứ mà mình đã nhận lấy.

Có chăng phút giây nào, nàng sống cho bản thân thực sự? Nhưng cảm lên rồi, làm sao buông xuống nổi. Người phụ ta, há trách ta oán người? Đạo lý sống của nàng luôn luôn là như vậy. Nước sông không phạm nước giếng. Nhưng phạm ta, người ắt phải trả giá. Mà cái giá ấy, các người chịu không nổi!

Đôi mắt nàng rét lạnh, hai hàm răng nghiến chặt. Con đường tu đạo này, ta chưa bao giờ muốn. Trường sinh bất lão, ta cũng chưa từng cầu. Có nhân sẽ có quả! Ta là nhân mà cũng là quả của các người. Thứ ta muốn đòi lại, để xem các người có trả được hay không?

Đồng sơn nhân đứng bên cạnh bỗng thấy toàn thân nổi da gà. Sát khí quanh người Vệ Tước toả ra, khiến lão đau lòng không thôi. Vẫn là không buông bỏ được chấp niệm ăn sâu ấy. Con đường này, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Thứ duy nhất nàng có là thời gian. Nhưng thời gian bao lâu, phải đợi trở về rồi mới biết.

Đồng sơn nhân thở dài, triệu hồi một cái lá phi diệp trong lòng bàn tay. Khi lão buông ra, cái lá càng lúc càng lớn, một lúc đã to đủ để hai người ngồi. Đồng Trác không khách khí bò lên ngồi rung chân, vẫy tay gọi tiểu Tước vẫn đang thần mặt ở dưới:

“Nha đầu, mau lên. Ta đưa con về ra mắt sư môn” lão nói đầy hào sảng.

Vệ nha đầu nhẹ nhàng bước đến, cũng leo lên ngồi. Nàng không biết cái lá to như hai cái mâm đồng này để làm gì. Đang nhìn nhìn, đã thấy Đồng Trác tay bắt quyết, cái “mâm đồng” bắt đầu bay lên. Được một lúc, nàng mới trấn an tinh thần. Hoá ra bản thân mình đang bay. Chỉ cần giữ tay là có thể bắt được từng đám mây trắng. Phong nhận thổi qua mặt lạnh buốt.

Đồng Trác cười ha hả nhìn khuôn mặt ngây ngốc của nàng. Thấy nàng dần dần hồi phục, mới bắt đầu phổ cập trình độ mầm, chồi, lá:

“Thập địa cửu châu chia làm Thập địa giới và Cửu châu giới. Ranh giới phân chia trước kia là lãnh hải rộng lớn, nhưng sau này, liền kề thêm cả núi Vụ Ma. Thập địa thì con đã biết. Còn Cửu châu chia làm chín châu. Nhất châu Giáng Vực. Nhị châu Triều Vực. Tam châu Tử Vực. Tứ châu Hân Vực. Ngũ châu Cực Vực. Lục châu Đại Vực. Thất châu Hoàng Vực. Bát châu Yến Vực và Cửu châu Giác Ma. Cửu châu Giác Ma là nơi chứa Hoả Diễm sơn, nằm cách xa tám châu vực khác, bát châu còn lại kề cận nhau. Mỗi châu đều có môn phái riêng. Nhiều thì trăm. Ít thì cũng có đến vài chục”

Nhìn Vệ Tước gật đầu, biết nàng đã hiểu, lão mới nói tiếp:

“Người tu đạo đều là cầu trường sinh bất lão. Cái này nói đúng hay sai ta cũng không bàn nhiều. Bây giờ trực tiếp nói về phương pháp tu luyện. Tu sĩ lấy tự nhiên là cái gốc. Ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ đều là những nguyên tố sinh ra vạn vật. Thông qua dẫn động linh khí trong tự nhiên vào cơ thể để hình thành linh lực. Tùy thuộc vào thiên phú dị bẩm của mỗi người mà số lượng nguyên tố được hấp thụ cũng khác nhau. Nhưng muốn tu luyện, trước hết phải tiến hành kiểm tra thiên phú. Ta không có Thiên Thạch nên đành đưa con về bốn môn nghiệm chứng”

“Bốn môn?”

Đồng Trác hứ giọng:

“Mới ra ngoài được có mấy ngày, chơi còn chưa đủ. Nếu không phải vì con thì lão đây mới không thèm về liếc mắt cái bọn đốn mạt đó”

Vệ Tước đen mặt. Có thể dùng từ ngữ này để hình dung, “bốn môn” này có lẽ cũng khó sống quá!

“Nha đầu, từ giờ con là môn hạ Bạch Thanh phái. Bạch Thanh nằm ở Lục châu Đại Vực. Cái chữ “đại” này cũng là bởi Lục châu là châu lớn nhất trong chín châu. Mấy cái này, đợi lúc về con tự tìm hiểu sẽ rõ. Cái quan trọng con chỉ cần ghi nhớ là, Bạch Thanh phái ta như mặt trời giữa trưa. Đi ra ngoài có đứa nào dám động đến lông chân con, cứ đem hai cái chữ Bạch Thanh ra cũng đủ để chết chúng nó. Đi khắp cái Cửu châu này, con không cần nề mặt mũi đứa nào rõ chưa. Đòi người, có thể không quản ăn uống nhưng mặt mũi thì nhất định phải có”

Lão vừa nói vừa phụ họa bằng việc đưa cái đùi gà bóng nhảy lên miệng cắn hai cái đầy thô tục. Vệ Tước tự hỏi, đây chính là cái gọi “không quản ăn uống” sao?

Tuy nhiên, điều nặng nề nhất bây giờ chính là chuyện thiên phú.

“Sư phụ, nếu con không có thiên phú tu luyện thì phải làm sao?”

“Hả? Cái này... không có thiên phú thì còn có sư phụ đây. Lo gì? Ta còn chưa nói cho con biết, ngoài ngũ hành, còn phân chia nhóm nguyên tố biến dị bao gồm quang, âm, lôi, băng, phong. Lúc trước ta thấy con với phong nguyên tố hẳn có liên hệ. Biết đâu còn trùng mảnh được hai cái nguyên tố thiên phú cũng nên” Đồng sơn nhân cười đầy hài lòng.

Vệ Tước không suy nghĩ nhiều, nếu có sẽ có. Còn nếu không có thì cầu cũng chẳng được.

Hai thầy trò người một câu, ta một câu cũng đến chân núi Bạch Thanh. Từ dưới nhìn lên chỉ thấy một ngọn núi cao, đỉnh chìm trong vân vụ. Thực sự không biết nó cao bao nhiêu, nhưng chỉ cần nhìn thác nước như trút từ trên trời xuống kia, cũng đủ tưởng tượng khung cảnh hùng vĩ biết bao. Đồng Trắc chắc chắn cảm thán, lười không muốn xuống mở kết giới, mới lấy tảng đá đen sì trong túi ra, lau lau hai cái rồi trực tiếp phi thẳng vào mặt nó.

Lúc này, trên đỉnh Bạch Thanh Sơn, giữa Hoàng Thiên Giám cao vòi vọi, giữa tiếng nước chảy như tiếng hát vắng từ trời xanh, một giọng nói hùng hổ tràn đầy tục khí bỗng nổ tung giữa bọt nước, vang xa cả tám phía, đập vào vách núi cao đồ sộ, vọng ra muôn vàn âm thanh chói tai:

“Chúng đệ tử Bạch Thanh. Lão nhân ta đã về. Mau mau ra tiếp đón.

...hahaha

...hahaha

...hahaha

Tiếng cười không ngừng vọng lại, quanh quẩn chừng nửa khắc mới tan đi.

Lúc bấy giờ cả Côn Lôn như nổ tung. Đám đệ tử hỏi nhau xem mình có nghe nhầm không nữa. Giọng nói tục tằn kia chẳng phải của vị trưởng môn đại nhân đã quảng lại cái ghế chủ vị, bỏ nhà đi ăn chơi trác táng dòng rã năm mươi năm trời thì của ai?

Phía trong đại điện, một vị đạo sĩ đang ngồi ngủ gật, nghe được giọng nói này lập tức bật dậy, hai mắt long lên. Được lắm, cuối cùng cũng về.

Ngoài kia, Vệ Tước nghe lão nói xong mới lão đảo suýt ngã lộn cổ từ trên phi điệp xuống. Định thần kịp thời, nàng mới nhớ ra một chuyện cấp bách:

“Sư phụ, trong môn phái, người cũng không có quá nhiều kẻ thù đấy chứ?” Nếu có thật, thì đâu chỉ là khó sống.

Đồng sơn nhân nghe xong hờn dỗi, không thèm đáp lời đứa đồ đệ bất hiếu này. Lão ung dung ngồi im, chờ đợi có đệ tử ra nghênh đón thánh giá.

Nhưng đợi mãi, đợi mãi mới nghe thấy một tiếng tách vang lên. Một đạo sĩ mặc áo bào màu tro, dáng người thư sinh tra viên tính thạch vào mắt trận, lại lầm rầm niệm chú mới tháo bỏ kết giới, mở đại môn ra.

Hắn nghiêng người cúi chào rồi mới lên tiếng:

“Đã lâu không gặp, sư phụ”

Đồng sơn nhân ban đầu còn có ý thẳng lưng tạo nên chút uy khí, nhưng ngó quanh chẳng thấy có thêm đệ tử nào khác, lão lập tức thay đổi tư thế, kê tay lên đầu gối, tức tối nhả ra:

“Sao chỉ có mình ngươi, hả hả hả?”

Đạo sĩ lại nhẹ nhàng đáp:

“Chúng đệ tử đều đang luyện quyền đấu pháp, chỉ có mình đồ đệ cả ngày rảnh rỗi nên mới có thời gian mong nhớ người. Thật may mắn, cuối cùng sư phụ cũng đã về”

Hai chữ “sư phụ”, Vệ Tước nghe rõ ràng có tiếng nghiêng răng ken két.

Nàng lộ mặt từ sau lưng sư phụ ra nhìn, thấy thiếu niên trước mặt ước chừng hơn hai mươi, có vẻ thành thực ôn trọng. Khí chất thư sinh nho nhã như là trời sinh từ bé. Khuôn mặt tuấn tú như tạc, phảng phất nụ cười như tắm gió xuân.

Cảm giác có người nhìn mình, thiếu niên cũng đưa mắt sang. Bất gặp một đôi mắt to, đen láy, lông mày cong vút. Nhìn nữa mới thấy đôi mắt đặt trên khuôn mặt tuấn mỹ của một thiếu niên. Nét non nót trên khuôn mặt cùng vẻ từng trải trong đôi mắt khác xa nhau một trời một vực. Thiếu niên này ngồi cùng phi điệp với lão sư phụ, chẳng lẽ người ra ngoài mấy năm lại thu về thêm một cái đồ đệ.

“Sư phụ, vị huynh đệ đây là...” Thiếu niên cất giọng hỏi

“Ách, nó là tiểu sư... đệ của người”

Lão mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngập ngừng giới thiệu.

“Ai da, ta đây đi đường xa xót này, vẫn cứ là về trước rồi tính”

Đồng lão sơn nhân định phi thẳng vào trong nhưng đã thấy thiếu niên kia nhẹ giọng nhắc nhở:

“Sư phụ, mời ngài không ngự pháp bảo trong Bạch quan đạo”

Bạch quan đạo chính là con đường dẫn từ chân núi lên phái Bạch Thanh. Vệ Tước nhận thấy mỗi bậc đều khắc tên một người, có vẻ đã lâu, nét khắc cũng bị mờ theo năm tháng.

“Có lẽ sư đệ cũng nên biết, mỗi một đệ tử phái Bạch Thanh chết đi, phần xương cốt sẽ tự động hoá thành một bậc đá, tên của họ cũng được khắc lên đó. Bạch quan đạo này có tất cả tám ngàn chín trăm lẻ hai bậc đá. Cũng không biết, bao giờ mới có cơ hội nhìn thấy tên của sư đệ khắc lên đây?”

Vệ Tước luôn có cảm giác vị sư huynh này không có thiện ý với mình. Nàng cũng chỉ không mện không nhạt đáp:

“Sư huynh quá lời. Tên huynh còn chưa có, sư đệ đây làm sao dám tranh trước”

Thiếu niên nhẹ nhếch môi nở nụ cười vân đạm phong khinh. Cái dáng vẻ đứng là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu tiêu sái. Cũng không có nói gì nữa, lặng lẽ đi theo sau lão sư phụ cùng Vệ Tước.

Đồng Trác không có ý ngự pháp bay qua Bạch quan đạo, chỉ là nhịn không được muốn trêu chọc thằng tiểu tử kia, nhưng cái bộ mặt nó vẫn chẳng có tí thay đổi nào. Làm lão mắt hừng muốn chết.

Lại nghe nó giễu cợt tiểu đồ đệ của mình, nên mới giận cá, chém chết luôn con cá:

“Này, ta thu đồ đệ là để các người yêu thương, che chở bảo vệ nó. Đừng có mà động cái là bắt nạt, rút đao, rút kiếm. Ta mà biết thằng nào đến gây sự với nó, ta...ta truyền chức trưởng môn cho thằng đó”

Thiếu niên vẫn mang bộ mặt hờ hững, chấp tay khen:

“Sư phụ dạy tất phải, chúng đồ nhi nào dám”

Đồng Trác hừ lạnh, quay người đi tiếp, tiếp tục gặm cái chân gà trong tay. Chốc chốc, lại một cái xương dính đầy nước bọt bay qua đầu lão, đập thẳng vào mặt thiếu niên đi sau.

Hắn cũng chỉ là nói đùa với tiểu sư đệ vài câu, cuối cùng sao lại thành cái chỗ cho người ta ném xương chứ! Đành nhậm bò hòn, chỉ biết méo mặt, khóc không được, cười cũng chẳng xong.

Người chịu đá kích lớn nhất lại là tiểu Tước bé nhỏ. Mọi quan hệ sư đồ này cũng thật rối rắm. Sao không phải như nàng tưởng tượng nhỉ?

Vẫn là không nghĩ ra, đành chuyển tầm mắt ra nhìn khung cảnh xung quanh.

Đúng thật chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “tiên cảnh”. Bạch quan đạo chỉ bao gồm những bậc đá lơ lửng như chiếc cầu giữa trời xanh, nối liền hai bờ vực. Nhìn dưới chân chỉ thấy vách đá sâu hun hút không thấy đáy. Nàng rung mình, nếu ngã từ đây xuống, không biết có cái tư vị gì?

Bạch Thanh đúng là có vốn đề kiêu ngạo. Chỉ nhìn con đường này cũng đủ thấy cái uy thế hào hùng khó nơi nào sánh kịp. Ngược mắt nhìn ra xung quanh, nàng lại bị thu hút bởi những vạt mây trắng ẩn hiện lấp ló, vắt từ cảnh này sang tán khác, yếu điệu mà đung đưa thân mình. Vân vạt bay bay phía xa, dải lụa dài chảy từ vầng bạch vân xuống, êm đềm như mái tóc thiếu nữ mới độ hoà xuân. Chân trời bị cắt đứt, núi non trùng trùng điệp điệp. Một màu xanh bao la ập vào tầm mắt. Đẹp đến không bút nào tả xiết.

Đánh giá hết khung cảnh, nàng lại hướng đầu nhìn về phía trước. Bạch quan đạo không dốc, nhưng cực kì dài. Từng bậc đá nối tiếp. Nếu nói rằng, để bia đá dưới chân là bất kính, nhưng nàng lại nghĩ, đây chính là cách nhắc nhở từng thế hệ Bạch Thanh, thứ họ đang dẫm lên chính là xương máu, là hồn phách, là cốt khí của huynh đệ, ti muội mình. Họ càng phải mạnh mẽ, để bảo vệ môn phái, bảo vệ đồng môn, bảo vệ chính mình. Tính mạng thân nhân chính là liều thuốc cảnh tỉnh hiệu quả nhất. Càng có nhiều thứ muốn bảo vệ, lại càng phải mạnh mẽ.

Giờ đây, nàng đã là môn hạ Bạch Thanh. Đúng vậy! Ngoài trả thù, nàng còn có trách nhiệm bảo vệ sư môn, bảo vệ nơi này!

Từng bậc đá lùi lại phía sau, hiện ra những tấm điện mái lưu ly cong vút ẩn hiện trong vạt mây. Qua Bạch quan lộ, chính là chân chính bước vào Bạch

Thanh phái.

Tiền sơn Bạch Thanh là một con sông vắt ngang, nước sông lững lờ chảy, vô cùng kiêu sa, lạnh nhạt ngoảnh mặt làm ngơ với cuộc đời.

Sông vắt ngang núi...

Cái này cũng quá mới lạ đi. Khi đứng dưới chân núi, tột nhiên là không có thấy con sông này. Bây giờ nhìn thấy, chỉ cảm thán một điều, con sông thế nhưng không chảy theo chiều dốc đứng, mà vẫn nằm ngang, cũng chẳng thềm lững lờ nghiêng người phô bày thân thể như mấy vị mỹ nữ trong tranh. Nó rất hào sảng, trực tiếp ngửa mình đón gió, không khác mấy con sông tại đồng bằng là bao.

Định lực của nàng dù có tốt đến mấy, nhưng cứ bị thử thách thế này, cũng sợ sớm về gặp phụ mẫu.

Đồng sơn nhân vẫn là còn ít lương tâm, quay sang ôn hoà giảng giải:

“Đây là Vọng Thanh Giang. Sau này còn nhiều thời gian, cứ từ từ tìm hiểu. Không vội, không vội”

Nói xong, lão lại lôi cái lá phi điệp ra, nhẹ nhàng bay qua, bay lại diễn tập vài vòng. Ý bảo toàn chuyện đơn giản còn con, làm vài lần sẽ biết.

Nàng càng ngày càng có xúc động muốn khinh bỉ lão sư phụ của mình.

Đi qua Vọng Thanh Giang, là tới hậu viện Bạch Thanh.

Vệ Tước hít vào một hơi nhìn khung cảnh trước mắt.

Toàn bộ đình đài lầu các đều làm từ ngọc lưu ly, trong suốt mà xinh đẹp. Bạch Thanh phái xây dựng lầu các dựa vào thế núi. Bốn bề xung quanh đều là vách đá, khảm thêm những tấm điện lung linh rực rỡ, làm lộ ra quảng trường rộng lớn như khoét sâu vào lòng núi.

Giữa quảng trường, phía trên cao, một thác nước khổng lồ từ từ đổ xuống. Nàng không biết thác nước này bắt nguồn từ đâu, chỉ nhìn thấy nó lơ lững, như từ giữa trời trút xuống âm âm. Có lúc vân vụ bay qua, phần đỉnh thác chìm trong mây mù, không khác suối trời trong truyền thuyết Cửu thiên ký nàng đọc khi còn bé. Lạ ở chỗ, nước chảy xuống, đến mặt đất như bị hút cạn, không vương vãi lấy một giọt, cũng không có cái thủy đàm nào ở dưới để hứng.

“Sư đệ, đây chính là Hoàng Thiên Giám, là linh đài của phái Bạch Thanh chúng ta. Sau này sẽ đưa đệ đi tham quan. Giờ chúng đệ từ vẫn đang đợi để hành lễ với sư phụ, mời”

Hắn nghiêng người làm một động tác mời vô cùng tao nhã.

Vệ Tước cũng không nhiều lời, bước đi theo Đồng sơn nhân phía trước.

“Hừ ...Ta còn tưởng đều là một đám quên mất lão sơn nhân ta rồi chứ”

Vị đạo sĩ già lại bắt đầu tỏ giọng dè bủ.

Vòng qua Hoàng Thiên Giám, Vệ Tước trở mắt nhìn một đám đệ tử đã y tề đứng xếp hàng. Thiếu niên nhẹ nhàng phẩy tay, chỗ nàng và sư phụ đứng lập tức nâng lên thành một cái đài hình bát giác. Từ phía trên nhìn xuống, có thể thấy toàn bộ đệ tử đều mặc y phục màu tro, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề. Ước chừng có khoảng hơn ngàn người. Thấy sư phụ, nhất loạt đều quỳ xuống hành lễ, hô to:

“Chúng đệ từ ra mắt trưởng môn”

Âm thanh vang dội, đầy hào khí.

Thiếu niên bên cạnh cùng quỳ xuống, thuận thế kéo Vệ Tước quỳ theo. Nàng quay qua liếc hắn một cái, cũng không có nói gì.

“Tất cả đứng lên đi” Cái giọng nhõm nhõ thiếu dầu muối của lão sơn nhân vang lên.

Im lặng ước chừng một giây...

Sau đó...

Âm âm... Chúng đệ từ lột sạch bộ mặt quy củ, chỉnh tề, đạo mạo khi nãy, kích động quay qua nói chuyện, bộ dạng thập phần hưng phấn:

“Không ngờ cuối cùng trưởng môn cũng về, ta cứ tưởng đến lúc khuất núi người cũng không về cơ”

“Người nói tiểu thiếu niên đứng cạnh trưởng môn là ai?”

“Ai da, ta đã nói năm nay ngài sẽ về. Các người thua rồi, mau trả mau trả ta tinh thạch đặt cược. Hahaha”

“Tại sao lại không phải là một cái nữ đệ tử chứ...ta hận”

“Da trắng, môi đỏ, mắt long lanh. Như thế nào lại là một cái tên nam nhân. Thật quá đáng...”

“Ày, hẳn là con riêng của trưởng môn đấy vè”

Không khí nghi bần quả thực rất sôi nổi. Nghe đến câu cuối vọng lên, nàng thật tự muốn xem lại bản thân cùng lão sư phụ có điểm nào giống phụ tử?

Mà đề ý mới thấy...

Toàn bộ đứng đây đều là nam tu sĩ. Chết lặng...

Nàng quay qua thấy sư phụ còn đang bận vuốt râu ra dáng trưởng môn đức hạnh. Đành quay qua nhỏ giọng hỏi thiếu niên bên cạnh:

“Sư huynh, đây là toàn bộ đệ tử Bạch Thanh sao?”

Hắn vẫn nhẹ nhàng mà khoan thai đáp:

“Có vài đệ tử đang bế quan, một số đã ra ngoài lịch lãm... còn lại đều ở đây”

“Vậy chắc... Bạch Thanh cũng có vài nữ đệ tử chứ?”

Thiếu niên liếc nàng một cái đầy ý vị, phun ra:

“Không có!”

Ni nã đàn nhà nó, nàng nghiêng răng hỏi lại:

“Thật không có?”

“Hiện tại không có, sau này thì ta cũng không biết”

Nàng thật muốn cắn lưỡi cho tỉnh. Cuối cùng cũng biết vì sao lão sư phụ có thể phát cái lời thề dõ hoi không thu nhận nữ đệ tử. Vì từ trước tới giờ lão có cái nữ đồ đệ nào đâu. Có thể cũng chẳng chết ai. Dù đã giả trang thành nam nhân nhưng bảo nàng đi tới đi lui, lại sống với một bầy nam nhân thế này, không thể nói là cũng quá cầu huyệt đi.

Đồng Trắc dù không muốn nhưng người ta vốn là linh lực thâm sâu, có bị tai lại thì cũng vẫn nghe được cái đoạn đối thoại vừa rồi. Thấy nhiệt độ quanh thân giảm đi rõ rệt, lão quay ra cười nịnh nọt:

“Haha, giờ sư phụ đưa ngươi đi nhận quà ra mắt sư môn. Chắc bọn vô lại kia đến rồi. Quà ít lòng nhiều, không nhận đâu có được”

Lần này lão không có mất thời gian lôi cái lá phi điệp to bằng hai cái mâm đồng ra nữa mà trực tiếp lôi nàng phi thân bay lên thiên điện phía trên.

Thiếu niên phía sau lắc đầu, phát tay cho lôi đài biến mất rồi cùng phi thân bay đi.

Dưới quảng trường, nhiều đệ tử cũng bắt đầu tản đi chỉ còn lại tiếng thác nước âm âm sục sôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quà Ra Mắt

Thiên điện là chính điện phái Bạch Thanh dùng để tiếp khách. Bên ngoài lưu ly trong suốt lấp lánh phản chiếu ánh sáng. Phía trước thiên điện được chống đỡ bằng bốn cây cột trụ to lớn, điêu khắc lần lượt bốn loài thượng cổ thần thú huyền thoại: Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước.

Bên trong, phía trên cao đặt một ghế chủ vị của chương môn. Phía dưới dàn đều hai bên là hai hàng ghế của trưởng lão.

Thiên điện khá rộng lớn, phía trên đỉnh điện họa một bức phù điêu khắc hình lược đồ toàn bộ phái bạch thanh, từng nét khắc sống động, còn phảng phất thấy những luồng phong nhận bay qua khiến từng đám vân vụ bay nhè nhẹ.

Lại còn dám đem lược đồ môn phái khoe ra! Cũng đủ ngông cuồng!

Xung quanh điện trừ bỏ vài lư hương hình chim hạc lớn cùng với chín cây trụ chống trời cao, cũng không có thứ gì khác.

Khi Vệ Tước tiến vào, trong này đã có vài vị đang ngồi chờ.

Năm vị mặc đạo bào có vẻ lớn tuổi, thành thực trầm ổn, cùng với hai thiếu niên đang hi ha đầu quyền.

Đồng Trác liếc mắt nhìn hai thiếu niên, lắc đầu ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thấy chương môn đi vào, hai thiếu niên đồng thời ngừng lại, bốn vị đạo sĩ cũng đứng lên, tất cả ôm quyền hữu lễ:

“Ra mắt chương môn”

Đồng lão sơn nhân bước lên ngồi vào ghế chủ vị, vô cùng thô tục mà vất một chân, đưa tay gãi gãi:

“Ngồi đi, lâu quá không gặp các vị trưởng lão...haha”

Lão tự nhiên vẫy tay bảo Vệ Tước ngồi vào một cái ghế phía dưới. Vị sư huynh lúc trước cùng hai thiếu niên kia cũng tự động tìm ghế ngồi xuống. Thấp hơn phân vị của năm trưởng lão nhưng cũng không phải là ở quá thấp. Chắc hẳn cũng đều là đồ đệ của lão sư phụ.

“Haha, các vị trưởng lão, ta mới ra ngoài du sơn ngoạn thủy một chuyến, lại có duyên thu thêm một tiểu đồ đệ... Nào Vệ Tước, mau ra mắt các vị trưởng lão”

Vệ Tước đi lên phía trước, nghiêng người bái kiến:

“Vệ Tước ra mắt các vị trưởng lão”

Chương môn bắt đầu điểm mặt đặt tên, giọng nói vô cùng vui sướng:

“Đây là Thẩm lão, là chủ điện Thanh Long”

Chương môn chỉ vào một vị đạo sĩ mặc trường sam vật trước có thêu hình rồng. Vị đạo sĩ này râu tóc đầu bạc hết, hai con mắt sáng quắc, nhìn Vệ Tước rồi gật đầu chào hỏi.

Nếu không phải đệ tử của lão già kia, lão đây mới không thèm để vào mắt. Lại nói lũ đệ tử của lão Đồng đưa nào cũng khôn kiếp, tốt nhất vẫn là không nên dây vào.

“Thẩm trưởng lão hảo”

“Đây là Tống lão, chủ điện Bạch Hổ”

Rõ ràng là người đứng đầu điện Bạch hổ, nhưng thế nào lại biến thành một lão già cười mắt hồ ly híp lại. Lão nhẹ nhàng đánh giá rồi cũng ra chiều hài lòng.

“Tống trưởng lão hảo”

“Đây là Hàn lão, chủ điện Huyền Vũ”

Vị trưởng lão này một thân huyền bào, hơi thở trầm mặc, hai mắt như chim ưng. Lão liếc nàng một cái, cũng không có nói gì.

“Hàn trưởng lão hảo”

“Đây là Khúc lão, điện chủ điện Chu Tước”

Khúc lão nhìn khá ôn hoà, nhưng vừa nở nụ cười, cái vẻ lưu manh lại lộ rõ mồn một.

Vệ Tước giật giật khoé miệng, tiếp tục màn ra mắt:

“Khúc trưởng lão hảo”

“Đây là Giang lão, chủ quán Luyện đan đường”

Vị đạo sĩ này khá đơn giản, cả người phát ra vẻ thanh tịnh.

“Giang trưởng lão hảo”

Sau màn chào hỏi, cả đại điện lại chìm vào tĩnh lặng. Đồng chương môn thấy thế, không nhịn nổi kêu gào:

“Này mấy lão già keo kiệt, còn đợi cái gì, tặng quà ra mắt đi chứ”

Năm vị trưởng lão còn lạ gì cái đức hạnh của lão già mà còn chưa chịu chịu chết này. Dăm ba hôm thu một cái đệ tử rồi đòi bảo bối, còn dè bủ, chê ỉ chê ôi,

lão tướng đào đầu ra mà lăm đồ tốt thế?

Thẩm lão biết tránh cũng không thoát, dẫn đầu lấy ra một cái Kim Giáp đưa qua cho Vệ Tước:

“Giờ ngươi chưa thể tu luyện, cứ mang cái Kim Khôi này bên người, có thể cản được lực tấn công của cao thủ trúc cơ 5 lần”

Đồng Trác ghé mắt khinh bỉ.

Vệ Tước cũng không ngại mà thu lấy

“Đa tạ Thẩm trưởng lão”

Các vị còn lại cũng lục đục xếp hàng:

“Đây là Kim Xà kiếm, khi xưa nó là vật ngoài thân của một đạo sĩ Kim đan, uy lực cũng không nhỏ. Dù sao cũng phải qua Trúc cơ mới ngưng khí thành binh được, ngươi cứ dùng tạm cũng không sao”

Chưởng môn phía trên hừ lạnh một cái.

“Đa tạ Tổng trưởng lão”

“Đây là đan được cấp 6 ta mới luyện chế được. Khí độ đan. Dùng khi phong hàn trúc cơ hay kết đan đều có tác dụng”

Lão sơn nhân liếc mắt không nói gì

“Đa tạ Giang trưởng lão”

“Đây là lông đuôi hoả kỳ lân. Làm gì thì cứ hỏi sư phụ ngươi sẽ rõ”

“Có cái lông thôi mà cũng ra vẻ thần bí” vị chưởng môn vừa gãi chân vừa mắng

“Đa tạ Hàn trưởng lão”

“Đây là không gian chỉ giới. Diện tích bên trong cũng đủ để ngươi để đồ”

Đồng sơn nhân dùng linh lực tiến vào cái nhẫn trên tay Vệ Tước, thấy cũng khá rộng mới chép miệng:

“Tạm được”

“Đa tạ Khúc trưởng lão”

Màn nhận quà mới đi được nửa chặng đường, miệng cũng khô khốc. Nàng để đồng đồ sang một bên, nhìn không khác đồng đồng nát là mấy, lại còn có cái lông phe phẩy bay là là trên chốc.

“Xong rồi. Dù biết các ngươi cũng chẳng có cái đồ tốt gì, nhưng có còn hơn không. Tự ra mắt tiểu đệ đệ của mình đi”

Vị thiếu niên đi qua Bạch quan đạo cùng nàng khoan thai đứng dậy:

“Ta là đại đệ tử Phong Thần, quà gặp mặt hiện giờ chưa có, đành nợ tiểu sư đệ vậy”

“Đại sư huynh hảo”

Hắn nói xong cũng tiêu sái ngồi xuống, không có cái gì dư thừa.

Kể đến là vị thiếu niên cũng chừng hơn hai mươi. Dáng người cao gầy, ngũ quan không hẳn là đẹp nhưng hợp lại rất hài hoà. Cả khuôn mặt anh khí bức người.

“Ta là nhị đệ tử Bá Ôn gia, cũng không có nhiều đành tặng tiểu sư đệ một thanh chủy thủ hộ thân”

Nàng từ trước đến giờ không có võ công nên càng không biết mấy loại đao, thương, phù, tiễn. Thanh chủy thủ Bá Ôn gia tặng nàng toàn thân đen huyền, lưỡi cong hình mặt trăng, phía trên còn khắc vài viên tử thạch tím. Nàng cũng mỉm cười thu lấy, bởi theo đánh giá của Vệ Tước, thanh chủy thủ này nhìn rất đẹp mắt.

“Đa tạ nhị sư huynh”

Nàng cũng không tiếc nở một nụ cười cảm ơn. Bá Ôn gia nhìn thấy thì ngậy mặt ra như tượng. Cái tiểu sư đệ này nhìn rất thuận mắt, cười lên còn đẹp đến vậy.

“Sư phụ... Sao không phải một tiểu sư muội phân điều mây ngải, xinh đẹp như hoa mà lại thêm một cái sư đệ chứ? laOoNgười đứng là không có mắt chọn mà. Ngài xem cả cái Bạch Thanh sơn này thiếu thốn hơi thở từ từ đến sắp biến lủ đồ đệ thành nhà sư rồi...”

Bá Ung Gia còn đang mải mê suy nghĩ thì thiếu niên mặc áo bào đỏ chói đã đi quanh người Vệ Tước một vòng, vừa đánh giá vừa uy khuất với lão sư phụ.

Đồng chương môn tức tối giật ngay cái giày rom rách ra phi thẳng vào mặt hắn mà gào lên:

“Cái thằng lêu lổng này, có giỏi thì ngươi thử đi thu một cái nữ đệ tử cho lão nhân ta xem. Tặng quà đi”

Thiếu niên méo mếu, đi qua, chìa ra một cây dù màu hồng phấn:

“Tứ đệ tử Vỹ Khôi, cho ngươi cái dù, lúc nào nắng thì giương lên cho khỏi đen da”

Vệ Tước đầu đầy hắc tuyến, nhận cái dù loè loẹt. Nàng bây giờ là nam nhân, cầm cái dù này không khỏi cũng quá kinh động sao.

“Đa tạ tứ sư huynh”

Đồng chương môn thấy cuối cùng cũng xong, nuốt nốt miếng thịt gà trong miệng, vứt cái xương trong tay đi rồi mới tiếp:

“Vệ Tước, còn tam sư huynh con đi ra ngoài lịch lãm rồi. Đợi nó về chào hỏi cũng không muộn. Bây giờ con là đệ tử chân chính của Bạch Thanh sơn ta. Theo thông lệ dù là đệ tử quan môn của ta thì vẫn phải phân đến các điện đệ tu luyện. Nhưng trước tiên phải kiểm tra thiên phú của con trước. Cứ bình tĩnh”

Nói đoạn, lão phát tay một cái, giữa thiên điện xuất hiện một phiến đá cao chừng ba thước.

“Vệ Tước, chạm tay vào Thiên thạch, thả lỏng tâm trí, trút toàn bộ ý niệm lên Thiên thạch này”

Dù có lo lắng kềm bất an, lòng bàn tay cũng rịn một tầng mồ hôi mỏng, Vệ Tước vẫn cố trấn tĩnh, bước lên chạm tay phải lên tảng đá.

Qua thời gian một chung trà, vẫn không có hiện tượng gì xảy ra.

Đồng sơn nhân nhú mày:

“Đôi tay kia thử xem sao”

Nàng rút tay phải về, đặt tay trái lên, đợi một hồi cũng không có gì.

Trong điện một mảnh yên lặng, Đồng sơn nhân cũng không hiểu:

“Haha, dù sao cũng chưa thể nói gì. Bây giờ chưa có, biết đâu sau này sẽ có”

Năm vị trưởng lão bĩu môi. Còn có loại thiên phú “sau này mới có” sao. Thiên thạch chính là kiểm tra thiên phú bẩm sinh. Nếu thiên thạch không sáng, chính là vô phương tu luyện. Thế thì còn có cái rắm gì để nói. Nếu bình thường, thì trường hợp này các lão sẽ không khách khí mà phun ra hai chữ “phế vật”. Không biết lão đầu kia nhìn trúng tên tiểu tử này ở điểm nào.

Chương môn lại thề thọt lên tiếng:

“Không biết có vị điện chủ nào muốn nhận tiểu Tước về phân điện của mình không”

Không ai trả lời, ý bảo, không có thiên phú lĩnh ngộ, ngươi bảo ta dạy nó tu luyện bằng niềm tin à?

Vệ Tước vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Dù chưa từng nghĩ đến nhưng trong sâu thẳm linh hồn, ai chẳng hi vọng mình sẽ có gì đó để được phô bày bản thân. Nhưng nàng không cưỡng cầu, cánh cửa này đóng lại, chắc chắn sẽ có cánh cửa khác mở ra.

Đồng sơn nhân biết lúc này ép các trưởng lão cũng không được. đành xua tay bảo mọi người đi về.

“Phong Thần, đưa tiểu sư đệ ngươi đi tham quan Bạch Thanh một vòng rồi an bài tâm điện cho nó. Đừng có giờ thói bất nết của ngươi ra. Liệu hồn biết chưa”

Phong đại sư huynh thực sự khóc không ra nước mắt, hắn nào có ý định làm khó dễ vị tiểu sư đệ này khi nào.

Lão chương môn lại dặn dò thêm:

“Vệ Tước, đừng lo, ngươi còn có sư phụ đây mà. Những cái đó không cần quan tâm”

Nàng gật đầu, chào hỏi một lượt rồi theo Phong Thần ra ngoài.

Hôm nay trên đỉnh Bạch Thanh sơn, mặt trời ló rạng, mây cũng ít hẳn, trời trong xanh. Thỉnh thoảng còn có vài con gió thổi qua. Nhưng là... tại sao nàng không còn cảm giác được hơi thở của phong nhận thấm qua da thịt như trước kia?

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hại Ta Không Có Cơm Ăn – Điều Là Kẻ Chẳng Tốt Lành Gì!

Ra khỏi thiên điện, Phong Thần rẽ qua hành lang bên trái, đi về phía đông quảng trường.

“Vệ sư đệ, phía trên vách núi kia là quần sự phòng, chấp sự đường, kho phòng. Phía tây là đan phòng và tàng thư các. Hướng bắc là khu võ đài. Thường thì thí hay khiêu chiến, so quý đều ở đây. Trước ta có nói qua với đệ linh đài trên Hoàng Thiên Giám. Thực ra Hoàng Thiên Giám bắt nguồn từ một suối linh bảo của Bạch Thanh ta trong Bạch cốc. Bạch cốc một năm cũng chỉ mở một lần cho các đệ tử ưu tú tiến vào tu luyện. Chính vì đệ tử bình thường không có nhiều ngộ đài nên khi xưa các vị sư tổ dùng bí pháp, tạo nên một ngọn thác ở đây, gọi là Hoàng Thiên Giám để tăng linh lực dao động trong không khí giúp đệ tử tu luyện nhanh hơn. Trên đỉnh thác có một võ đài, thường là thi niên mới diễn ra tại đây. Khi nào có dịp lên chơi một chút”

Vòng qua phía sau thiên điện là thấy khu thiện phòng ở phía tây.

“Tu sĩ từ Trúc cơ trở lên mới có khả năng ích cốc không cần ăn uống. Còn lại, đệ tử luyện khí kì trở xuống vẫn cần ba bữa một ngày. Chắc sư đệ cũng đã đói, giờ ta đưa đệ về tầm điện cất đồ rồi sẽ đi dùng cơm”

“Đại sư huynh, trong môn phái đã từng có đệ tử không có thiên phú tu luyện như ta chưa?”

Vệ Tước bỗng hỏi.

Phong Thần nhìn thấy trong mắt nàng ngoài an tĩnh cũng chẳng có gì khác, khẽ đáp:

“Chưa từng”

“Vậy ngoài tu luyện linh lực, còn phương pháp tu luyện nào khác không?”

“Không có”

“Ta đã hiểu. Cảm tạ sư huynh. Chúng ta đi tiếp thôi”

Giọng nàng vẫn đầy kiên định. Nàng không tin là không có cách.

Phong Thần lấy là Lôi Quang kiếm, dẫn lên, Vệ Tước cũng học theo hắn. Kiếm này không to như cái phi diệp của sư phụ, nhưng cũng đủ lớn để đứng. Lúc đầu ngự kiếm, nàng còn chưa vững, bị trượt một cái, không tình nguyện phải đặt một tay lên vai vị thiếu niên đứng trước mới cố định được điểm tựa. Sau đó ngượng ngùng rút về.

Phong Thần liếc mắt nhìn một bàn tay trắng nõn, năm ngón tay thon dài như ngọc mài đặt trên vai mình. Không hiểu sao hắn luôn cảm thấy vị Vệ sư đệ này có gì đó không phải.

Lôi Quang dần hạ xuống trước một căn phòng không lớn lắm. Cũng làm từ lưu ly tinh xảo, phản chiếu ánh sáng ngũ sắc xinh đẹp.

“Vệ sư đệ, vì người chưa phân chia điện nên tạm thời ở đây. Vào đi, có gì còn thiếu cứ báo ta”

Vệ Tước tiến lên đẩy cửa bước vào. Căn phòng bên trong khá đơn giản, giữa có một bộ bàn ghế, bên trái kê một chiếc giường phân chia nhau bởi tấm bình phong thêu trúc lâm xanh mát. Bên phải nhìn sang thấy có ba hình tròn xếp đan xen nhau.

Thấy nàng thắc mắc, Phong Thần cũng lên tiếng giải thích:

“Đây là Tụ Linh trận, Tụ hồn trận và Trấn tâm trận để tu sĩ tu luyện ngay tại phòng. Chỉ cần đặt tinh châu vào vị trí mắt trận, lập tức có thể khởi động. Hiện tại sư đệ chưa tu luyện nên hồn trận này cũng không có tác dụng lắm”

Nói đoạn hắn đi ra cái bàn lớn ở giữa phòng, để toàn bộ đồ đồng quà gặp mặt nàng vừa nhận được ra, đủ loại hình hài, có ô, có dù, có cả tấm Kim khôi Thảm lão tặng trông như cái khiên chắn, một chiếc lông vũ còn cắm trên đỉnh cái ô. Vũ Khôi tặng.

Nàng vẫn là không biết mấy cái thứ này dùng như thế nào.

“Vệ sư đệ, ta đã thu tất cả vào cái chỉ giới cho đệ. Nhỏ máu nhận chủ đi. Sau này có linh lực là dùng được ngay thôi”

“Không vội. Giờ ta chưa tu luyện được, có nhận chủ hay không cũng vậy. Cảm tạ sư huynh nhắc nhở”

Vị Vệ sư đệ này rất khách khí. Mở miệng là cảm tạ khiến người ta thấy hần không muốn nợ ân tình người khác.

Đưa lại chiếc nhẫn để nàng cất đi, Phong Thần dẫn Vệ Tước đến thiện phòng dùng cơm.

Thiện phòng là một khu nhà thông với nhau, bên trong có đặt năm dãy bàn kéo dài từ đầu nhà bên này sang đầu nhà bên kia. Đầu mỗi dãy bàn có một khu phân phát thức ăn.

Giờ này đã qua trưa, đệ tử khác cũng đã dùng bữa rồi về hết.

Trong thiện phòng, vẫn còn vài đệ tử đang dọn dẹp, thấy Vệ Tước và Phong Thần bước vào đều dừng động tác quay qua chào hỏi:

“Phong sư huynh, Vệ sư huynh”

Đều là đệ tử của chương môn nên bối phận đương nhiên cao hơn đệ tử thông thường. Trong Bạch Thanh sơn, dù mới ra mắt tân đệ tử có hơn hai canh giờ nhưng trên dưới thông tin của nàng đều được chúng đệ tử tỏ tường:

“Tên là Vệ Tước. Người thấy không, vị Vệ sư huynh nhìn cũng đẹp mắt. Thật phù hợp với tiêu chí dùng mặt để kiếm cơm của Bạch Thanh ta”

“Nghe nói chương môn thu hần ở Thập địa giới”

“Cái gì, cứ nhiên là một phạm nhân đến từ Thập địa giới sao?”

“Người biết gì không, vị Vệ sư huynh này không có thiên phú tu luyện”

“Vậy chẳng phải không thể tu hành sao?”

“May mà vẫn có khuôn mặt kéo lại. Cũng chưa đến nỗi không kiếm được cơm ăn”

“Vệ sư huynh thật đáng thương. Các người phải hảo hảo chiều cố huynh ấy nghe chưa”

Nếu có thể nghe được những cuộc tâm sự sâu kín này, hần vệ Tước cũng thấy được chút an ủi.

Trong thiện phòng, Phong Thần cũng ôn hòa mỉm cười đáp lại:

“Qua giờ ăn rồi sao, ta lại quên mất” rồi quay qua tỏ vẻ áy náy với Vệ Tước:

“Sư đệ, ngại quá. Qua giờ cơm trưa rồi. Thôi đành đợi chiều vậy. Thật có lỗi với sư đệ”

Bạch Thanh có quy củ, qua giờ cơm, đều không còn thức ăn. Từ Lạc Nhai sơn về đây, phi hành cũng mất hơn hai ngày. Hảo sư phụ sung sướng tắm gió trăng, thịt gà nhai đều, mà quên mất nàng chỉ là người trần mắt thịt, cần phải ăn cơm. Vệ Tước đói nhून người lại còn đi loanh quanh một hồi với Phong Thần, thực sự da dính vào ruột, đói muốn ngắt. Nàng quay qua nở nột nụ cười, cắn răng hỏi đầy quan tâm:

“Đại sư huynh, huynh nhập môn đã được bao nhiêu năm rồi?”

Phong sư huynh có vẻ “thụ sủng nhược kinh” khi được quan tâm. Nghĩ nghĩ rồi mới trả lời:

“Một ngàn ba trăm lẻ chín năm”

Vệ Tước nghe xong mà lão đảo muốn ngã. Nàng biết sư phụ cũng hơn hai ngàn tuổi rồi. Dù đoán trước vị đại sư huynh này chẳng trẻ trung gì, nhưng bảo nàng nhìn vị thiếu niên tươi mát như tắm gió xuân trước mặt, rồi liên hệ với lão già lụ khụ mắt mờ tay run thì nàng không làm được. Nếu Bạch Thanh đều toàn những đệ tử không thích trú nhan như Đồng sơn nhân, thì chẳng phải chỉ cần ra ngoài sẽ đập vào mắt cả ngàn lão già đang chạy loạn sao?

Thế giới tu hành... thật kì diệu.

Nhưng tên chết bầm này vào sư môn đã hơn ngàn năm, đánh chết nàng cũng không tin hần quên giờ thật. Hại nàng không có cơm ăn, đều chẳng phải kẻ tốt lành gì. Vệ tiểu muội hậm hực.

“Đại sư huynh, nhà bếp ở đâu. Ta có thể mượn dùng?”

Phong Thần híp mắt nhìn tiểu sư đệ trước mặt, nhớ ra kẻ này được sư phụ thu nhận từ Thập địa giới, chắc cũng biết nấu ăn. Nhưng một cái nam nhân biết nấu ăn, cũng hơi khôi hài.

Phòng bếp ở ngay cạnh thiện phòng. Không xa hoa, tinh xảo mà khá đơn giản. Bên trong có đầy đủ nguyên liệu cùng các loại nồi niêu, lò hấp sắp xếp gọn gàng.

Nàng biết nấu ăn, đây là một trong hai thứ duy nhất nàng tinh thông khi theo sư phụ Phổ Hiền. Khi ấy sư phụ cũng chỉ dạy nàng có hai thứ, tì bà cầm và thổi com. Không học võ công, không học khinh công, không học thiên tượng cũng không học đạo bói. Từ khi về hoàng cung, cũng chỉ khi giỗ mẫu hậu và phụ hoàng nàng mới tự tay làm đồ ăn ở ngự trù phòng.

Có những thứ ngấm lại quả thực xa xôi.

Vệ Tước không nghĩ ngợi nhiều, tiến lên nhóm lửa nấu một nồi mì. Động tác ban đầu còn gượng gạo, nhưng về sau thuận tay cũng dễ dàng hơn nhiều.

Người thấy mùi mì thơm thoảng qua, Phong đại sư huynh cũng tao nhã ngồi xuống cái bàn nhỏ kê trong góc bếp, lấy hai cái bát và hai đôi đũa ra chờ đợi.

Vệ Tước bê bát mì của mình lên cái bàn duy nhất, ngồi xuống định ăn lại ngược lên thấy Phong đại sư huynh đang cười híp mắt cầm trong tay một cái bát:

“Chắc sư đệ cũng không tính ăn một mình đâu. Sư huynh ta đây đưa đệ đi tham quan bốn môn, cũng chưa có dùng com”

“Hắn sư huynh đã vào ích cốc” Nàng không sợ lờm hẩn một cái.

“Người tu hành vì chuyên tu mà bỏ đi quá nhiều mỹ vị nhân gian” Hắn không giải thích nhiều nhưng Vệ Tước cũng thấy câu này nói rất đúng. Nhưng chẳng lẽ còn phải chia cho hắn một nửa.

Nhìn bát mì lại nhìn cái bát trống trước mặt, tự nhủ: “Thôi, vẫn là so đo làm gì với một lão già”

Sao càng ngày nàng càng cảm thấy mình đang bước chân vào một cái sào huyệt thổ phi chứ không phải là Bạch Thanh phái danh tiếng vang dội như mặt trời giữa trưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bạch Thanh Sơn

Phong Thần ung dung đưa đũa lên gấp mì ăn.

Con mẹ nó chứ có những loại người giờ tay nhắc chân đều là quý khí, đến ăn mà cũng phải tao nhã. Vệ Tước đã đói thì chớ, còn phải chia miếng com manh áo cho kẻ khác, tức khí bụng cả bát mì lên, ngửa cổ húp một hơi dài.

Tao mới chả nhẽ, ta quản cái khí gì!

Nghe tiếng “sụp” một cái phía đối diện, Phong Thần giương mắt lên nhìn, đúng lúc vài giọt nước “có mắt không trông” bay ra, chọn đúng nơi da dẻ mịn màng của hắn mà đáp xuống.

Phong Thần đầu tiên là sững lại rồi nhẹ nhàng mà ôn nhuận giờ tay lau mặt, không hề có một biểu cảm dư thừa.

Vệ Tước cũng chỉ nặn ra một nụ cười ngu muội tỏ ý áy náy. Bao nhiêu năm sống trong cung cấm, thứ nàng giỏi nhất chính là năm chữ: “phần trư ăn thịt hổ”. Bây giờ không dùng thì thật có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Lý:

“Ôi ôi đại sư huynh, đệ thật không có ý”

Khuôn mặt tội lỗi lo lắng nhìn thiếu niên trước mặt, lại nhanh tay cầm ngay cái “khăn” bên cạnh đưa lên lau mặt giúp Phong Thần.

Vị Phong sư huynh vốn cũng chẳng tính đếm nhưng giờ mặt đã đen lại như đất nồi. Hắn đứng bật dậy:

“Sư đệ chờ ở đây một lát, ta quay lại ngay”

Nói đoạn bước nhanh ra khỏi cửa, biến mất.

Vệ Tước liếc mắt, vớt cái “khăn” trong tay xuống bàn. Lúc này nàng thấy cái ghế, tiện tay mới lau qua mặt bàn có vài vòng.

Vệ Tước rũ mắt, chậm rãi ăn nốt chỗ mì trong bát.

“Ha ha ha...”

Ha ha ha...

Ha ha ha...”

Nghe tiếng cười đã biết đức hạnh của kẻ này dù có đổ ra chậu cũng không quá hai giọt.

Phía trước cửa, ánh sáng bị che khuất bởi một thiếu niên mặc trường bào đỏ chói. Trên dưới Bạch Thanh, kẻ dám mặc màu đỏ lồng lộn như vậy đi ra ngoài mà không thấy xấu hổ cũng chỉ có vị tứ sư huynh Vỹ Khôi. Hắn đang bám tay vào cánh cửa cười đến oằn cả người.

Có cái gì đáng cười sao?

Vị sư huynh này không phải có bệnh không tiện nói chứ? Nghĩ thì nghĩ nhưng Vệ Tước cũng ăn xong phần của mình, nhìn đi nhìn lại, vẫn quyết định dọn cả bát của Phong Thần đi.

Khi nàng quay trở lại, vị tứ sư huynh đã cười đến mặt cũng đỏ như màu áo của hắn.

Vỹ Khôi nén hơi, chỉ vào Vệ Tước mà nói:

“Ha ha... Cả Bạch Thanh này đều biết Phong Thần đích xác là một tên đại ma đầu, đến ta cũng không dám trêu chọc hắn. Cũng chỉ có sư đệ mới dám dùng cái giẻ lau mặt cho hắn thôi. Thật là sáng khoái... Ta thích. Hê hê lần này thực sự phải chữa cái bệnh sạch sẽ quá mức của đại sư huynh... Á há há”

Không nhịn được nữa hắn lại ôm bụng cười sung sướng.

Vệ Tước cũng không quan tâm. Nàng ngồi xuống đợi Phong Thần, dù sao vẫn còn nhiều thứ ở đây nàng cần biết.

“Này sư đệ... Sao ngươi không nói chuyện với ta?”

“Ta không phải nữ đệ tử, nói chuyện chỉ sợ làm tứ sư huynh tụt hứng”

Vỹ Khôi chạy lại ngồi vào cái ghế còn trống, hai tay chống cằm:

“Không sao... Ta coi ngươi như tiểu sư muội mà đối đãi cũng được”

Giọng nói thật chân thành!

Coi một cái sư đệ như sư muội mà đối đãi sao?

Vệ Tước không nhịn được nhìn sang mặt vị tứ sư huynh. Mắt phượng hẹp dài, làn da trắng mịn. Ngũ quan của tên này cực kì tinh xảo. Hắn không mang nét yêu diễm như Phong Thần, cũng không khí khái như Bá Ưông Gia mà lại đẹp tả mị. Kết hợp với bộ hồng y lại càng tăng thêm phần yêu dã. Bây giờ nàng mới thấy, đúng là chỉ có màu đỏ mới hợp với hắn.

“Đa tạ sư huynh”

Tứ sư huynh lại xua xua tay:

“Không cần, không cần. Này cho đệ”

Hắn lấy từ trong tay áo ra một miếng ngọc giản, bên trên khắc hai chữ “Vỹ Khôi”, gãi gãi đầu giải thích:

“Thực ra cái ô lúc ta tặng đệ chỉ che nắng được thôi, cũng chẳng phải pháp bảo gì. Thật ngại quá! Đệ không tu luyện được nên ắt ở môn phái sẽ gặp ít khó khăn. Có gì cứ giơ miếng ngọc giản này ra, tất cả đã có sư huynh bảo vệ đệ”

Vệ Tước đang nghĩ tứ sư huynh đột nhiên có lòng như vậy, không phải hắn mong có sư muội đến phát điên rồi đấy chứ!

Nhưng nói gì thì nói, không nhận thật quá thất lễ rồi. Nàng mỉm cười vui sướng giơ hai tay thu miếng ngọc giản về. Nàng là đệ tử chương môn, chắc cũng không ai đi gây phiền phức, nhưng dù sao, có vẫn hơn không.

Sau một khắc, Phong Thần trở lại với bộ bạch y làm lộ ra vẻ tuấn lãng như trích tiên. Vệ Tước không nói gì nhưng trong mắt tràn đầy ý cười.

Đại sư huynh đúng là ưa sạch sẽ quá mức!

Phong Thần tiếp tục đưa Vệ Tước đi tham quan Bạch Thanh.

Vòng qua võ đài phía Bắc, nàng thấy một hàn đàm thật lớn. Trên hồ, có duy nhất một cái lá sen đang lững lờ trôi, cùng một đàn gà đang đứng rìa lòng.

Phong Thần nhìn hàn đàm phía dưới, lên tiếng:

“Đây là hồ Vọng Nguyệt, phía trên là Diệp Liên Đài”

Nhìn cái đàn gà đang tỏ ra cao quý cứ như loài tiên hạc, thỉnh thoảng hất cái chân ngắn ngủn, đưa cái mỏ cùn vục vào nước rồi cũng ườn điều rìa rìa lông cánh. Nàng không ngờ Bạch Thanh phải đất rộng người đông mà lại có cái thú chơi tao nhã như vậy.

Phong Thần thờ ơ nhìn đàn gà, buông một câu:

“Của sư phụ”

Nàng hiểu!

Đúng là chỉ có gà của lão mới mang cái đức hạnh này.

Lại nhớ đến những cái đuôi gà không dứt trong miệng sư phụ, hóa là từ đây mà có.

Tiếp tục trông đến cái lá sen dập dình chìm nổi, Vệ Tước không hiểu vô đài trong tưởng tượng của nàng ở đâu.

“Bao giờ có tí thí, nó tức khắc to ra”

Cuối cùng cũng thông.

Phía sau lối đài là một mật thất dài trong lòng núi, đi khoảng hai trăm thước thì ra khỏi mật thất. Đạp vào mắt nàng là sự kì vĩ của tạo hóa mà cho đến mãi về sau, khi chuẩn bị rời khỏi môn phái, nhìn lại, Vệ Tước vẫn có cùng một tâm trạng y như bây giờ.

Những ngọn núi triều miên nối tiếp như nét bút không dứt trên bức tranh thủy mặc. Có năm ngọn núi xếp thành hình ngũ giác, bao vây ở giữa là một vùng băng tuyết lạnh thấu xương. Trên đỉnh núi, năm thác nước trút xuống ào ào, phía dưới, hàn khí bốc lên trắng xóa. Nước và băng, chạm vào nhau nhưng nước không đóng băng mà băng cũng chẳng tan ra thành nước. Ngược mắt nhìn trông cũng chỉ thấy tuyết trắng một màu, trải dài vô tận.

Nàng vô thức đưa hai tay bao lấy mình, có da thịt, cảm nhận hơi lạnh rõ rệt, không giống như khi nàng vẫn chỉ còn mấy phần hồn phách trên Lạc Nhai sơn.

Phong thần vẫn điềm tĩnh, không nhanh không chậm vừa chỉ vừa giới thiệu:

“Năm ngọn núi này là nơi phân bố các điện, lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước. Ngọn núi kia là Luyện đan đường. Bạch Thanh sở dĩ có địa vị cao, ngoài sức mạnh tu luyện thuần túy, còn bởi chúng ta có thể luyện được đan dược cấp 7. Đối với tu hành, đan dược là thứ không thể thiếu. Phía trước là Băng nguyên, là nơi tu luyện riêng biệt của những đệ tử có thiên phú biến dị hệ băng”

Rời khỏi mật thất, cơ bản nàng cũng có cái nhìn cụ thể hơn về Bạch Thanh. Phong Thần vẫn trung lên vẻ hữu lễ nho nhã đưa nàng về phòng nghỉ ngơi rồi mới cáo từ.

Nằm trên giường, Vệ Tước nhắm mắt, đem tất cả những gì đã xảy ra ghi nhớ lại một lượt. Sâu sắc cảm nhận những thay đổi trong vận mệnh chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Con Đường Ta Đi

Mở cửa phòng ra, ráng chiều tà đã phủ kín Bạch Thanh sơn. Từ trên vách núi nhìn xuống, cả Bạch Thanh đắm mình trong vẻ đẹp trầm tĩnh mà thần bí. Hoàng Thiên Giám ẩn mình trong vân vụ, bọt nước như những đám mây nhỏ li ti.

Từ xa, một vệt sáng màu vàng kim đang hướng phía nàng mà bay đến. Sau hai nhịp thở, Đồng chương môn cười hê hê, tay cầm một cái đuôi gà còn bốc khói, nhảy từ trên phi điệp xuống.

Lão không câu nệ, đặt móng ngồi lên cái ghế giữa phòng, hai chân vắt vẻo đung đưa.

Vệ Tước cũng không thèm chấp vị sư phụ này, rót một ly trà, đưa lão. Đồng Trác tỏ vẻ nhã nhặn, nhấp một ngụm, nuốt nốt miếng thịt gà, lau lau hai tay vào áo. Tiếp đến mới đi vào câu chuyện:

“Hê hê, nha đầu, thấy Bạch Thanh ta quả không tồi chứ? Hồi sáng ta chưa có cho con quà vì sợ lũ tiểu tử kia nhìn thấy sẽ ghen tị đồ mất. Haha nhìn coi ta cho con thứ này chơi rất hay”

Lão lấy trong tay áo ra một tấm mộc phù to bằng lòng bàn tay, nhìn cũng chẳng khác mảnh gỗ mục bị vứt đi là mấy.

Đồng chương môn nâng niu mảnh gỗ trong lòng bàn tay, nhìn hai cái rồi mới tiếc nuối đưa sang cho Vệ Tước.

“Sư phụ, cái miếng gỗ mục này dùng để làm gì?”

“Bây nào. Hừ cái con nha đầu ngu ngốc đúng là không có mắt nhìn đồ tốt mà. Con không có linh lực nên không ngự khí được. Muốn đi đâu trong phạm vi Bạch Thanh phái, chỉ cần gắn cái mộc giản này lên chỗ nào cũng được”

“Thực sự có thể đi bất cứ đâu sao?”

“À ha ha. Tất nhiên là trừ phòng của ta cùng vài vị trưởng lão. Ha ha”

Nàng cũng không có hứng đi thăm phòng của lão. Chẳng qua là muốn đến Tầng Thư Các của Bạch Thanh, nhưng Phong Thần nói Tầng Thư Các mỗi năm chỉ mở cửa hai lần cho đệ tử vào mượn thư tịch, đấu pháp và vũ kỹ tu luyện. Mà bây giờ còn cách thời gian mở cửa hơn hai tháng.

Có tấm mộc phù này, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều. Nàng cũng không cần phải đi nhờ người khác từ trên vách núi này đến thiện phòng mỗi bữa ăn nữa.

“Đa tạ sư phụ”

Vệ Tước cũng không keo kiệt, nỏ một nụ cười lấy lòng đến mang tai.

“Sư phụ, con muốn đến Tầng Thư Các xem xem có cách tu luyện nào khác không?”

Đồng chương môn cũng bắt đầu bắn khoả:

“Con không có thiên phú dị bẩm, không hấp thu linh lực được. Để ta xem, để ta xem...”

Nghĩ một lúc, ăn thêm vài cái đùi gà, lão mới thông nảo được một chút, nhìn đi nhìn lại thân hình yếu đuối của Vệ Tước, cup mắt mới nói ra:

“Này có một cái, nhưng ta không chắc kết quả thế nào?”

Vệ Tước vui mừng nhìn sang. Đồng sư phụ hé mắt ra nói nhanh:

“Cái này khi xưa cũng có một người nổi tiếng ở Cửu châu, nhưng hẳn lại không có đấu pháp và vũ kỹ. Sức mạnh thuần túy đều là dùng cơ thể và da thịt. Cái này hẳn gọi là luyện thể”

Vệ tiểu muội kinh ngạc:

“Còn có thể luyện thể đến mức tạo ra sức mạnh sánh ngang dùng vũ kỹ sao sư phụ”

Chương môn ra chiều am hiểu giải thích:

“Về mặt nào đó thì có thể được. Tu sĩ tu luyện linh lực thường không chú trọng rèn luyện cơ thể, nên cường độ thân thể rất yếu. Nếu cận chiến, võ đấu chắc chắn có lợi. Nhưng nếu từ khoảng cách xa thì người chỉ có sức mạnh thể chất không thể bì lại”

“Không sao, sư phụ. Đây là cách duy nhất của con. Con không ngại”

Thấy vẻ quyết tâm trong mắt nàng. Đồng Trác cũng là im lặng, rồi cầm tấm mộc phù trên bàn, gắn vào bức tường trước mặt. Lập tức miếng gỗ sáng lên, phía trên còn khắc ba chữ “Tầng Thư Các”.

Không gian trong phòng cũng biến đổi thành một căn phòng hình tròn, có bốn tầng phân chia rõ rệt. Xung quanh đều là những kệ sách cỏ xếp từ dưới đất cao tới tận trần nhà. Số sách ở đây khiến người từng có một thư phòng chứa đầy cổ tự và binh thư trong mật thất hoàng cung nước Thục như Vệ Tước cũng phải choáng ngợp.

“Tầng Thư Các chia làm bốn tầng. Tầng một đều là sách giới thiệu các phương pháp tu luyện, các loại nguyên tố tu luyện, lược đồ Cửu châu và các loại dược liệu cơ bản. Tầng hai là đấu pháp và vũ kỹ tu luyện từ khai quang đến kim đan. Tầng 3 là từ nguyên anh đến hoá thần. Tầng 4 chỉ có một đạo tràng tu luyện khi xưa của lão tổ Bạch Thanh ta thôi.

Đồng sơn nhân qua cầu thang đi lên tầng 2, lấy ra một chồng sách ó vàng bị bụi phủ kín mặt sách. Lão lấy tay đập đập mấy cái, rồi thổi một hơi, bìa sách hiện lên bốn chữ: “Cuồng nhân Cường thể”

“Ha ha, may mà vẫn còn. Nếu con đã quyết chí thì cứ ở trong này đọc bao giờ cho thông rồi hẵng ra”

Đồng chương môn dặn dò một hồi rồi mới ung dung cười phi diệp rời đi.

Vệ Tước đặt chồng sách trong tay xuống, đi một vòng quanh tầng 1. Một hồi tìm thấy một quyển tổng quan về thể giới tu chân đầy huyền bí này. Theo lời dặn của sư phụ, Vệ Tước cầm miếng ngọc giản lên áp vào mi tâm, luồng thông tin nhanh chóng chảy vào khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Một quyển lại một quyển cho đến khi miếng ngọc giản thứ năm mươi đặt xuống mới dừng lại.

Nếu lúc này có đệ tử Bạch Thanh ở đây, hẳn sẽ phải sợ hãi trước tốc độ đọc này của nàng. Phải nói việc sử dụng ngọc giản để ghi nhớ đúng là tiết kiệm thời gian nhưng lại hao phí tinh thần bởi lượng linh lực ngoại nhập chảy vào cơ thể. Bình thường nếu định tâm cùng định lực tốt lắm cũng chỉ đọc được mười quyển một ngày là cùng. Thế nhưng bây giờ, một cái phàm nhân không thể tu luyện cư nhiên trong một canh giờ có thể đọc đến năm mươi quyển. Truyền ra đúng là dọa người.

Vệ Tước chậm rãi tiếp nhận một loạt thông tin rồi lại sắp xếp một lượt. Chân thật hiểu quá trình tu hành ở đây.

Quá trình tu luyện chia làm mười cấp. Lần lượt là Luyện khí, Khai quang, Trúc Cơ, Ích cốc, Kim đan, Nguyên Anh, Hoá Thần, Hợp thể, Độ kiếp, Đại thừa.

Sau khi tu chân giả đến Độ kiếp kỳ sẽ độ kiếp, nếu thất bại sẽ hồn phi phách tán dưới thiên kiếp. Còn nếu thành công thì tiến cấp Đại thừa. Khi tiến cấp Đại thừa, toàn bộ linh khí trong cơ thể sẽ chuyển hoá dần thành tiên khí. Khi toàn bộ linh khí chuyển thành tiên khí, sẽ phi thăng Tiên giới.

Tiên giới lại chia ra Tán tiên, Tiên nhân, Địa tiên, Thiên tiên, Thượng tiên, Kim tiên, Đại La Kim tiên, Huyền tiên.

Ghi chép về Tiên giới cũng chỉ có vậy. Hay nói cách khác, Tiên giới cũng chỉ là nơi mà tu chân giả tự huyền hoặc ra bởi chưa một nhân vật nào độ kiếp thành công.

Cửu châu vẫn có một vài vị đại nhân bước vào độ kiếp nhưng đều ầm ỹ, cũng chưa từng thấy một cái thiên kiếp nào diễn ra. Cửu châu giới hiện nay, quang minh chính đại thì cũng chỉ có tám vị đức cao vọng trọng đang ở Hoá thân. Mà Bạch Thanh có địa vị cao cũng bởi vừa vận có một ngài Hoá thân, không ai khác chính là Đồng chương môn giả còn chưa chết.

Lạ nữa là khi tu sĩ bước vào Khai quang, có thể ngự khí. Nhưng chân chính tu luyện chỉ khi phong bản Trúc cơ thành công. Vào Trúc cơ, trực tiếp có thể ngưng khí thành binh. Binh khí do chính linh lực bản thân ngưng tụ thành có sức mạnh gấp năm mươi lần so với pháp khí thông thường. Trúc cơ và Ích cốc diễn ra đồng thời. Ở Khai quang có thể ba đến năm ngày mới ăn một bữa, nhưng tu sĩ luyện khí kỳ, ngoài có sức khoẻ thì sinh hoạt cũng không khác phàm nhân là bao.

Trên Cửu châu, đội ngũ cường giả chân chính là khi đặt chân vào cảnh giới kết đan. Đến Nguyên Anh là có thể quét ngang cả Cửu châu giới. Hoá thân thì chính là đếm trên đầu ngón tay.

Cửu châu còn một bộ phận luyện đan sư. Nếu so với tu sĩ thì địa vị chỉ có hơn chứ không bao giờ kém. Bởi số lượng tu sĩ có song nguyên tố trở lên đã hiếm. Mà lại có Hoá - Mộc nguyên tố thì còn hiếm hơn. Luyện đan ngoài có thiên phú tu luyện còn phải có tinh thần lực cực lớn. Cả Cửu châu, môn phái thì nhiều không đếm xuể, nhưng môn phái có luyện đan sư thì ít đến đáng thương. Cũng có nhiều người có tài luyện đan nhưng lại không gia nhập môn phái mà tập trung ở Phỉ thành buôn bán đan dược cho tu sĩ. Luyện đan cao nhất cũng chỉ có mười cấp. Mà tại Cửu châu, vị luyện đan sư toàn năng nhất mới chỉ điều chế được đan dược cấp 7. Và hơn thế, vừa vận Bạch Thanh lại có một vị luyện đan sư cấp 7, thế nên khí thế như chẻ tre cũng là điều dễ hiểu.

Lại nói đến phương pháp cường thể mà nàng đọc được. Vệ Tước chỉ có thể tóm lược trong hai chữ “kinh khủng”. Không những đòi hỏi ý chí chịu đau đớn, chịu tra tấn xác thịt mà còn đòi hỏi người ta nguồn tài phú khổng lồ. Những loại dược liệu cần để luyện thể khi nàng tra trong cuốn linh thảo thì đều thuộc hàng thánh dược thậm chí là thần dược tuyệt tích.

Luyện thể chia làm bảy cấp:

Luyện cốt, Huỷ nhục, Căn cơ, Khắc vân, Trao thể, Tẩy hồn, Dung nhập.

Vấn đề là theo như quyển sách này thì quá trình Luyện cốt, Huỷ nhục và Tẩy hồn nàng đều đã trải qua. Dù tiến trình trước sau có khác nhưng cách làm và thánh dược đều giống nhau. Vệ Tước đi đến cánh cửa gỗ phía trước, nhìn hai lòng bàn tay trắng hồng, giờ lên nắm vào.

Nàng đây là muốn thử xem.

Giống như quyển sách đã ghi, Vệ Tước nắm tay, hai chân dang rộng, nhưng thần, di chuyển sức lực vào cánh tay. Thần kì cảm thấy một luồng sức mạnh tích tụ trong lòng bàn tay. Hai tay đẩy một cái.

“Rầm...”

Hai cánh cửa son môn làm từ gỗ đàn hương dày một tấc tay cứ thế huy hoàng đổ xuống.

Trong khi đó, Vệ tiểu muội vẫn đang trở mặt kinh ngạc nhìn hai bàn tay mình. Đúng là kinh khủng!

Ngước mắt lên đã thấy vài cái đệ tử đang đứng ngoài dòm vào. Tiếng động không hề lớn nhưng lại chẳng may đúng lúc mấy đệ tử kéo nhau đến thiện phòng nên đi qua. Một lũ cả ngự khí, ngự không đều hạ xuống sân, qua vạt nắng yếu ớt nhìn thiếu niên đứng giữa cửa Tàng Thư Các mặt vẫn hoảng hốt chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Vệ Tước giật giạt khoé miệng nhìn một bầy khi mở mắt tròn xoe:

“Các vị sư đệ hảo”

Một thiếu niên tròn tròn lên tiếng:

“Vệ sư huynh, không phải huynh làm... làm đổ cánh cửa Tầng Thư Các đấy chứ?”

Vệ Tước kéo lên một nụ cười méo mó:

“Ta... cũng không có cố ý đâu”

Vậy là một đám sơn tặc bắt đầu tùm vào:

“Đúng là Vệ sư huynh làm rồi”

“Ày, nhìn sư huynh nhỏ nhắn mà mạnh mẽ ghê... không biết... không biết khả năng gì đó có mạnh mẽ vậy không?”

“Không có thiên phú nhưng sư huynh lại mạnh mẽ đáng sợ”

“Vệ sư huynh mong là không giống Đại ma đầu. Không thì ta không thiết sống nữa”

“Ồi ôi nhân sinh quan của ta. Ta cần một cái sư huynh xinh đẹp, yếu đuối để chúng ta bảo vệ mà”

Vệ Tước cười không được mà. Nàng thực sự không có cố ý đâu.

Chỉ là thử một cái thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Phá Bỏ Phong Ấn

Lúc Đồng chương môn nghe tin chạy đến thì thấy Vệ Tước đang đứng cùng một lũ đệ tử. Ánh mắt thờ ơ nhìn qua đây vô tội. Còn tiêu sái cười với lão một cái ra chiều:

“Sư phụ, con vừa đi ngang, cái gì cũng không biết”

Lão oán hận sao không sớm nhìn ra con nha đầu này cũng lưu manh không kém mấy thằng khốn kiếp kia nhỉ?

Xua đám đệ tử đi ăn cơm, xong kéo Vệ Tước chạy vào trong, đổi tấm mộc phù trở về phòng của nàng.

“Này, cái cánh cửa kia không phải con làm đổ đấy chứ?”

Vệ tiểu muội xấu hổ nhìn mũi giày dưới đất:

“Con cũng không phải cố ý đâu. Chỉ là thử một chút xem xem phương pháp luyện thể này tốt đến đâu thôi”

“Nha đầu con vừa mới đọc, lấy đâu ra thời gian tu luyện mà thử hử?”

Vệ Tước ngẩng đầu lên, mới trả lời:

“Ách... Cái này con thấy “Cuồng nhân cường thể” tu luyện từ Luyện cốt, Huỳnh nhục, Căn cơ, Khắc vân, Trảo thể, Tẩy hồn và Dung nhập tất cả bảy cấp. Mà khi sư phụ tái thi hoàn hồn cho con, Luyện thể, Huỳnh nhục và Tẩy hồn đều có làm qua rồi. Con chỉ theo sách nói, chú ý dẫn động sức mạnh rồi đánh ra một quyền”

Đồng Trác thực sự thấy đúng là kinh khủng. Nói thể nghĩa là, tên võ sĩ kia, lại lấy phương pháp tái thi hoàn hồn để luyện thể. Nghe thôi đã thấy đủ biến thái. Mấy cấp đầu như vậy, không biết tu luyện về sau sẽ như thế nào nữa?

Lão rùng mình nhìn sang Vệ Tước mặt đang ánh lên niềm sung sướng vô hạn.

Con bà nó, tại sao khó khăn lắm mới thu được một cái nha đầu vừa mắt, nó lại chọn đi theo con đường bạo lực này.

Lão vẫn không từ bỏ ý đồ đưa Vệ tiểu muội quay trở lại chính đạo:

“Này nha đầu, chẳng phải con có thể liên hệ với phong nguyên tổ sao. Chắc chắn sẽ có cách tu luyện mà”

“Ách sư phụ, con quên chưa nói với người...con không cảm nhận được phong nhận nữa”

Chương môn lập tức đứng bật dậy oai oái kêu to:

“Cái gì?”

Mẹ kiếp, đến trời cũng mù mất sao?

“Sư phụ, con thấy phương pháp luyện thể rất phù hợp với con”

Nàng hồi tưởng lại khoảnh khắc sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, nhẹ nhàng buông ra một câu:

“Thực sáng khoái”

Nhìn cái vẻ mặt say đắm của tiểu đồ đệ, Đồng sơn nhân mặt ngẩn tưng, hờn dỗi:

“Ta bảo một cái tiểu cô nương là phải để mọi người hảo hảo che chở. Mạnh mẽ quá...khó lấy chồng”

“Sư phụ...người cũng biết, con đến đây không phải để mọi người che chở”

Nàng không có thiên phú, không có linh lực nên chỉ còn cách điên cuồng tu luyện sức mạnh.

Cửu châu này, chính là nơi tồn tại của kẻ mạnh. Tất cả đều tạo cho nàng áp lực phải nhanh chóng mạnh mẽ.

Hai thầy trò lẳng lặng không ai nói gì. Không khí đang trầm mặc thì bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng đập cửa dữ dội:

“Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ”

Cái giọng nói này sao mà quen quá!

Đồng sơn nhân hừ một cái, làm mặt lạnh, miệng còn lầu bầu:

“Thằng nhãi hư hỏng”

Vệ Tước không biết “thằng nhãi hư hỏng” trong miệng lão là ai, chỉ đành đi qua mở cửa. Một bóng ráng rực lửa nhảy bổ vào người nàng. Xoay nàng một cái rồi mới đặt xuống hỏi:

“Đệ không sao chứ? Nghe bảo hai cái cánh cửa tầng thư các đổ xuống người đệ. Khốn kiếp, có lão tử ở đó, lão đánh cho cái tầng thư các này sập con mẹ nó luôn rồi”

Bạch Thanh, sở dĩ chỉ có nam tu sĩ, cũng bởi cái yêu cầu thu đệ tử đã cao còn biến thái. Đa phần các nữ tu sĩ đều không chịu được mà xin rút lui. Đây chính là cái kim khiến biết bao đệ tử Bạch Thanh nhức nhối. Một cuộc sống tu luyện hoàn mỹ, ấy chính là vừa tu luyện, vừa dùng sức mạnh ấy hảo tâm bảo vệ các sư tỷ, sư muội yếu đuối. Còn bọn họ thì sao? Sức lực có thừa, chỉ thiếu chỗ phát tác. Coi như ngồi ăn cơm cũng thấy không khác nhai rom là mấy, mất hết mùi vị.

Nay cái sư đệ hần quyết định hảo hảo che chở như tiểu sư muội, cư nhiên lại bị thương tổn. Nghe xong hần lập tức phi đến đây, hận không thể đem sư đệ bỏ vào túi mà nâng niu.

Vệ Tước choáng váng, sau một hồi mới nhận ra vị tử sư huynh này ghé thăm. Mặt mũi như thiên thần mà mở miệng ra không khác thằng lưu manh. Đây là sợ người ta không biết hần là đồ đệ của Đồng Trác sơn nhân sao?

Nhưng sao chuyện nàng làm sập hai cái cánh cửa trong miệng tử sư huynh lại thành hai cái cánh cửa đổ vào người nàng nhỉ?

Vị này còn không kiêng dè xoay tới xoay lui xem nàng có bị thương không? Không phải hần thực sự coi nàng thành tiểu muội mà đối đãi đấy chứ?

“A ha ha ta không có bị làm sao. Đa tạ tử sư huynh quan tâm đệ”

Vỹ Khôi nghe thế mới thờ phào một hơi, nhoen miệng lộ ra nụ cười cực kỳ tuần mỹ:

“Ta...”

“Bụp”

Hần chưa nói hết câu, đã ăn cả một cái giày rách của Đồng sư phụ vào mặt. Lão rống lên:

“Thằng ranh, có giỏi đi đánh sập tầng thư các cho lão tử coi. Bà ngoại nó chứ bằng cái tu luyện chó má của người mà cũng dám to mồm. Sớm ngày chi biết lêu lổng, thật làm nhục thanh danh của ta mà”

Vỹ Khôi mặt ửng đỏ, nhỏ giọng phân bác:

“Đồ nhi là do ai dạy mà ra chứ?”

“Búp”

Lại ăn nguyên cái giày nữa vào mặt:

“Còn dám cãi à? Đừng có mà lây thói hư tật xấu cho sư đệ ngươi”

Lần này Vỹ Khôi mím chặt môi mà khinh bỉ lão sư phụ. Lại nhìn qua Vệ Tước, lấy ra một bình đan dược, đưa vào tay nàng rồi dặn dò:

“Cái này là Tịnh tâm đan dùng để trấn định tinh thần. Đệ dùng đi nhé. Ta còn có việc nên đi trước”

Nói xong cô chẳng chạy mất, tránh ở lại bị Đồng sư phụ hành hạ thêm nữa.

“Đa tạ sư huynh”

Vệ Tước đành gọi với theo.

Nàng mở nắp bình đan dược trong tay, một cỗ mùi hương bay ra thấm vào không khí, làm người ta cảm thấy khoan khoái trong người.

Đồng sư nhân cũng ngó đầu nhìn qua.

“Tịnh tâm đan cực phẩm cơ à? Không ngờ thằng nhãi này cũng có tâm gớm. Nha đầu, con cứ giữ đi, thằng đó nó còn nhiều, cho con có một bình đã thấm tháp gì”

“Sư phụ, đan dược này đối với người luyện thể có tác dụng không?”

Nhìn bình ngọc trong tay, Vệ Tước thắc mắc.

“Cũng có. Nhưng dù sao trong cơ thể không có linh lực, dùng nhiều không tốt”

Ra là thế.

Nàng lại nhớ đến cảnh giới thứ ba trong “Cuồng nhân cường thể” – Cân cơ.

“Tắm lạnh hoàng hoa, ba lá ngô đỉnh, sáu cân mã thảo, chín quả túc lãng. Tất cả cho vào một đỉnh đồng, đổ đầy nước. Cùi lửa nung sôi, đến khi da thịt rữa nát chỉ còn lại gân mạch. Nước bốc hơi hết, dùng thiết khurou ngưng tụ nung đỏ từng sợi gân. Qua bảy bảy bốn chín ngày, lửa tắt, lấy hàn băng ngàn năm làm nguội. Da thịt bắt đầu tái sinh”

Chỉ cần nhớ lại những dòng chữ về phương pháp cân cơ, Vệ Tước lại rùng mình. Xương đã cứng, da thịt dẻo dai, giờ là đến gân mạch.

Nàng thật không biết kẻ nào lại có thể nghĩ ra mấy cái phương thức tu luyện đáng sợ như vậy?

Tầng thứ ba nghe quả thực rợn tóc gáy, nhưng so ra, dù gì chuyện nàng tái thi từ một đồng xương nát cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

“Sư phụ, lúc này khi con dẫn động sức mạnh vào tay, không hiểu sao có cảm giác bị một cỗ lực lượng hút lấy hơn phân nửa”

Nàng chợt nhớ lại tình huống khi nãy. Quả thực, khi ấy, theo chỉ dẫn trong ngọc giản, nàng mới biết cách tụ lực, không ngờ sức mạnh tạo ra cực kì cường đại, không thể khống chế nổi, nhưng ngay lập tức lại giảm đi chỉ còn ba phần. Thế nên bạo động xảy ra không lớn lắm.

Đề tài đột nhiên thay đổi, làm Đồng chương môn cũng hơi không kịp nắm bắt tình hình.

“Bị hút mất?”

Lão nghi hoặc hỏi lại một câu.

Cái này đúng là có vấn đề. Suy nghĩ kĩ lại mới thấy, lão cũng không hiểu vì sao Vệ Tước lại đột nhiên mất cảm giác với phong nhận.

Quả thực kì lạ.

Lão rút miếng mộc phù, không gian lại thay đổi thành một căn phòng tối đen. Đồng sư nhân vẫy tay, những ngọn nến lập tức bùng lên, ánh sáng mờ mờ mang bao phù.

Căn phòng này không lớn, trong phòng không có bất cứ vật dụng nào, ngoài mấy ngọn nến lơ lửng trong không trung, toả ra ánh sáng vàng vọt.

Đồng Trác kéo Vệ Tước đến giữa phòng, chỉ nàng ngồi xuống một đạo tràng hình tròn:

“Đây là tầng thứ tư của Tầng Thư Các. Càn Khôn kính này khi xưa lão tổ phái Bạch Thanh ta dùng nguyên thần mà tạo nên. Hồn phách con không chính tề, ta cũng không biết quá trình tái thi có cái vấn đề gì không? Lúc đó không để ý, bây giờ phải cẩn thận nhìn lại”

Vệ Tước theo chỉ dẫn, ngồi xếp bằng vào chí cực âm. Đối diện, sư phụ đang thủ ấn, hồi sinh Càn Khôn kính.

Cả đạo tràng sáng lên, nóc nhà Tầng Kinh Các bỗng chốc biến mất, bức phù điêu khắc hình lão tổ Bạch Thanh cũng biến thành ngân hà trải dài vạn dặm. Tinh tú toả sáng, lấp lánh mà xinh đẹp.

Khi còn nhỏ, cùng Phổ Hiền sư phụ đi qua ngũ quốc, nàng từng nghe thuyết thư, kể rằng đêm Hạ chí, vị Bắc Đẩu Tinh Quân trên Tiên giới sẽ thấp sáng chòm sao Thiên Tiên, dẫn lối oan hồn qua tam viên và thập nhị bát tú, đến trước hoàng tuyền, đi vào cõi luân hồi chuyển kiếp.

Đêm nay, Thiên Tiên sáng.

Đêm hạ chí...

Hạ chí...

Nàng cũng sinh vào hừng đông ngay sau đêm hạ chí.

Càn Khôn Kính cũng sáng lên.

Đồng sơn nhân mở mắt, tay vẫn thủ ấn. Lão há hốc miệng nhìn một màn trước mắt.

Cả người Vệ Tước bị Càn Khôn Kính soi sáng, từng đốt xương ánh lên như ngọc, vẫn là hai hồn sáu phách khuyết thiếu, nhưng để ý lại thấy phía đan điền, một luồng khí tự sinh ra, bao trùm lên Thiên đan.

Hoá ra là bởi luồng khí này nên khi Thiên thạch cảm ứng, không cảm nhận được thiên đan, thế mới nói thiên phú tu luyện cũng không có.

Thiên đan chính là nơi tích lũy linh lực trong cơ thể.

Luyện khí kỳ là thời kỳ hấp thu linh khí trong thiên địa. Tất cả đều được tích trữ trong thiên đan. Khi thiên đan được lấp đầy mới tiến vào Khai quang, bắt đầu luyện tinh hoá khí, chất lọc tinh hoa thuần khiết nhất.

Tu sĩ bình thường, luyện khí kì không phải mười năm thì cũng phải hai mươi năm mới lấp đầy thiên đan. Nhiều kẻ, tiến vào Khai quang, cả đời cũng không thể phong bản trúc cơ được.

May thay, Vệ nha đầu vẫn là có thiên đan. Chỉ cần bài trừ hết tự khí này, chắc chắn có thể tu luyện.

Đồng sơn nhân tay bắt quyết, một dòng khí như sợi tơ kim tuyến từ mi tâm tràn ra, lóng lánh trong suốt, từ từ chui vào mi tâm Vệ Tước rồi theo kinh mạch chảy xuống đan điền.

Nàng nhắm mắt, âm thầm cảm nhận sự mát lạnh mỗi chỗ linh khí đi qua.

Đến đan điền, Đồng Trác điều khiển dòng khí phân tách thành hàng ngàn sợi tơ nhỏ li ti, kết thành tấm lưới bao phủ toàn bộ tàn khí u ám trong người Vệ Tước.

Trên Tử Linh Giới, trong một tấm điện xa hoa.

Một nam nhân mặc tử y, hai con mắt loé lên ánh tím, hần chậm rãi bước đến trước linh đường, phía trên có một bảng gỗ khắc ba chữ “Tử Linh Điện”

Hắn vừa cảm nhận bạo động từ trong linh đường. Cảm giác phong ấn đang yếu dần.

“Hai người lui xuống đi”

Nam tử mở miệng nói với hai tên đang gác cửa.

Hai nam nhân kia nhìn nhau, ra chiều khó xử.

“Đại nhân, xin thất lễ nhưng chúng thuộc hạ được lệnh phải canh giữ tại linh đường”

Tử y nam nhân cũng không nói gì, phất tay áo đi vào trong rồi đóng cửa lại. Hắn nhanh chóng tạo ra một kết giới rồi mới đi đến giữa phòng nhìn một khối linh bài duy nhất làm từ thủy tinh.

Nếu nhìn kĩ có thể thấy phía trong linh vị có khắc hình một con Chu Tước rực lửa đang thu cánh ngủ say.

Khối thủy tinh càng lúc lại càng có nhiều đường nứt vỡ, ánh lửa đỏ từ giữa khối linh bài cũng theo khe nứt, tràn ra bên ngoài.

Nam tử kích động nhìn một màn trước mắt. Chu Tước đang ngủ say cũng theo đó cựa mình, đầu tiên là hai cánh, rồi đến cái đầu kiêu hãnh nâng lên.

Nó đưa mắt nhìn quanh rồi vurun cánh định bay, hai sợi xích nung đỏ hiện ra, đâm sâu vào hai bên vai cánh, kéo thân thể đỏ rực đập thẳng xuống đất. Tiểu Chu Tước đảo mắt, phát mạnh hai cánh một lần nữa, một luồng khí trắng tan ra ăn mòn hai sợi thiết hoá xích.

Lục châu, Đại Vực.

Trong Tầng Kinh Các, Đồng Sơn nhân nhẹ nhàng bao bọc từng tia tàn khí rồi cắn nuốt chúng. Trán lão đã chảy đầy mồ hôi.

Ngân hà trên cao, tinh tú cũng trốn đi hết, vàng thái dương đỏ rực nhô lên phía chân trời.

Hùng đông...

Cuối cùng cũng xong. Đồng sơn nhân thu lại linh lực, mệt mỏi lấy ra một bình đan dược nuốt xuống. Linh khí lại bắt đầu tràn vào cơ thể, lấp đầy thiên đan.

Trong Tử Linh điện, khối linh bài bằng thủy tinh vỡ nát, bóng dáng Chu Tước được giải phóng, bay thẳng lên định phá nóc mà ra.

Nam tử kia thầm kêu không ổn, hấn hoá trong tay ra một sợi trường tiên mang theo lôi ba chạy điên cuồng, quấn vào chân, lôi nó lại. Một tay kia lập tức thủ thế, lâm râm đọc chú. Sau một khắc, trong linh đường chìm vào yên tĩnh. Giữa phòng, khối thủy tinh vốn vỡ nát đã được khôi phục giống hệt khi từ y nam tử bước vào. Giữa linh vị, một bóng dáng Chu Tước vẫn rũ cánh ngủ say, nhưng màu sắc đã nhạt nhòa đi mấy phần.

Hắn thở hắt ra một hơi:

“Ta cũng chỉ giúp người được như vậy thôi”

Nam tử thu lại kết giới rồi không đành lòng rời đi.

Ánh mắt trời dần nhô lên cao, qua mái hiên cong cong chiếu lên người Vệ Tước một vệt dài.

Đúng thời khắc này, nàng cảm thấy trong cơ thể, một mạch nước từ vai trái lan ra chảy khắp tứ chi. Linh hồn thoát khỏi kìm kẹp, muốn phá tan thân xác mà kêu lên sung sướng. Nàng hoảng hốt, lấy bình Tịnh Tâm đan vẫn mang theo từ khi Vỹ Khôi đưa, nuốt xuống một viên.

Tinh thần dần dần ổn định, một cỗ sáng khoái không thể diễn tả nổi. Sức lực tiềm phát trong cơ thể nhiều đến đáng sợ. Vệ Tước cảm thấy, nàng phải tìm cách đẩy bớt luồng tinh thuần lực này ra, nếu không cơ thể nàng hỏng mất.

Nhân lúc sư phụ còn đang điều tức, Vệ Tước đi qua nhặt miếng mộc phù, gắn lên tường. Tầng thư các biến thành khung cảnh hùng vĩ phía sau mặt thất, nhìn ra bằng nguyên rộng lớn.

Vệ Tước nhớ lại cách vận lực hôm trước, nhẹ nhàng vẽ ra một quyền, tận lực đánh xuống mặt bằng.

“Ầm”

Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Mặt bằng ngàn năm vốn cứng rắn giờ nứt ra một đường rồi vô số khe nhỏ toả tròn lan ra xung quanh.

Tiếng nổ vang lên khiến đệ tử đang bế quan trong hầm băng cũng giật bắn mình. Vài vụn băng bị vỡ trên đỉnh đung đưa rồi rơi xuống.

Đây là Bạch Thanh có kẻ đánh lên sao? Sức mạnh có thể đánh vỡ hàn băng ngàn năm, kẻ này không rõ lai lịch ra sao?

Đồng chuông môn vừa mới mở mắt ra đã bị tiểu đồ đệ dọa sợ. Đập vào mặt lão là bóng dáng mặc đạo bào màu tro của Bạch Thanh, một quyền hung hăng nện xuống.

Điều kinh ngạc là thứ sức mạnh thoát ra kia, tinh thuần đến đáng sợ, mang theo loại uy áp khiến người khác quỳ rạp xuống thần phục.

Lão đã gặp không ít kẻ luyện thể, nhưng lực đánh ra không bao giờ hủy thiên diệt địa đến thế.

Bên kia, Vệ Tước sáng khoái thu tay về, lắc lắc hai cái rũ đi mấy vụn băng trên mu bàn tay, quay qua nhoen miệng cười sung sướng:

“Sư phụ, tốt lắm”

Đồng chuông môn trong lòng kêu gào:

Tốt lắm...

Tốt lắm...

Tốt cái con nha đầu nhà ngươi!

Có thấy trái tim nhỏ bé của sư phụ sắp ngừng đập rồi không?

Loạn...

Loạn thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiên Phú

Sáng sớm, Đồng chương môn đã không vui trong lòng. Lão lão đảo lỏi Vệ Tước lên phi điệp rồi bay đến Thiên điện.

Khi đệ tử Bạch Thanh nghe tiếng nổ mà chạy đến, đã không thấy bóng dáng ai. Nói cũng lạ, chẳng lẽ có kẻ giữa ban ngày ban mặt, dám đánh lén Bạch Thanh phải sao? Đừng là chán sống mà.

Chúng đệ tử nào loạn cả buổi sáng vẫn không tìm thấy kẻ khả nghi, đành ngự khí bay về điện tu luyện. Chỉ còn lại ba vị đệ tử của chương môn ở lại, nhìn một vùng băng bị đánh vỡ trước mặt:

“Là một quyền”

Uông Bá Gia lên tiếng

“Thật mạnh mẽ”

Vỹ Khôi bỏ sung

“Nghe nói chiều qua tiểu sư đệ cũng một quyền đánh nát cửa Tầng thư các”

Vỹ Khôi lập tức tròn mắt:

“Nhị sư huynh... ý huynh không phải bảo, quyền kia... là của tiểu... tiểu sư đệ đấy chứ?”

Hắn đầu đón nuốt xuống một ngụm nước bọt. Cảm thấy có thứ gì đó vỡ tan trong lòng.

“Cũng có lẽ. Vị tiểu sư đệ này không đơn giản”

Uông Bá Gia vẫn giữ một khuôn mặt tượng gỗ như cũ mà nói.

Vỹ Khôi định phản bác nhưng lại thôi. Chính bản thân hắn cũng thấy tiểu sư đệ dù không có thiên phú nhưng vẫn tạo cảm giác khó tả. Rất khó gần, rất khó tiếp cận.

Phong Thần một mực đứng yên không tham gia câu chuyện này. Đôi mắt hắn rét lạnh nhìn vào băng nguyên. Nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi vài phần.

Tiến vào Thiên điện, quảng cái hình ảnh bạo lực lúc nãy ra sau đầu, Đồng sơn nhân lấy Thiên thạch, hí hửng lôi kéo Vệ Tước đến trước:

“Nha đầu, tối qua ta phát hiện ra thiên đan của con bị che lấp. Giờ đã trừ bỏ tàn khí, ắt có thể tu luyện. Mau mau kiểm tra thiên phú đi”

Bà ngoại nó chứ, giờ biết Vệ nha đầu có thể tu luyện, lão sẽ đích thân dạy nó, tránh cho nữ đồ đệ duy nhất của Bạch Thanh đi vào con đường bạo lực hết cả phần thiên hạ kia.

Đám đệ tử Bạch Thanh đi ra ngoài, đều là một lũ khốn kiếp. Một lời không hợp là rút kiếm. Hại thanh danh Bạch Thanh phải chèn ép nữ tu sĩ khiến ai cũng bỏ chạy truyền xa vạn dặm. Lần này lão đây sẽ dạy ra một nữ đồ đệ vừa mạnh mẽ lại vừa đáng yêu, để nó ra ngoài cứu vãn cái thế diện không thể thối hơn của lũ vô dụng kia.

Vệ Tước nghe lão nói, kinh ngạc không thôi.

Nàng có thể tu luyện sao?

Tu luyện!

Vệ Tước ngưng thần, đặt tay phải lên thiên thạch, hô hấp như ngừng lại.

Tu luyện!

Nói nàng không cảm thấy mát mát khi không có thiên phú là sai. Bởi sâu trong tiềm thức, ai cũng muốn mạnh mẽ. Mà nàng lại càng khao khát điều đó. Hơn ai hết, Vệ Tước hiểu rõ, không có thực lực, đến tư cách bảo thủ nàng cũng không đủ.

Đồng sơn nhân chăm chú nhìn vào Thiên thạch trước mặt. Lão hồi hộp, chiếc đuôi gà như mất không chế, bay từ tay này sang tay kia.

“Bụp”

Đồng sư phụ trở mặt ra nhìn. Cái đuôi gà rơi xuống đất, lăn hai vòng rồi mới nằm yên.

Thiên thạch sáng lên sắc đỏ như lửa.

“Cư nhiên là thiên phú hệ hỏa”

Cả lão và Vệ Tước đều vui mừng. Thiên thạch sáng, có thể tu luyện là điều chắc chắn.

“Ha ha nha đầu...”

Lão chưa nói xong thì im bật. Bởi Thiên thạch phía trước đang chuyển sang màu vàng, rồi lục, tiếp tục sang lam, rồi nâu.

Vệ Tước hoảng hốt, mới lùi lại một bước lấy tay ra. Thiên thạch trở về màu sắc âm đạm như bình thường.

Trong đầu Đồng Trác vẫn còn hoang mang.

“Ngũ...ngũ hệ”

Bao nhiêu năm rồi trên Thập địa cửu châu chưa có một cái nhân tài ngũ hệ.

Ngũ hệ.

Thực sự là ngũ hệ!

Đồng chương môn đồ dẫn ngồi xổm xuống đất, nhặt cái đuôi gà khi nãy lên, gặm một miếng. Lão phải suy nghĩ thật kĩ mới được.

Vệ Tước cũng chưa thoát khỏi bàng hoàng. Nàng có ngũ hệ nguyên tố. Cái này hẳn là nhiều hơn bình thường đi!

Đồng lão sơn nhân âm thầm quyết định sẽ dạy dỗ nên một nữ đệ tử xuất sắc nhất Bạch Thanh này. Lão đứng dậy, định lôi kéo Vệ Tước đi thì thấy Hoàng Thiên Giám phía trước bọ sóng nổ tung, một âm thanh già nua mà hưng phấn kêu lên:

“Haha nghe nói lão huynh đã trở về Bạch Thanh. Mười ngày nữa, ta mở tửu hồ. Không biết lão huynh có hứng thú ghé thăm.

Hahaha...

Hahaha...

Hahaha”

Cái giọng cười này, cũng tục tĩu không kém sư phụ nàng là mấy. Còn có thể trực tiếp truyền âm đến Hoàng Thiên Giám, xưng huynh gọi đệ với lão chương môn, hẳn cũng không phải nhân vật tầm thường.

Đồng sơn nhân xụ mặt, lầm bầm:

“Chả lúc nào được nghỉ ngơi”

Thật sao?

Vệ Tước bên cạnh thầm khinh thường cái câu nói này. Nàng vừa mới đến sư môn nhưng cũng nghe chuyện trưởng môn dầm hôm ba bữa lại bỏ nhà đi ăn vạ thiên hạ. Ít thì năm ba chục năm, nhiều thì cả trăm năm mới trở về. Sự vụ trên dưới Bạch Thanh đều một tay Đại sư huynh Phong Thần xử lý.

Nàng ngẫm mới thấy thương cảm cho mấy vị sư huynh có một cái sư phụ vô trách nhiệm như vậy. Thế nên tu luyện lâu lỏng, tính cách biến thái cũng là điều có thể chấp nhận được.

Đôi lúc, sư phụ khiến người ta không muốn khinh thường cũng không được.

Trong tầng thứ tư Tầng thư các, Vệ Tước đang ngồi trên đạo tràng phù trận giữa phòng. Khi Càn Khôn kính không bị hồi sinh, đạo tràng này biến thành

một trận pháp tu luyện hình tròn. Có rất nhiều đường thẳng nối với nhau, ở điểm giao hình thành một mắt trận.

Nhìn vào đồ trận bên dưới, Vệ Tước có cảm giác quen thuộc mà lại rất khó nói. Nhìn vô cùng hỗn loạn nhưng tựa như những đường thẳng này đều chạy theo một quy luật nhất định. Nàng lấy ngón tay di di theo mấy vạch kẻ xung quanh, ghi nhớ từng trận pháp trong đầu.

Đồng sư phụ không có ở đây, lão còn đang bận rộn dưới tầng thứ nhất. Sau một khắc mới trở lại, đem theo khoảng hai trăm miếng ngọc giản.

“Sư phụ, ngũ hệ nguyên tố là có thiên phú hơn bình thường đúng không? Con nghĩ hơn nhưng không biết là hơn bao nhiêu?”

Lão đạo nào đó mặt cứng đờ:

“Coi như không tồi”

Vệ Tước gạt đầu ra vẻ am hiểu. Dù nhiều dù ít cũng là hơn rồi. Nàng quay qua vui vẻ hỏi sư phụ:

“Sư phụ, người từng nói mình đứng thứ hai thì chắc chắn không có ai thứ nhất. Vậy hỏi đó, thiên phú người hẳn phải là bát hay cửu hệ đi?”

Con người Đồng sơn nhân lập tức trợn lên.

Biết ngay mà, biết ngay mà. Cái con nha đầu này cũng là làm lão tức chết. Lão cắn răng trả lời:

“À... hình như cũng là ngũ hệ. Nhưng ta là người chăm chỉ tu luyện. Là chăm chỉ, chăm chỉ đó. Thế nên mới phát dương quang đại được như thế. Nha đầu ngươi chính là phải cố gắng biết chưa”

Đồng sơn nhân ghét bỏ con mắt nghi hoặc của tiểu đồ đệ, đặt đồng ngọc giản xuống đất, chỉ mong chuyển khỏi cái đề tài này:

“Đây là kiến thức luyện khí kỳ của năm hệ ngũ hành. Con xem qua rồi cứ theo đó tu luyện. Nhất định phải tu luyện một mạch đến khi Khai quang rồi mới ra ngoài”

Vệ Tước mở mắt nhìn lão sư phụ trước mặt.

Khai quang mới ra ngoài.

Chuyện ăn uống đảm ba ngày có thể không bàn đến.

Nhưng đệ tử bình thường, từ Luyện khí kỳ tiến vào Khai quang, chính là không mười cũng phải hai mươi năm. Với cái thiên phú “coi như không tồi của nàng”, cứ cho là may mắn mười năm.

Mười năm.

Bảo nàng ngồi trong này một tháng thôi, cũng đủ giết người rồi.

“Sư phụ, muốn tiến vào Khai quang, ít ra cũng mất mười năm. Người nói xem...” Vệ tiểu muội khóc không ra nước mắt.

“Mười năm ấy là dành cho đám đệ tử tầm thường. Con có ngũ hệ nguyên tố, nói ra cũng đủ đề chết chúng nó. Mà luyện thể tầng thứ hai coi như vào ích cốc rồi. Không lo”

Đồng lão sơn nhân nghiêm túc nói:

“Con có thiên phú, nhưng thiên phú thôi chưa đủ. Có biết vì sao Bạch Thanh đến nay vẫn không có nữ tu sĩ không? Chính bởi nguyên tắc thu nhận đệ tử không chỉ cần thiên phú cao mà còn phải siêng năng, phải kiên trì chịu khổ. Nữ đệ tử khó ai trải qua được ba vòng gian nan nên mới đều bị loại”

Ngừng lại thờ dài rồi nói tiếp:

“Con là nữ đệ tử sư phụ thu nhận duy nhất. Ta cũng không chú trọng cái lời thề gì đó nên khi nào muốn con cứ trở về thân phận nữ nhi. Nhưng nha đầu con phải biết, tâm tiên vẫn đạo, không chỉ tu lực mà còn phải tu tâm. Ta chính là lo con vì cừ hận quá lớn mà mắc ma chướng. Cái này chỉ mình con mới có thể cứu con”

Vệ Tước trầm mặc:

“Sư phụ, con đã hiểu”

“Hiểu là tốt. Ta nhất định sẽ dạy con thành nữ tu sĩ xuất sắc nhất Bạch Thanh này”

Đầu Vệ tiểu muội lập tức có tiếng quạ kêu một đoàn. Không cần lão dạy, nàng cũng là nữ đệ tử xuất sắc nhất Bạch Thanh rồi. Thử tìm xem cả cái Bạch Thanh sơn này có nổi một nữ tu sĩ thứ hai nào không chứ!

“Được rồi được rồi. Con cứ đọc hết rồi bắt đầu theo đó mà làm. Luyện khí kỳ cũng không có cái gì cần ta chỉ điểm. Cứ thế nhé”

Một luồng kiên định tràn qua, đôi mắt nàng thâm sâu, rét lạnh:

“Sư phụ, con nhất định tu luyện đến Khai quang rồi mới trở ra”

Đây là nơi dùng sức mạnh mà nói chuyện.

Đây là nơi nàng phải đòi lại nợ máu.

Đồng chuông môn không rét mà thấy run. Đúng là cái con nha đầu này ngày xưa có tướng làm quân vương. Chỉ ánh mắt thôi đã đủ dọa người.

Ra khỏi Tầng thư các, lão thờ dài hột hoi. Lấy trong tay áo ra một cái đuôi gà bốc khói. Nhớ lại năm xưa, lão một cái thiếu niên thiên phú tốt đỉnh, ngũ hệ nguyên tố, một bước nổi danh cả Cửu châu.

Chính là quá khứ, là quá khứ rồi.

Người ta bảo, trường giang sóng sau xô sóng trước.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bế Quan

Đồng sơn nhân lau lau cái tay dính đầy dầu vào áo, rồi nhẹ nhàng khoan thai đưa lên vuốt chòm râu, mỉm cười gật đầu. Vốn định nâng lên một bước chân tiêu sái, nhưng vừa mở mắt ra đã thấy phía trước có người lao tới, là một bóng hồng thướt tha.

Vỹ Khôi nhảy khỏi pháp khí, hần chạy đến hỏi sư phụ:

“Sư phụ, tiểu sư đệ đâu rồi?”

Lão hất hàm râu một cái, mỉm cười nói:

“Sư đệ ngơoi...bế quan rồi”

“Cái gì? Bế...bế quan rồi?”

Đồng lão sơn nhân hé mắt hừ lạnh:

“Không có việc gì thì về mà chăm chỉ tu luyện đi. Ba tháng nữa là tiến hành so quý, đề chuông môn ta xem, ta ra ngoài năm mươi năm, ngơoi tu luyện thành cái dạng gì?”

Dù lão đang hàm hừ với mình, nhưng Vỹ Khôi thực sự muốn phi nhỏ lão già này. Tiểu sư đệ bằng thanh ngọc khiết của hần. Tiểu sư đệ đáng thương của hần.

Hần nghe nói Vệ Tước không đến thiện phòng dùng cơm từ tối qua, mới lo lắng chạy đi tìm. Khó khăn lắm thấy lão sư phụ đề hỏi thăm thì đã bế quan rồi. Hần thực sự muốn đề lão ra đấm cho một trận:

“Sư phụ, người thật táng tận lương tâm. Sư đệ đến đây bao lâu? Mới có một ngày, là một ngày đó. Sao lại bắt đệ ấy bế quan. Người mau thả đệ ấy ra”

Từ sư huynh gào lên.

“Con bà nó chứ ngơoi gào cái gì mà gào? Sợ sư phụ ngơoi điếc à. Cút. Đứng có mà nghĩ đến chuyện nhúng chàm sư đệ ngơoi”

Lão tức giận, một cước tung ra, trực tiếp đập hần từ trên vách núi rơi xuống.

Vỹ Khôi bị đập bay vẫn không ngừng kêu gào:

“Thả tiểu sư đệ ra. Đồ mất hết nhân tính”

Thân ảnh đỏ rực xuyên qua vân vụ bên dưới, thẳng tắp rơi vào hồ Vọng Nguyệt.

Bọt nước bắn lên dọa mấy con gà đang thong thả dạo chơi hoàng hốt, liên tục kêu quang quác.

Đồng sơn nhân chỉnh lại vạt áo, hiên ngang đi về:

“Một lũ đều không ra gì. Chỉ có mỗi con nha đầu kia là còn tạm được”

Trong Tầng thư các, Vệ Tước nhìn đồng ngọc giản trôi lơ lửng trước mặt, một quyển rồi một quyển đều đem ghi nhớ.

Kim – Mộc – Thủy – Hoả - Thổ sinh ra từ đất trời. Ngũ hành tương sinh tương khắc. Bản nguyên mà kì diệu.

Nàng lần lượt xếp tinh châu vào từng mắt trận, đạo tràng lập tức sáng lên rồi xoay tròn bên dưới.

Hít một hơi, Vệ Tước chậm rãi theo chỉ dẫn, mở ra linh khiếu, cảm nhận thiên địa.

Từng sợi linh lực bên ngoài bị hút lại, nhanh chóng hướng Vệ Tước mà chạy đến.

Nàng dẫn dắt linh khí tuần hoàn một vòng, rồi chảy về thiên đan. Thiên đan vốn trống rỗng ảm đạm, bây giờ cũng bắt đầu sáng lên.

Quanh thân Vệ Tước, một luồng hào quang dần dần bao phủ. Linh lực trong thiên địa như bị kêu gọi, điên cuồng tiến vào. Dần dần trên đỉnh đầu nàng, một lốc xoáy hình phễu lại được hình thành, còn lớn hơn cả khi ở Đàm Bích Thủy.

Vệ Tước ngồi bên trong, nhắm mắt cảm nhận linh lực đang tràn vào cơ thể. Chúng không hỗn loạn mà rất trật tự, chỉ cần nàng dẫn dắt một lần là có thể tự động di chuyển.

Thực sự có cái gì đó không đúng ở đây!

Trong ngọc giản có ghi, mỗi lần tu sĩ đều phải dẫn dắt linh khí tuần hoàn rồi đổ về thiên nguyên. Nhưng quả thực bây giờ, linh khí tự động chạy trong người nàng, tốc độ còn hơn cả lúc được nàng khống chế gấp cả trăm lần.

Mỗi đệ tử đều có thể tính được số vòng vận hành chu kì linh lực mà phân cấp thiên phú. Nhưng với tình trạng này, bảo nàng làm sao mà đếm?

Trên Bạch Thanh sơn, nhiều đệ tử đang bế quan cũng đột ngột mở mắt kinh ngạc. Linh khí trong không gian bị hút cạn, xung quanh bọn họ, đều có thể cảm nhận được linh khí điên cuồng dao động.

Đây là loại sự tình gì?

Bạch Thanh là thánh địa tu luyện của Cửu châu, linh khí cực kì nồng đậm. Chưa bao giờ có chuyện như vậy xảy ra.

Đồng sơn nhân đi đi lại lại trong Thiên điện cũng hơn nửa canh giờ. Máy trưởng lão đều kéo đến hỏi lão xem có chuyện gì đang xảy ra. Đám đệ tử không biết nhưng mấy lão bắt từ này đều nhận ra toàn bộ linh khí đang đổ về Tầng thư các. Chẳng lẽ, có người tu luyện trong đó?

Đồng chương môn ban đầu còn vất vẻo trên ghế, thờ ơ đáp:

“Tiểu đồ đệ của ta vừa bế quan. Các vị trưởng lão không cần lo lắng”

Tổng lão hỏi lại:

“Tên Vệ tiểu tử đó chẳng phải không có thiên phú sao?”

Đồng chương môn nở nụ cười banh hàm đến mang tai:

“A ha ... Thiên thạch đạo này có trục trặc, tiểu đồ đệ của ta...”

Lão nuốt miếng thịt gà trong miệng, trịnh trọng nói tiếp:

“Là ngũ hệ thiên phú”

“Cái gì???”

Mấy lão đồng thời đứng bật dậy.

Ngũ hệ nguyên tố...

Là ngũ hệ thật sao?

Bây giờ mấy vị trưởng lão ăn trên ngồi trước của Bạch Thanh thật muốn có ai đến tát cho bọn họ một cái. Lập tức nghĩ là làm, Khúc lão quay sang bên cạnh, hung hăng giáng một cái nẩy lửa:

“Bốp”

“Á... Con mẹ nó Khúc Tinh người chán sống à”

Thẩm lão kêu lên oai oái. Giữa không gian Thiên điện tĩnh lặng, âm thanh cái tát vang lên làm người ta run cả da đầu.

Khúc lão ngậy ngậy hỏi:

“Đau không?”

Thẩm trưởng lão cũng không khách khí quay lại giáng một bạt tai:

“Bốp”

“Đau thật...”

Khúc lão lẩm bẩm

“Thế là thật rồi.

Thực sự là thiên phú ngũ hệ...”

Ngũ hệ...”

Cửu châu mấy ngàn năm mới gặp một người thiên phú đạt ngũ hệ. Khỏi phải nói, ai cũng trở thành tượng đài tu luyện.

Đồng Trác năm đó cũng là thiên tài ngũ hệ, trăm năm đã quét ngang Cửu châu, giương danh Bạch Thanh phái.

Nhưng trong trận chiến mười giáp trước, Bạch Thanh tổn thất nghiêm trọng, khó khăn lắm mới vực dậy như ngày hôm nay. Người ngoài không biết nhưng tất cả trưởng lão đều biết, trận chiến ấy khiến Đồng Trác vương ma chương. Đạo tâm không vững, tu luyện ngày càng xuống dốc.

Bây giờ, Vệ tiểu tử kia nếu thực sự là thiên tài ngũ hệ, chắc chắn có thể khiến Bạch Thanh nở mày nở mặt.

Nghe nói ba chục năm trước, lão đầu tử bên Tông sơn cũng thu nhận được một tên đồ đệ ngũ hệ. Từ khi đó, Tông sơn hể ra ngoài là đề mắt trên đỉnh đầu mà đi. Lần này thực mong ngóng tên tiểu tử kia có cái thiên phú khủng bố một chút.

Giang lão tử tồn hỏi lại:

“Chương môn, Vệ Tước thực sự là thiên phú ngũ hệ?”

Đồng chương môn bậm môi:

“Tất nhiên rồi”

Các vị trưởng lão đều an tĩnh ngồi lại xuống ghế. Mỗi người một suy nghĩ. Cuối cùng không nhin được, Thẩm lão lên tiếng

“Này chương môn, ngài xem... Vệ Tước cũng cần phân đến các điện đề tu luyện rồi”

“Phân điện?”

Đồng chương môn bĩu môi:

“Này, trước kia ta hỏi đều là mấy người các không chịu nhận. Bây giờ thấy nó có thiên phú, lại tranh giành cái rắm gì?”

Mặc dù Đồng lão son nhân ăn nói cực kì thô bỉ nhưng mấy vị trưởng lão bên dưới cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám phản kháng.

Ai bảo lão nói đúng.

Ai bảo mình không phải thiên tài, không có sư phụ thiên tài mà lại càng chẳng có đồ đệ là thiên tài như người ta?

Khúc lão vẫn là thấy nguy mà không chùn:

“Phong Thần ở Thanh Long, Ưông Bá Gia ở Huyền Vũ, Vỹ Khôi ở Bạch Hổ, Lăng Triệt ở Luyện đan đường. Nay cũng chỉ còn mỗi điện Chu Tước ta là chưa có thu cái đệ tử nào của người”

Tổng trưởng lão cũng là gân cổ lên:

“Một điện hai đứa thì cũng có làm sao. Điện Thanh Long đều là đệ tử chăm chỉ tu luyện, Vệ Tước qua đó chính là có động lực thúc đẩy mà tiến lên”

Giang lão không đành lòng:

“Các ngươi xem, điện của các ngươi đều thể mạnh người đông trong khi luyện đan đường, đệ tử ít đến đáng thương. Khó khăn lắm mới có đệ tử mang cả Hoả - Mộc hệ, sao không nhường cho lão tử một lần?”

Hàn lão mở miệng âm u, rét lạnh:

“Các ngươi cứ nhìn Ưông Bá Gia sẽ rõ. Vệ Tước chỉ về Huyền Vũ điện thì mới đạt được thành tựu tốt nhất”

Mấy lão già đều quay lại tròn mắt ngó Hàn Mặc Dur.

Con mẹ nó nhìn Ưông Bá Gia.

Nhìn Ưông Bá Gia cái rắm gì?

Sao lão có thể phun ra câu này mà không thấy xấu hổ?

Ưông Bá Gia đi theo Đồng Trác từ lúc dứt còn hăm, đầu còn để chỏm. Thiên tài tam hệ. Huy hoàng như thế. Về sau phân về Điện Huyền Vũ. Không hiểu Hàn lão dạy dỗ kiểu gì, từ một tiểu oa nhi phần điều ngọc nõn trở thành tên tiểu tử mặt sắt đen sì, si mê tu luyện đến điên cuồng. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, thì hẳn bề quan ba trăm sáu mươi tư ngày không ra.

Tuổi thanh xuân cứ thế trôi qua mà chưa một lần được ném trái mùi đời.

Thật là bất hạnh!

Đồng chương môn ngồi trên đau đầu. Mút cái xương gà rồi thở dài:

“Cứ đợi Vệ Tước xuất quan rồi tính”

Sau đó hạ lệnh trục khách.

Nhưng đây là chuyện của mấy ngày trước, bây giờ, Vệ Tước đã bề quan được sáu ngày.

Sáu ngày nay, cả Bạch Thanh gà bay chó chạy. Đám đệ tử bề quan đều ngừng lại vì trong không gian, chẳng còn linh khí để mà tu luyện.

Sang ngày thứ bảy, xung quanh địa phận Lục châu, Ngũ châu, Thất châu, linh khí đều hướng Bạch Thanh mà chạy đến.

Nếu loại sự tình này còn tiếp diễn, lại gây ra dị tượng gì như lần trước thì Bạch Thanh sẽ là đầu sào bị cả Cửu châu hướng đến.

Lão lo lắng nháp nhòm không yên.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thiên tài không bằng cái rắm!

Chương 17: Thiên tài không bằng cái rắm!

Vệ Tước dần rơi vào một trạng thái cực kì huyền ảo. Từng lỗ chân lông đều mở rộng cho linh khí tiến vào cơ thể.

Nàng không biết thời gian qua bao lâu, thiên đan đã đầy nhưng linh khí vẫn dừng mãi ở chỗ, càng ngày càng nhiều khiến cơ thể như muốn nổ tung. Lỗ xoáy trên đỉnh đầu mở rộng hơn một trượng, từng sợi ngũ sắc bị phân tách có thể dùng mắt thường mà nhìn thấy.

Vệ Tước theo chỉ dẫn đóng lại linh khiếu nhưng chết tiệt, linh khí vận hành thoát khỏi sự khống chế của nàng, liên tục tuần hoàn không ngừng nghỉ.

Ngoài kia, Đồng Trác thấy nồng độ linh khí quanh Tầng thư các nồng đậm đến mức đứng dưới chân núi Bạch Thanh cũng có thể thấy một vùng ánh sáng ngũ sắc phản chiếu lấp lánh xuyên qua cả vân vụ đậm thẳng vào tầng trời trên cao.

Đệ tử Bạch Thanh đều kéo đến bên ngoài Tầng thư các xem náo nhiệt.

“Cổ sư huynh, huynh nói xem chuyện này là thế nào?”

“Bạch Thanh có một cái tên khốn nào lại chuẩn bị kết đan sao?”

“Mẹ nó tu luyện cũng thật khủng bố”

“Ta thật muốn bái cái kẻ bên trong làm sư phụ...”

“Ngươi nói xem, ai dám ở trong Tầng thư các làm ra cái loại động tĩnh này?”

Sang ngày thứ tám, linh khí trên khắp Cửu châu đều lấy Lục châu Đại Vực làm trung tâm mà chạy đến.

Đồng sơn nhân thầm kêu không ổn, lập tức cùng năm trưởng lão bày ra kết giới bao bọc Bạch Thanh.

Trong Thiên điện, Đồng Trác đánh ra một phát ấn, chín cây cột trụ nhập làm một, hình thành một cánh cửa bằng huyền thiết cao tới ba trượng. Đồng sơn nhân đi lên đặt ấn phù chương môn vào hình hoa văn cổ xưa khắc chìm, cánh cửa ầm ầm mở ra. Năm vị trưởng lão cũng theo vào bên trong.

Tình hình càng lúc càng khó khống chế. Dù có thiên phú cao đến đâu, tiến vào Khai quang có thể mất đến trăm ngày. Nếu linh khí trên Cửu châu vẫn tiếp tục dao động, Bạch Thanh không tránh khỏi bị hàng ngàn môn phái liên thủ tấn công.

Mở cánh cửa ra liền nhìn thấy một vùng biển rộng lớn. Đồng chương môn đi trước tiến vào, năm vị trưởng lão cũng theo sau. Nước biển dần dần rút lên hình thành một mặt thát ngay dưới đáy đại dương. Trên nóc phòng là màu nước xanh thẫm, sóng gợn lăn tăn mang theo một cỗ năng lượng huyền bí.

Năm trưởng lão ngồi xuống bày ra ngũ hành trận. Đồng chương môn ở giữa làm mất trận, liên tục vận chuyển linh khí. Chẳng mấy chốc, một cỗ linh lực hùng hậu từ Nam Hải tiến vào Cửu châu rồi tiến thẳng về bao bọc toàn bộ Lục châu Đại Vực.

Trong Tầng thư các, Vệ Tước nhũ mảy đau đớn. Cảm giác lồng ngực bị đè ép, linh khí di chuyển liên tục thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Nhất châu Giáng Vực.

Một lão già thành thoi buông cần trúc ngồi câu, lão nằm trên thuyền, hai mắt nhắm hờ ngay tức khắc mở ra. Cần câu động, một con cá béo tròn giãy giụa giữa không trung. Lão vẫn duy trì tư thế kéo cần, hai mắt nhắm lại nhìn theo hướng khác. Rồi nhẹ nhàng quay qua bắt lấy con cá, thuận thực gỡ bỏ móc câu, vứt vào cái giỏ trúc bên cạnh.

Nhị Châu Triều Vực.

Bên trong màn trường xa hoa, lộ ra hơi thở đậm uế.

Lão già hai mắt đỏ ngầu, đưa lưỡi liếm một đường từ cổ xuống trước bộ ngực đầy đặn của thiếu nữ nằm bên dưới. Bàn tay gầy khô bắt đầu qua lớp váy mà đi vào sờ soạng thân thể hoa ngọc. Kích tình đang lên cao, bàn tay lão chợt khựng lại, lão bật dậy, không lưu tình sử dụng hai thành pháp lực ném thiếu nữ dưới thân xuống đất, nàng ta loã lồ, run lên hai cái rồi học máu mà chết. Thân thể rữa ra thành nước rồi biến mất, một giọt máu cũng không dính trên thảm.

Lão già trên giường bộ dáng âm nhu, lão ngồi khoanh chân đọc chú đưa thần thức đi thăm dò nhưng chỉ dừng lại bên ngoài địa phận Lục châu mà không thể đi vào được. Cảm nhận hơi thở cường đại cũng đang bị ngăn cản phía ngoài Đại Vực, lão mới rút về.

Tam châu Từ Vực.

Trong mặt thát, một củ cái trắng tròn nhìn như đứa trẻ mới mười tuổi, mở đôi mắt to tròn ra rồi lại khép vào, tiếp tục định thần.

Tứ châu Hãn Vực.

Giữa hồ nước, một người đàn ông trung niên dáng vẻ thành thực đứng trên té đàn rộng lớn, phía dưới hình thành một bát đồ trận, hẩn nhò một giọt máu vào hồ trận, sắc đỏ lan ra, trận pháp được khởi động, bay khỏi mặt đất, ngày càng nở rộng, in lên bầu trời Cửu châu. Nhưng khi đến địa phận Đại Vực, đụng phải một tiên chương, giăng co rồi vỡ vụn.

Ngũ châu Cự Vực.

Trong đình, hai người ngồi đối diện, phía trên bàn, một ván cờ vẫn còn dang dở.

“Khải Vũ, kĩ nghệ của ngươi ngày càng tiến bộ”

“Đồ đệ vẫn thua xa sư phụ”

Thiếu niên kia cung kính trả lời, giọng lạnh băng không lộ ra một tia biểu tình.

“Ngươi nói xem, Lục châu đang bị làm sao?”

“Đồ nhi không biết”

“Đoán”

“Ngày sau sẽ rõ”

Hai thầy trò mỗi người một câu, vẫn tiếp tục đánh cờ.

Thất châu Hoàng Vực.

Trên nhuyễn tháp là một phụ nữ đã ngoài ba mươi nhưng khuôn mặt vẫn tràn đầy sức quyến rũ câu hồn đoạt phách. Nàng ta nửa nằm nửa ngồi, mái tóc dài buông xoã, hai bên có hai thiếu nữ hầu hạ, mỗi lúc lại dâng lên vài miếng điểm tâm. Thiếu nữ đứng sau quỳ một chân xuống bưng đĩa thủy trúc viên lên nhưng đợi mãi không thấy sư phụ ngưng dùng. Nàng ta không hiểu, vẫn quỳ dưới đất, hai tay run run. Qua hai khắc, người phụ nữ trên nhuyễn tháp mới đưa ngón tay ngọc ngà ra lấy một miếng điểm tâm bỏ vào miệng. Cũng không nói gì thêm.

Bát châu Yên Vực.

Một lão già chỉ còn da bọc xương ngồi trong một hầm băng, râu tóc lão đều bị một lớp tuyết trắng bao phủ, lão đưa cánh tay khô gầy ra lướt qua vùng băng trước mặt, mặt băng cứng rắn bỗng tan ra biến thành mặt hồ gợn sóng. Bên trên phản chiếu hình ảnh Lục châu bị một lớp sương mù bao phủ không thể nhìn rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Trên Cửu châu, tất cả tu sĩ có thần thức đều nhìn lên bầu trời, có cảm giác như mây đen chẳng mấy chốc sẽ phủ kín bầu trời kia.

Sang ngày thứ mười, cảm nhận linh khí đã di chuyển chậm hơn, Vệ Tước khôi phục thần trí, cắn răng đè nén cảm giác muốn thổ huyết, nàng chậm rãi di chuyển theo nguồn linh khí đi về thiên đàn, trước tiên là phải phong bế thiên đàn, ngăn cản linh khí đổ về, rồi lần lượt đóng từng linh khiếu trên cơ thể.

Khi toàn bộ linh khiếu được đóng vào, Vệ Tước mới thở ra một hơi, theo chỉ dẫn trong ngọc giản, bắt đầu kết ấn. Hai tay đánh ra từng quyền theo quỹ tích được ghi nhớ, theo từng động tác, thiên đàn cũng trở nên lấp lánh như một chiếc bát ngọc chứa đầy linh khí mờ mờ.

Đánh ra thủ ấn cuối cùng, cả cơ thể nàng phát sáng, ánh sáng xuyên qua nóc Tầng thư các bay thẳng lên trời, cột sáng hiện ngang phá tan lớp ngăn cách, đâm thẳng lên cao.

Vệ Tước cũng từ Luyện khí kỳ tiến vào Khai quang, linh lực hùng hậu vẫn tiếp tục di chuyển, phá tan lớp ngăn cách sau đó, qua Khai quang sơ kỳ trực tiếp bước vào Khai quang trung kỳ mới dừng lại.

Cả có thể Vệ Tước tràn đầy linh lực, nàng có thể cảm nhận được năng lượng dồi dào sung túc trong cơ thể.

Lúc này linh khí thiên địa cũng ngừng vận động, ánh sáng ngũ sắc quanh Tầng thư các biến mất. Mặt trời cũng vừa vận kéo thân thể tròn lủng nhô lên cao.

Đệ tử Bạch Thanh đã về điện nghỉ ngơi hết, Vệ Tước cất hết đám ngọc giản xuống tầng thứ nhất rồi mới đổi mặc phù trở về phòng của mình.

Nàng thay một bộ đạo bào mới, lại thấy chiếc chi giới lần trước được Hàn lão tặng, nhớ lại những gì đọc được trong ngọc giản, nàng đưa tay lên miệng cắn, nhả máu nhận chủ. Một quang sáng âm áp xanh bao phủ cả hai. Khi luồng sáng tan đi, Vệ Tước đưa linh lực vào dò xét thấy không gian bên trong rất rộng, mấy thứ đồ được tặng Phong Thần cũng đã vớt vào đây. Nàng đeo chiếc nhẫn lên tay, nó lập tức biến mất. Nhìn qua nhìn lại hài lòng, Vệ Tước mới nâng gót lên đi tìm Đồng sư phụ.

Dưới mặt thất Nam hải, ngũ hành trận cũng tức khắc bị phá, tiên chương bao bọc Bạch Thanh cũng bị dỡ bỏ, các trưởng lão đều lộ ra đôi mắt thâm quầng, Đồng Trác phun ra một búng máu. Giang Chính đi đến lấy ra một viên Khí độ đan cho lão nuốt xuống.

Cả sáu người đều nhanh chóng ra khỏi mặt thất, đóng lại Nam Hải. Bây giờ mấy lão quái vật trên Cửu châu chắc chắn dùng thần thức tiến vào Đại Vực để thăm dò. Bạch Thanh không thể xảy ra loại sự tình gì gây nghi ngờ được.

Năm vị trưởng lão trở về khu vực từng điện, đốc thúc đệ tử tu luyện hoặc tiếp tục bế quan. Đồng Trác ngồi giữa Thiên điện, lão phóng ra thần thức, qua Bạch Thanh son đi một vòng Đại Vực, gặp thần thức quen thuộc, đôi bên dừng lại chào hỏi rồi trao đổi nghi hoặc rồi mới rút đi.

Lão nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, hôm nay lão đầu tử kia mở tửu hồ, nhưng thực chất là có chuyện cơ mật cần triệu tập trưởng lão chấp pháp.

Trên Cửu châu giới, mỗi địa phận một người, tổng cộng có tám trưởng lão chấp pháp. Mấy ngày trước Nghiêu Hành báo tin nói đệ tử của lão đi qua địa phận Cửu Châu Giác Ma thấy có dị tượng. Lửa ở Hoả Diễm sơn đều tắt ngấm, nhưng cả Hoả Diễm vẫn nóng hừng hực như núi lửa, vách đá đỏ rực như nam thạch. Chuyện này cực kì gây chấn động. Ai cũng biết Hoả Diễm sơn đã cháy suốt mấy vạn năm. Ngay cả mưa máu cùng bão tuyết trong trận chiến mười giáp trước cũng không dập tắt được nó, nay đột nhiên không còn lửa, chẳng lẽ là dự báo phong ba lại sắp nổi lên nhấn chìm Cửu châu giới?

Vệ Tước vừa đến thì bất gặp Đồng chương môn đi ra. Lão giật bản mình ngó trái ngó phải rồi đưa tay dụi mắt vài cái.

“Sư phụ, người định đi đâu sao?”

Đồng lão son nhàn trong con bàng hoàng mà tỉnh lại, trợn mắt lên hỏi:

“Con ra đây làm gì?”

Nàng ra đây làm gì? Chẳng phải đệ tử sau khi xuất quan đều phải đến xin sư phụ chỉ điểm sao. Tại sao nàng đến lại bị lão hất hủi còn hỏi nàng đến làm

gi?

“Con đến nói với người con đã vào Khai quang, xin người chỉ điểm tu luyện về sau”

Vệ Tước nghiêng răng đáp

“Khai quang?”

Đồng sơn nhân há miệng đủ nhét cả quả đấm vào mồm.

Nhìn kĩ mới thấy có gì đó không đúng lắm.

Khai quang trung kỳ! Lão sừng sốt.

Đồng sơn nhân sống hơn hai ngàn tuổi cũng có lúc muốn quỳ lạy. Sao về một cái nó vào trung kỳ rồi?

Cứ tưởng may mắn chỉ khiến linh khí biến động mấy ngày đầu rồi sáng nay bắt đầu tu luyện bình thường, ai ngờ con mẹ nó lão cũng muốn được ai đó tát một cái.

Mười ngày!

Đồng chuông môn giờ tay lên đếm. Hai bàn tay...đúng là mười ngày thật thần linh ời.

Thế thì cái thiên tài xưng hô trăm ngày Khai quang như lão đây là cái rắm gì? Cái bọn tự đi rêu rao một, hai năm Khai quang, là thiên tài trong thiên tài, lại chẳng còn được bằng một cái rắm.

Ô ô lão hận. Con nha đầu luôn giết người không cần mài dao. Ngày đó đáng lẽ nên vứt nó trên Vụ Ma Đài mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngọc Linh Phái

Vệ Tước thấy sư phụ mếu máo, hồn dỗi ngồi một góc cột mà khóc, chạy lại đã thấy trước mặt lão có một đồng xương gà. Nàng méo mặt giờ tay ôm đầu, lão già chết tiệt này có lúc nào đứng đắn đâu.

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, lão phìi mông đứng dậy, âu cũng là đồ đệ của mình, nó là thiên tài, chứng tỏ...mắt nhìn của mình quá tốt.

Nhưng vẫn có cái gì đó không đành lòng. Lão uất ức quá.

Đồng sơn nhân móc ra cái lá phi điệp cũ nát, bước chân lên nửa nằm nửa ngồi, thấy Vệ Tước vẫn đứng dưới trời nắng ra nhìn, lão mới túm cổ áo nàng kéo lên.

Vệ Tước mím môi ngăn ý muốn đập cho lão một cước, sửa sang lại mép áo rồi khoan thai ngồi xuống.

Đồng sư phụ không thấy xấu hổ, lão cười chân chó xán lại bắt đầu hỏi han:

“Này nha đầu, nói cho sư phụ xem con thực sự vào Khai quang trung kỳ sao?”

“Sư phụ nói thử xem”

Lão đã đến Hoá thần, liếc mắt một cái cũng nhìn ra tu vi của nàng. Hỏi cái câu này có phải quá nhàm chán không?

Hê hê. Lão cười cười sờ mũi. Càng ngày càng thấy con nha đầu này không đáng yêu. Lão chính là một lão già bất hạnh bị một đám tiểu bối xúm vào khinh bỉ rồi chà đạp.

“Mà nha đầu ngươi làm ra cái loại kinh động thật lớn. Hại sư phụ đang ốm cũng không được nghỉ ngơi...”

Nói xong còn vuốt vuốt ngực ho khan vài cái:

“Khụ...kh...ụ...ụ...ụ...khụ”

Vệ Tước biết chắc lần này nàng lại gây ra chuyện. Trước ở Bích Hân đàm còn chạy được, chứ lần này ở Bạch Thanh nàng bề quan thời gian lâu như vậy,

chắc chắn sự phụ phải gánh lấy hậu quả.

“Sự phụ người vất vả rồi”

Thấy tiểu đồ đệ trở nên nhu thuận, lão nhin cười đến banh rón, ngoài mặt vẫn ủ rũ vuốt râu ra vẻ.

Cuối cùng không nhin được, đành phải phun ra:

“Phụt...”

Hahaha...

Hahaha...

Hahaha...”

Hừ... Trình Tranh... người tưởng mình người mới thu được cái thằng hỗn đản mười ngày Khai quang à. Lão tử đây chính là còn thu được cái đệ tử ưu tú hơn, đập chết cái thằng khốn kiếp đó.

Vệ Tước không buồn nhìn bộ dạng bỉ ổi của Đồng Trác, nằng đưa mắt ra xung quanh.

Phi điệp đã bay qua địa phận Bạch Thanh, nhìn xuống phía dưới là vùng biển xanh ngắt rộng lớn.

“Sự phụ chúng ta đây là đi đâu?”

“Hôm nay lão đầu tử Nghiêu Hành mở tửu hồ, nhân tiện ta cho con đi theo nhìn Cửu châu một cái”

Hoá ra vị lần trước mời sự phụ đến uống rượu là vị chương môn phái Ngọc Linh bên Nhất châu Giáng Vực – Nghiêu Hành.

Trước nằng có đọc qua về môn phái tu chân này. Ngọc Linh phái tuy lịch sử cùng thanh thế không lớn bằng Bạch Thanh. Nhưng cũng có chỗ đứng khá cao so với hàng ngàn môn phái khác trên địa phận Cửu châu giới. Ngọc Linh là môn phái thiên về luyện đan, lão chương môn Nghiêu Hành không lâu trước đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh, mà trình độ luyện đan cũng đạt cấp 7.

Cửu châu nhân tài lớp lớp, kẻ mạnh thì nhiều mà kẻ yếu thì càng không đếm xuể.

Mà khoan đã.

Mở tửu hồ sao?

Nghiêu Hành mời sự phụ mười ngày sau đến mở tửu hồ?

Nghĩa là mới qua mười ngày!

Vệ Tước ở trong Tầng thư các, không rõ thời gian bên ngoài qua bao lâu, cứ nghĩ cũng phải vài ba tháng rồi. Không ngờ mới có mười ngày.

Nằng đột nhiên hiểu vì sao sự phụ lại có biểu cảm như vậy? Trước lão có nói với nằng, năm ấy lão Khai quang trăm ngày, đi vào truyền thuyết Cửu châu. Ba mươi năm trước bị một tên đồ đệ của chương môn phái Tống Sơn bên Ngũ châu đánh bại. Hắn Khai quang cũng chỉ vốn vẹn mười ngày, đồng dạng có ngũ hệ thiên phú. Lúc ấy lão đang lang bạt trên Thập địa giới hưởng lạc thú nhân gian, nghe được tin này, mới tức giận không thêm về.

Đồng sơn nhân lục lợi trong tay áo một lúc, cuối cùng lấy ra một cái nhẫn ngọc màu xanh. Lão chúi chúi hai cái vào áo rồi đưa cho Vệ Tước:

“Này nha đầu, con tu luyện với tốc độ như vậy sẽ khiến nhiều kẻ nổi lên sát ý. Tốt nhất cứ nên đặt an toàn lên trên hết”

Vệ Tước không hiểu đón lấy cái nhẫn đeo vào tay, cái nhẫn biến mất nhưng nằng cũng không có cảm giác gì.

Nhìn bộ mặt mờ mịt không hiểu của Vệ Tước, lại còn bày ra vẻ ghét bỏ, lão Đồng chép miệng tức giận gõ hai cái vào đầu nằng:

“Con nha đầu mù mắt không biết nhìn đồ tốt này. Cái nhẫn kia có thể che giấu tu vi của người để người khác không nhận ra, hiểu chưa?”

Bây giờ nằng mới vỡ lẽ. Sự phụ đúng là đôi lúc tham ăn và không đáng tin, nhưng vẫn là có thể chấp nhận được.

Qua ba canh giờ, hai thầy trò Đồng Trác mới đến dưới chân núi Ngọc Linh.

Nhớ ra điều gì, Vệ Tước hỏi:

“Sự phụ, sao người không dùng vòng dịch chuyển tức thời?”

Hại nằng phải ngồi ê mông đến mấy canh giờ.

“Nha đầu con thật không biết tiết kiệm, cái vòng đó nhanh thì nhanh thật nhưng tốn tiền châu lăm. Bạch Thanh chúng ta nghèo nàn, cứ nên ngự khí đi cho mát”

Nàng nghe xong mà lão đạo không vững. Nếu lão biết tiết kiệm thế thì tốt nhất ăn ít đùi gà một chút. Nàng để ý thấy đám gà trên Bạch Thanh ngày càng hồng hách phách lối không coi ai ra gì y như chủ nhân chúng nó.

Vừa đến đã có một thiếu nữ tiến lên hành lễ.

“Ra mắt Đồng tiền bối. Văn bối phụng mệnh chương môn nhân đợi ngài ở đây. Thỉnh ngài cùng vị đạo hữu này đi theo Thư Sương”

Nàng ta liếc mắt hạnh nhìn qua khuôn mặt yêu nghiệt của thiếu niên nho nhã ngồi trên phi điệp, ngượng ngùng quay đi chỗ khác.

Vệ Tước cũng không quan tâm người ta nhìn mình hay thế nào, vẫn cứ ung dung mà ngồi. Trong khi đó lão sư phụ thấy thiếu nữ nhà người ta liếc mắt đưa tình với đồ nhi nhà mình thì nhin cười muốn nội thương. Không biết mai sau ra giang hồ, cái khuôn mặt của con nha đầu này sẽ khiến bao thiếu nữ hoài xuân. Thật khiến lão mong đợi mà. Đúng là chỉ có sư phụ ưu tú, tuần lã như lão mới thu được một đồ đệ như vậy.

Hai thầy trò theo nàng ta lên Ngọc Linh. Ngọn núi này vô cùng tinh xảo. Núi non, cây cỏ, thác nước nhìn vào đều khéo léo, tinh tế. Tạo hoá đúng thật kì công

Qua Thiên Môn là tiến vào hậu viên phái Ngọc Linh. Lầu son điện ngọc trùng trùng điệp điệp hiện ra.

Vệ Tước cảm nhận được mùi thơm của linh thảo và đan dược tràn ngập trong không khí, đúng là thánh địa luyện đan.

Đồng sư phụ đi trước Vệ Tước, theo chỉ dẫn của nữ tu sĩ, tiến vào một chính điện rộng lớn. Bên trong có đến gần chục người đã an vị. Mấy vị lão đạo đang ngồi trên ghế cũng đứng dậy chào hỏi, dù gì xét về danh xét về lực, Bạch Thanh cũng đứng đầu Cửu châu, vẫn coi như là bề trên mặt mũi. Đồng chương môn gật đầu đáp lễ rồi hùng hăng đi lên ngồi xuống ghế sát bên dưới chủ vị.

Nhìn dáng vẻ này hoá ra Bạch Thanh và sư phụ cũng chút ít địa vị thật. Trước đây nàng còn chưa có tin.

Lão quay lại dặn dò Vệ Tước vài câu rồi mới để nữ tu sĩ kia dẫn nàng đi ra. Mấy lão giả ngồi xung quanh đều đưa mắt đánh giá thiếu niên mà Đồng Trác mang theo. Nghe nói vài ngày trước lão trở về Bạch Thanh còn dẫn thêm một tên tiểu đồ đệ. Nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy có tiền khí dao động, tu vi cũng không có. Chẳng lẽ đúng thật như lời đồn, tên tiểu đồ đệ lão nhặt được ở Thập địa giới chính là một cái phế vật không thể tu luyện.

Chẳng ai bảo ai, chẳng ai nói gì nhưng trong lòng vẫn có chút cười thầm. Bạch Thanh a Bạch Thanh, cao qua cũng không tốt đâu! Từ trước đến giờ hai chữ Bạch Thanh luôn làm người khác không dám khinh nhờn. Trước đã thế, sau trận chiến mười giáp lại càng hơn thế. Khi ấy Bạch Thanh tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, dù mang cái danh phù vệ Cửu châu nhưng ít nhiều có một vài môn phái muốn lợi dụng thời cơ đánh một đòn cho thân bại danh liệt. Ấy vậy mà Bạch Thanh vẫn trụ được, còn dưới sự chấp trưởng của Đồng lão quái mà ngày càng đi lên. Từ sự vụ đó, Bạch Thanh cũng khép kín, lánh xa thế tục, luôn đứng ở giữa không tham gia trong những tranh chấp ở Cửu châu. Lần này, nếu không phải chuyện hệ trọng, e rằng lão Đồng cũng không thêm đến.

Bạch Thanh luôn cao cao tại thượng, Bạch Thanh luôn khiến người ta ngưỡng đầu lên nhìn, cư nhiên cũng có một cái phế vật ô uế đến từ thập địa giới!

Vệ Tước theo nữ tu sĩ qua hành điện phía bên trái đến một trang viên sau núi.

“Xin hỏi vị đạo hữu này quý danh là gì?”

Vệ Tước không biết xưng hô với nữ tu sĩ này thế nào. Nếu nàng ta không phải đệ tử của chương môn phái Ngọc Linh thì theo bối phận phải gọi nàng là sư huynh. Nếu nàng ta là đệ tử quan môn của Nghiêu Hành thì còn dựa theo thứ tự mà gọi. Thật là đau đầu cho mấy cái xưng hô rối rắm này:

“Đệ tử Vệ Tước, môn hạ Bạch Thanh”

“Hoá ra là Vệ sư huynh. Ta là Thư Sương, là thất đệ tử của chương môn Ngọc Linh phái”

Hai má thiếu nữ vẫn còn hơi hồng hồng, e thẹn đáp lời. Vị tiểu đồ đệ không thể tu luyện của Đồng chương môn phái Bạch Thanh, có lẽ cả Cửu châu này đều nghe đến. Nhưng thật không ngờ hẳn lại tuần tú đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ta Không Biết Xấu Hổ!

Trong điện Phong Linh, tám vị trưởng lão chấp pháp đều đã đến. Nghiêu Hành dùng linh lực phong bế không gian, xong xuôi mới trở lại ghế chủ vị. Nơi

này là Ngọc Linh, lão ngồi ghé trên âu cũng có vài phần thoả đáng.

Vị trưởng môn phái Ngọc Linh là một lão đạo quốc thước, khuôn mặt già nua nhưng đôi mắt cực kì tinh tường. Lão ngồi trên ghế, tay vuốt bộ râu đã bạc trắng, bắt đầu lên tiếng:

“Các vị trưởng lão chấp pháp, vốn là mời mọi người đến thưởng tửu của Ngọc Linh ta, nhưng hai ngày trước nhị đồ đệ Lã Hinh đi lịch lãm, khi ngự khí qua Hoả Diễm sơn phát hiện thấy lửa trên Hoả Diễm đã tắt, cùng với động tĩnh mười ngày trước xảy ra trên Lục châu Đại Vực, thiết nghĩ sự tình này e rằng có uẩn khúc nên ta đành thỉnh các vị đến đây để bàn bạc”

Phía sau chính điện, Thư Sương dẫn Vệ Tước qua một trang viên trồng đầy thảo dược, mùi linh dược nồng đậm, cực kì dễ chịu.

“Vệ sư huynh, đây chính là dược điền của Ngọc Linh ta, tất cả dược thảo đều được trồng ở đây”

Thư Sương nén giọng đầy tự hào giới thiệu.

Vệ Tước nhìn dược điền rộng lớn trải dài khắp mấy ngọn núi, trong lòng chính thần phục không thôi. Quả thực xứng danh môn phái luyện đan đứng đầu Cửu châu. Nàng cảm thán:

“Vệ Tước thực sự được mở rộng tầm mắt”

Thư Sương bẽn lẽn cúi đầu, tiếp tục đi đến hồ Linh Ứng. Giữa hồ là một đình lớn, mái ngói cong cong, tinh xảo mỹ lệ. Càng nhìn Vệ Tước càng có cảm giác Ngọc Linh này có thiết kế vài ba phần giống lối kiến trúc của Hoàng cung ở Thập địa giới. Chẳng lẽ vị sáng lập môn phái này cũng là một phàm nhân tu tiên sao?

Nàng cùng Thư Sương tiến vào, bên trong cơ hồ có đến gần chục người.

Quần áo Vệ Tước từ khi đến Bạch Thanh cũng không có nhiều, tất cả đều là đồng phục. Nàng mặc bộ đạo bào màu xám bước vào đình, nhiều ánh mắt tinh tường đều nhận ra đây là môn hạ Bạch Thanh.

“Vệ sư huynh, huynh ngồi ở đây đi”

Thư Sương mỉm cười chỉ một chỗ phía trong. Vệ Tước cũng không khách khí, vén áo ngồi xuống.

Một thiếu niên mặc y phục màu thiên thanh bên cạnh quay qua chào hỏi:

“Hoá ra là Vệ sư huynh của Bạch Thanh sao? Tiểu đệ là Đông Sĩ, là môn hạ Vô Cực môn”

“Đông sư đệ hảo”

Nàng cũng không biết mấy kẻ này, cứ theo bọn họ chào hỏi thì mình đáp lễ. Không có gì quá phận là được.

“Vệ sư huynh, Thư Sương cáo lui trước”

“Đạ tạ Thư sư muội đã tiếp đón”

Nữ tu sĩ dáng vẻ mảnh mai xinh đẹp e lệ cúi đầu cảm ơn. Nàng thực sự muốn ở lại nhưng sư phụ đã dặn dò nhị sư huynh tiếp đón đệ tử của các trưởng lão chấp pháp tại hồ Linh Ứng. Nàng đành phải trở về. Thư Sương ngàng đầu liếc nhìn thiếu niên anh tuấn phía trước, đỏ mặt rời đi.

Đông Sĩ ở bên cạnh nhìn biểu tình một nóng một lạnh trước mặt, cũng bật cười cảm thán. Mỹ nhân người ta có ý mà vị Vệ sư huynh này ngoài chữ “lạnh” cũng chỉ có lạnh, thật không hiểu phong tình.

Trong đình ngoài mấy nam nhân, chỉ có hai nữ tu sĩ mặc áo lụa hồng bay phấp phới, mái tóc dài búi kiêu vân kẻ đơn giản, cả người toát ra phong thái thần tiên vô hạn. Mấy thiếu niên khác kẻ nhâm nhi thưởng trà, kẻ bàn luận đạo pháp, kẻ trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần. Không khí có vài tầng xa cách nhàn nhạt bao phủ.

Đúng lúc này, một vị thiếu niên bước vào, theo sau cũng là một cái thiếu niên mặt còn non nớt, trên tay bưng khay gỗ có mấy bình ngọc. Hắn chấp tay, giọng nói vang lên sang sảng:

“Ra mắt các vị đạo hữu, tại hạ Lã Hinh, là nhị đệ tử của chương môn phái Ngọc Linh. Hôm nay Ngọc Linh mở tửu hồ, kính mời các vị đồng đạo đến đây thưởng tửu, cùng nhau bàn luận chuyện đạo gia”

Nói đoạn tiểu thiếu niên phía sau cung kính bước lên rót rượu vào chén cho từng người. Tửu thấm dùng linh quả ủ thành, mùi thơm khác xa so với loại rượu thường.

Mấy vị đang ngồi trong đình cũng đều mỉm cười, đáp lễ một hai:

“Lã huynh khách khí rồi”

Lã Hinh cũng tìm chỗ ngồi xuống, hần coi như chủ nhà, đứng ra tiếp đón nên có phần chủ động hơn cả.

“Cửu châu rộng lớn, nhân tài đông đúc, nghe danh không bằng gặp mặt, các vị đạo hữu ở đây xin mạn phép cùng nhau nêu lên quý danh để ngày sau nếu có chạm mặt, chắc chắn phải nhận ra bằng hữu”

Vệ Tước từ lúc vẫn thận trọng nhấp một ngụm tửu thắm. Vị thanh mát đi xuống cổ họng, cực kỳ thoải mái. Ngẩng đầu lên đã thấy mọi người bắt đầu giới thiệu.

“Liễu Như Lam, đệ tử Cửu Nguyệt cung, ra mắt các vị sư huynh”

“Thì ra là Liễu sư muội, quả nhiên còn xinh đẹp hơn lời đồn”

Vẫn là tên Đông Sĩ bên cạnh Vệ Tước lên tiếng.

“Tiểu muội là Hứa Oánh Linh, đệ tử Cửu Nguyệt cung, ra mắt các vị sư huynh”

“Nghe nói Hứa sư muội là song hệ thiên phú, đúng là nhân tài hiếm gặp”

Hai nữ tu sĩ hồng y, miệng anh đào chúm chím khẽ mở, vừa nhìn đã khiến nam nhân sinh lòng muốn bao bọc, che chở.

“Tại hạ là Lâm Vĩnh Kha, đệ tử Phụng Tê Môn, may mắn gặp mặt các vị đạo hữu”

“Lã Hinh nghe danh Lâm đại sư huynh đã lâu, hôm nay gặp mặt, đúng là phong thái hơn hẳn người thường”

Lần này là vị nhị đệ tử của Nghiêu Hành lên tiếng. Vệ Tước để ý thấy Lâm Vĩnh Kha so có vẻ chừng chạc hơn tất cả tu sĩ ngồi đây. Hóa ra là đại sư huynh Phụng Tê Môn. Vị Lâm sư huynh này nếu năng nhớ không lầm thì hẳn chính là cao thủ đã ở hàng Kim đan hậu kỳ.

“Tại hạ Hàn Tử Cơ, đệ tử Phong Trúc phái, ra mắt các vị sư huynh sư tỷ”

Thiếu niên mặc y phục trắng, khuôn mặt thư sinh, hẳn là tiểu đồ đệ của chương môn Phong Trúc phái.

“Nghe nói Hàn sư đệ chính là thiên tài luyện đan. Có dịp chúng ta phải luận bàn một phen, sư đệ thấy sao?”

“Lã Hinh sư huynh mới là thiên tài chân chính, tiểu đệ làm sao sánh kịp. Chỉ mong sư huynh ra tay chỉ điểm”

Lã Hinh nghe xong cười haha cũng chỉ thốt ra được câu:

“Sư đệ khách khí quá”

“Nhuận Ngọc, đệ tử Hắc Phong Đường”

“Ôn nhuận như ngọc” là câu đầu tiên người ta liên tưởng khi nghe tên người này. Nhưng ngẩng đầu nhìn sang thì... không biết nói làm sao. Hần một bộ dạng cao lớn vạm vỡ, đầu trọc lốc, hai mắt dữ dằn. Nhưng khuôn mặt lại đang tỏ vẻ ngây ngô đưa tay gỡ gỡ đầu. Vệ Tước thực sự phải nhìn nhận lại khả năng liên tưởng có hạn của mình.

“Phí Thảm Dương, Tông Sơn”

Vị tiếp theo lạnh lùng phun ra. Phí Thảm Dương này là nhị đệ tử của chương môn phái Tông Sơn – Trình Tranh. Vệ Tước nâng mắt đánh giá hần một lần. Mày kiếm kiên nghị, đôi mắt sắc lạnh. Hần không nhiều lời, lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Bầu không khí bỗng chốc lạnh xuống rồi bị phá tan bởi một tiếng cười “hê hê”. Không cần nhìn cũng biết là do ai phát ra.

“Tại hạ Đông Sĩ, đệ tử Vô Cực Môn, ra mắt các vị sư huynh, sư muội”

Nói xong còn bắn ra hai cái mị nhãn về phía nữ tu sĩ hồng y ngồi phía ngoài.

Tên Đông Sĩ này, hợp cùng ba đệ tử khác cũng của Vô Cực Môn, tạo thành danh xưng “Đông Sĩ, Tây Lương, Nam Tàn, Bắc Dung”. Đây là bốn kẻ chuyên đi gây họa cho các nữ tu sĩ.

Không hiểu sao Vệ Tước lại nhớ đến bốn vị nổi tiếng ở Thập địa giới “Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cối”. Đúng thật buồn cười.

Đông Sĩ nhìn sang bắt gặp nụ cười trên mặt thiếu niên bên cạnh. Tên tiểu bạch kiếm này, cười lên còn rưng rờ như vậy. Nếu hần mà là nữ nhân thì... con mẹ nó sao lại là nam nhân cơ chứ? Lão đây không có sở thích ăn nam nhân.

“Vệ Tước, môn hạ Bạch Thanh”

Vẫn là câu này, dùng bao lâu cũng thấy đúng chuẩn.

Nàng vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây. Ngay cả Phí Thảm Dương cũng mở mắt nhìn một cái.

Đây chính là tên đồ đệ không thể tu luyện của Bạch Thanh sao?

Lã Hinh cũng đưa mắt đánh giá nàng một lượt. Lúc này hắn đứng ngoài nhìn thấy biểu tình của Thư Suong, chỉ hận không thể thiên đao vạn quả tên này. Hắn ở Ngọc Linh danh tiếng không thấp, theo đuổi vị thất sư muội cũng đã mấy chục năm, vậy mà Thư Suong đến một lời ôn nhu cũng không dành cho hắn.

Còn tướng nàng yêu thích loại đàn ông nào. Hoá ra là một tên tiểu bạch kiểm phé vật.

“Hoá ra là Vệ sư đệ. Trăm nghe không bằng một thấy. Nghe nói sư đệ không thể tu luyện, nhưng bằng vào khuôn mặt này, ra ngoài sẽ có không ít nữ tu sĩ sẵn lòng bảo vệ đi”

Châm chọc, chính là châm chọc!

Những tu sĩ khác cũng chỉ cười thầm không nói gì. Ở Cửu châu, các môn phái đều là ngoài mặt hoà hảo mà trong lòng đấu đá. Có trò vui để xem, ai lại ngại đi quản mấy cái này.

Vệ Tước nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng đặt cái chén ngọc xuống bàn. Tao nhả lau miệng rồi mỉm cười vân đạm phong khinh đáp lời:

“Lã sư huynh đây là đang ghen tị không có được khuôn mặt như ta để được các nữ tu sĩ che chở sao?”

“Phé vật thì chính là phé vật. Mồm mép thì có ích gì”

“Lã huynh quá khen rồi”

Lã Hinh hừ lạnh:

“Không biết xấu hổ”

“Da mặt cũng chỉ là vật ngoài thân, làm sao sánh được với sự quan tâm của các nữ tu sĩ Cửu châu. Sư huynh nói có phải không?”

Đông Sĩ ngồi bên cạnh phá ra cười. Hắn liên tục gật đầu rồi vỗ đùi bôm bốp:

“Vệ huynh, câu này hay lắm. Hahaha Thực sáng khoái”

Hai nữ tu sĩ Cửu Nguyệt cung cũng đưa mắt đánh giá thiếu niên kia. Đúng là yêu nghiệt. Nhớ lại môn quy, hai nàng lập tức thu mắt cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Lã Hinh đen mặt rót rượu ra chén uống. Mặt hắn tối sầm, ly rượu nâng lên, một tia sáng loé qua trong mắt, hắn âm thầm vận lực, nhếch mép lên cười.

Chén rượu trong tay mang theo năm phần công lực, trực tiếp bay đi sắp sửa đập thẳng vào mặt Vệ Tước.

Hừ, phé vật thì chính là phé vật. Ở Cửu châu này, thực lực chính là đạo lý. Kẻ mạnh chính là kẻ có quyền lên tiếng. Chỗ đâu ra cho đám phàm nhân thấp hèn như ngươi.

Ai ngồi trong đình cũng sững sờ với hành động của Lã Hinh. Không ngờ hắn thẹn hoá quá giận. Lã Hinh là nhị đệ tử của Nghiêu Hành. Hoá - Mộc song hệ nguyên tố. Luyện đan cũng đến cấp 3. Tu vi chẳng mấy chốc mà kết đan. Hắn vận ra năm thành linh lực, so với một phàm nhân như Vệ Tước chính là muốn đòi nửa cái mạng của nàng.

Những người còn lại đều giương mắt lên nhìn. Vệ Tước không thể tu luyện nhưng lại được lão quái Đồng Trác thu nhận, hắn địa vị cũng không thấp. Dựa theo cái tính bao che của lão, Ngọc Linh phái về sau được Bạch Thanh cấp cho một cái mặt không tốt cũng đều có lợi cho những môn phái còn lại.

Nghĩ thì lâu nhưng sự tình xảy ra chỉ vài cái chớp mắt. Chén ngọc bay nhanh, rượu bị dao động sánh ra cả bên ngoài. Chẳng mấy chốc bay đến trước mặt Vệ Tước mang theo linh lực hùng hổ. Đông Sĩ ngồi bên cạnh do dự xem có nên ra tay trợ giúp hay không.

Nhưng hắn chợt mở to mắt, không tin một màn vừa diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chớ Có Động Vào!

Không chỉ Đông Sĩ, mà tất cả những người ngồi trong đình đều không ngờ một màn như vậy lại xảy ra.

Vệ Tước dùng một bàn tay nắm chặt ly rượu trước mặt, hai tay vận lực khiến chén ngọc cứ thế nát vụn, rượu từ trong lòng bàn tay rỉ ra nhỏ từng giọt xuống bàn.

Vệ Tước mở tay để những mảnh ngọc vỡ rơi xuống, đập vào bàn gỗ kêu lanh canh. Nàng tao nhã rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa chậm rãi lau từng ngón tay.

Kinh ngạc... Tất cả đều yên lặng kinh ngạc.

Vệ Tước chỉ dùng tay mà đỡ được năm thành công lực của Lã Hinh, còn đủ sức bóp nát ly rượu đó. Mà điều làm người ta khó tin nhất chính là, hắn không hề sử dụng linh lực. Không ai cảm nhận được linh khí dao động xung quanh. Điều này có nghĩa, nếu hắn không phải là một cao thủ Nguyên Anh trở lên, có thể điều động linh lực tự nhiên khiến người khác không thể nhận ra, thì chính là hắn sử dụng sức mạnh cơ thể thuần túy mà đón lấy.

Nếu đúng là dùng sức mạnh thì quả thực hãi hùng. Nhuận Ngọc đảo hai mắt qua lại trên thân thể nhỏ bé của Vệ Tước. Thiếu niên này đáng người nhỏ gầy, da trắng như sứ, môi đỏ, mi cong. Có đánh chết hắn cũng không tin đây lại là một kẻ ưa bạo lực như hắn.

Lã Hinh trong lòng hồi hận. Hắn đã là Trúc cơ đỉnh phong, dùng năm thành công lực cũng chỉ tính như tu vi của tu sĩ Khai quang trung kỳ. Cứ tưởng đã quá đủ, ai dè vẫn không thể đập chết phế vật kia. Đáng lẽ hắn không nên khinh địch như vậy.

Vệ Tước nhàn nhạt nhìn Lã Hinh đang âm thầm tính toán trước mặt. Hắn khiến cho nàng càng cảm thấy áp lực, càng mong muốn nhanh chóng mạnh mẽ. Nếu hôm nay hắn ra toàn lực, chắc chắn nàng đã chôn thây ở đây. Linh lực nàng mới tiếp nhận, còn chưa sử dụng lần nào. Chẳng may sai sót, chính là tự tìm chết. Khắc đó cuối cùng vẫn quyết định vận lực đến lòng bàn tay, trực tiếp dùng thân thể tiếp nhận. Nhưng vẫn có vài tia linh khí tiến vào chạy loạn trong cơ thể nàng.

Vệ Tước mím môi lạnh lùng, ngăn mình muốn ho khan.

Đúng lúc này Thư Sương tiến vào, lo lắng nhìn ly rượu bể nát trước mặt Vệ Tước, lại nhìn qua Lã Hinh một cái. Chắp hai tay nói:

“Các vị trưởng lão đã hội bàn xong, đang đợi mọi người ở Phong Linh điện. Thỉnh các sư huynh sư tỷ theo Thư Sương”

Vệ Tước đứng dậy đi ra ngoài, nàng đi trước lấy ra bình Khí độ đan trước đây Giang lão tặng, nuốt xuống một viên. Linh khí xâm nhập trong cơ thể ngay tức khắc bị bài trừ. Nàng cũng để ý thấy linh khí trong thiên đan ngày càng sáng sủa như chất lỏng, không còn mờ mịt như trước. Kỳ lạ là linh khí vẫn tiếp tục vận hành trong cơ thể theo chu kỳ tuần hoàn. Rõ ràng nàng không bế quan, cũng không tu luyện, sao chuyện này có thể xảy ra.

Thấy Vệ Tước đứng bất động đằng trước, Thư Sương đi đến lay gọi:

“Vệ sư huynh”

Vệ Tước giật mình, bình tĩnh đáp lời:

“Cảm phiền Thư sư muội dẫn đường”

Khi đám tu sĩ đến điện Phong Linh, cấm chế đã được giải. Mấy vị trưởng lão đang ngồi uống trà, sắc mặt đều sầm xuống khác hẳn lúc trước.

Đám đệ tử đều chắp tay cung kính:

“Ra mắt các vị trưởng lão”

Nghiêu Hành nghiêng đầu nhận lễ nhưng mắt lại liếc qua đánh giá Vệ Tước đứng ở phía sau.

“Các vị trưởng lão, Cửu Nguyệt cung có vài chuyện cần giải quyết nên ta xin phép rời đi trước. Y hẹn sẽ gặp. Cáo từ”

Cung chủ Cửu Nguyệt cung – Vân Tử Yên dẫn theo hai nữ đồ đệ rời đi trước.

Theo sau các trưởng lão cũng lần lượt dẫn đệ tử rời đi.

Trong Phong Linh điện lúc này chỉ còn Nghiêu Hành cùng hai đồ đệ. Lão cho Thư Sương lui xuống, mới lúc đầu nói:

“Lã Hinh, ngươi quá khinh suất”

Sự việc xảy ra ở hồ Linh Ứng hắn đã nghe báo lại. Thiếu niên kia hắn cũng đánh giá qua. Việc này chỉ có thể trách Lã Hinh tự làm tự chịu.

“Sư phụ, là tên tiểu bạch kiểm đó không coi ai ra gì”

Nghiêu Hành thờ dãi, dạn dò:

“Lần sau có gặp lại hắn thì chớ có động vào”

Lã Hinh vẫn không hiểu. Hôm nay chẳng qua hấn khinh địch nên mới chừa cho phế vật đó một con đường sống. Nếu có lần sau, chắc chắn sẽ khác. Dầu hấn dùng cơ thể mà chặn được một kích của mình nhưng đâu phải lần nào cũng may mắn như vậy. Hấn vội vàng phản bác:

“Tại sao đồ đệ lại phải dè chừng phế vật đó chứ?”

Nghiêu Hành lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành:

“Chưa kể hấn có Bạch Thanh chống lưng... Bản thân tên đó cũng không hề đơn giản”

Lã Hinh còn định cãi cớ nhưng đã bị câu nói của Nghiêu Hành chặn lại:

“Lui xuống đi”

Hấn đành sầm mặt ra về. Sư phụ sao lại không tin tưởng bản lĩnh của hấn.

Vệ Tước! Lần sau gặp lại chính là ngày giỗ của ngươi.

Một mình Nghiêu Hành ngồi trong đại điện rộng lớn. Nhị đồ đệ của hấn càng ngày càng bốc đồng. Nếu còn tiếp tục gây chuyện chỉ e mạng cũng chẳng còn. Thiếu niên đó khi hấn nhìn vào, đúng là không hề có một tia linh lực, nhưng tại sao vẫn khiến người khác có cảm giác không an tâm đến vậy?

Ra khỏi địa phận Ngọc Linh, Đồng Trác phát tay ra một vòng xoáy dịch chuyển, hai thầy trò xuyên qua lập tức đứng dưới chân núi Bạch Thanh.

Vệ Tước vẫn cẩn trọng nhìn dòng linh khí đang nhẹ nhàng chạy trong cơ thể mình. Điều này thật khó nói. Cứ đợi trở về rồi hỏi sư phụ vậy.

Đi qua Bạch quan đạo, cảm giác so với lần đầu khác hẳn. Giờ nàng đã là môn hạ chân chính của Bạch Thanh. Đã bước chân vào con đường này, không còn là nữ đệ năm xưa, không còn là phạm nhân đến từ Thập địa giới. Nàng có thứ cần bảo vệ cũng có thứ cần đòi lại. Nàng rong ruổi chiến đấu đoạt lấy sức mạnh. Và thật may, nàng có Bạch Thanh bên cạnh.

Bạch Thanh! Đây chính là Bạch Thanh!

Qua hơn ngàn bậc đá, Bạch Thanh sừng sững hiện ra trước mắt, Vọng Thanh Giang vẫn lững lờ chảy chẳng màng thế sự xoay vần.

Tu sĩ Khai quang không thể ngự khí cũng chẳng thể ngự không, nàng vẫn ngồi cùng phi điệp với lão sư phụ. Đồng Trác cho pháp khí dừng trước một đại điện, một bảng gỗ khắc ba chữ thật to “Chấp sự đường”

Chấp sự đường là nơi giải quyết công vụ trên Bạch Thanh. Lão Đồng hiên ngang đi vào, tay duỗi ra, lập tức một cái đuôi gà xuất hiện.

Bên trong, Phong Thần cũng vài đệ tử đang ngồi trên bàn. Thấy chương môn, chúng đệ tự đều đứng dậy hành lễ. Lão cho lui hết, chỉ còn lại Vệ Tước cũng Phong đại sư huynh ngồi đối diện mặt lớn nhìn mặt nhỏ.

Vệ Tước luôn cảm thấy vị đại sư huynh này có ác cảm với mình. Nhưng nàng cũng không dư sức quan tâm đến hấn thích cái khi gì?

“Đại sư huynh hảo”

Nàng lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu sư đệ đúng là thiên tài trong thiên tài. Mới bế quan vài ngày mà đã Khai quang rồi. Thật là khiến người khác ghen tị” Phong Thần mỉm cười đáp.

Đồng sư phụ tuốt nốt miếng thịt trên cái đuôi gà rồi quẳng cái xương đi. Chiếc xương rơi xuống nền nhà, nền đá bỗng chốc chuyển thành mặt nước gợn sóng, nhún chìm đoạn xương rồi lại biến về như cũ.

Vệ Tước mãi nhìn, không để ý thấy ngoài cửa một bóng đen đã tiến vào ngồi bên cạnh nàng.

Lúc ngẩng lên, vị huynh y kia đang nhìn nàng nghi hoặc đánh giá. Hấn chậm rãi mở miệng:

“Tiểu sư đệ mới đó đã xuất quan rồi sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng mà trầm ổn. Đây chính là vị nhị sư huynh Ưông Bá Gia mà nàng nghe danh bị cuồng tu luyện. Đạo này có vẻ hấn đã ngừng bế quan. Vệ Tước không biết trả lời thế nào. Đánh cười trừ đáp:

“Đa tạ nhị sư huynh quan tâm. Sư đệ cũng mới xuất quan sáng nay”

Ưông Bá Gia mở to mắt nhìn chăm chăm. Mười ngày xuất quan. Hấn không nhìn ra tu vi cũng không thấy linh lực của nàng dao động. Vậy trong mười ngày này tiểu sư đệ của hấn tu luyện cái gì?

Có vẻ thấy mình thất lễ, nhị sư huynh chuyển tầm mắt sang lão già phía bên cạnh. Lão già khốn kiếp, ngàn năm vẫn một cái bộ dạng này.

Đồng sư phụ không hay biết những ánh nhìn đầy phẫn nộ kia, lão chép miệng nói:

“Mới có đệ tử Nghiêu Hành đi qua Cửu châu Giặc Ma, phát hiện Hoả Diễm sơn có dị biến. Lát nữa hai người đến đó một chuyến xem sao. Sự tình có chuyện lạ, lại đều có sự tham gia của bát đại môn phái, đặc biệt phải cẩn trọng”

“Vâng thưa sư phụ”

Bản chuyện đại sự, tất cả đều rất nghiêm túc. Nhưng ngay lập tức bị tiếng cười hê hê phá vỡ:

“Mà mang cả tiểu Tước đi cho nó nhìn ngắm Cửu châu một cái”

Lại quăng ra một ánh nhìn cảnh cáo:

“Sư huynh thì phải ra dáng mà bao bọc sư đệ. Đừng có cậ lớn bắt nạt nó”

Cả Phong Thần và Ưông Bá Gia đều đau khổ. Bọn hần nào có ý định ngược đãi tiểu sư đệ đâu mà lão già này cảnh cáo chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đến Giặc Ma

Đồng Trác rút ra một tấm mộc bài đưa cho Phong Thần. Hiếm lắm mới có dịp lão trầm tư nói:

“Cuộc họp trưởng lão lần này có một thế lực nữa ở lục châu Đại vực cũng tham gia... Thiên Âm phái”

Phong Thần nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời:

“Chẳng lẽ bọn chúng muốn giành lấy vị trí của Bạch Thanh ta ở Đại Vực?”

“Không sai”

Ưông Bá Gia đôi mắt rét lạnh, thờ ơ:

“Sư phụ, Thiên Âm phái ở Đại vực dù có chút ít danh tiếng nhưng cũng chưa đủ tư cách để nhòm ngó vị trí này”

Phong Thần chau mày:

“Chẳng lẽ bọn chúng có kẻ chống lưng đằng sau?”

Đồng Sơn nhân lại nhón nhor gặm đùi gà, gật gù lên tiếng:

“Có thể! Cuộc họp trưởng lão hôm nay vốn Thiên Âm không có tư cách tham dự, nhưng Vô Cực Môn, Cửu Nguyệt Cung, Ngọc Linh và Tông Sơn đều đồng lòng đề hần thuật lại dị biến xảy ra ở Đại Vực vài ngày trước. Tên Hoắc Tiêu đó cũng lớn gan, dám nói bóng gió Bạch Thanh ta. Đúng là thời cuộc xoay vần, mới có mấy trăm năm Bạch Thanh không can dự thế sự, mà có kẻ lại nghĩ chúng ta là đèn cầy dầu. Hồ không dùng móng vuốt, chúng nó lại nghĩ là mèo bệnh”

Phong Thần cầm miếng mộc phù trên bàn, xoay xoay trong lòng bàn tay, hần mỉm cười nói:

“Chẳng lẽ sư phụ sợ khi đến Giặc Ma, bọn chúng lại kiếm cơ gây sự?”

Đồng sơn nhân bữu môi:

“Bình thường ta cũng không thèm quan tâm lũ cầu tử đấy. Nhưng lần này sự tình hung hiểm, nếu bọn chúng liên thủ gở trò, ắt sẽ phát sinh điều không muốn. Đây là mộc phù đại diện cho trưởng lão chấp pháp, có cho tiền ta cũng đồ mấy lão già kia dám đưa cho bọn đệ tử cầm đi đấy”

Phong Thần nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười:

“Chỉ có sư phụ là rộng lượng”

“Chỉ có Phong nhi là hiểu ta...hahaha”

Ưông Bá Gia nghe xong câu này mà thấy nổi da gà. Ở Bạch Thanh sơn, sư phụ hần luôn là một lão già không nên thân. Chưa tính thói vô trách nhiệm thì lão quả thực quá tham lam và keo kiệt. Hần nhập môn đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi, vậy mà đến quà ra mắt còn chưa có nhận được. Nói ra

quả thực xấu hổ thay cho lão.

Mà đại sư huynh ôn nhuận như ngọc kia, chính xác là một tên đại ma đầu. Có đệ tử Bạch Thanh nào chưa từng bị hắn đánh cho bầm dập mà không dám kêu. Có kẻ nào còn chưa từng bị khuôn mặt trịch tiên của hắn lừa bịp. Hai kẻ này ngồi nói chuyện khen ngợi nhau, quả thực buồn nôn muốn chết.

Vệ Tước ngồi một bên, nghe cuộc trò chuyện này cũng suy nghĩ một hồi. Nội tại của Cửu châu quả thực phức tạp. Bạch Thanh đã luôn muốn ngoài cuộc mà cuối cùng vẫn bị kéo vào vòng tranh đấu. Con sông ngầm này, không biết bao giờ sẽ bùng nổ?

Đồng sư phụ lại biến ra một cái đùi gà, lão vừa gặm một miếng, chợt nhớ ra điều gì mới há mồm ngừng lại, một sợi tơ nước miếng còn bắc cây cầu ngang qua. Lão cười haha, không biết ngưng lấy ngay tay áo quệt một cái. Vệ Tước hoảng đến ngã ngựa, nằng thật muốn bảo lão ngồi ngay ngắn để nâng quý lạy.

Cả Phong Thần và Uông Bá Gia cũng đều không chịu được, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Phong Thần rút ra Lôi Quang kiếm, sắc tím vờn quanh thân kiếm huyền ảo. Hắn nhẹ nhàng dẫm lên. Uông Bá Gia cũng lấy ra pháp khí của mình. Là một cây kiếm gỗ nhìn không có gì đặc biệt. Thân kiếm một màu đen sì, vân gỗ chỗ có chỗ không, phía trên còn có một hai cái mắt gỗ lồi lõm, nhìn quả thực bình thường đến không thể bình thường hơn. Uông Bá Gia cũng đã đứng trên kiếm nhưng cả hắn và Phong Thần vẫn chưa vận khởi rời đi.

Vệ Tước đứng dưới mê mẩn đánh giá pháp khí nhà người ta. Phong Thần cười nhẹ nói:

“Tiểu sư đệ, với tốc độ tu luyện của đệ, chẳng mấy chốc vào trúc cơ là có thể ngưng khí thành binh thôi”

Vệ Tước xấu hổ biết hai vị sư huynh có ý dè bỉu mình, nhưng nhìn đi nhìn lại chưa biết nên đi với ai.

“Hai vị sư huynh, sao chúng ta không dùng vòng dịch chuyển?”

Nàng và sư phụ vừa về đã phái người đi ngay, ắt hẳn sự việc hệ trọng.

Cả Phong Thần và Uông Bá Gia đều ngoảnh đầu lại nhìn Đồng sư phụ đang đứng dựa cột phía sau. Lão lập tức đưa cái đùi gà lên vẫy vẫy, miệng vẫn nhai nhóp nhép:

“Có điều sư đệ không biết...Bạch Thanh ta, nhân lực dư thừa nhưng vật lực quả thật...nghèo kiệt xác”

Vệ Tước trở mắt ra nhìn. Bạch Thanh từng lưu ly ngói bạch ngọc tráng lệ kỳ vĩ quả thực nghèo đến độ này sao? Nếu vậy mấy lần vì nàng mà lão phải dùng tinh châu khởi động vòng dịch chuyển, sư phụ quả là người tốt. Nghĩ đến đây, Vệ Tước quay đầu lại vẫy tay chào lão Đồng.

Lão già nào đó cảm động muốn rơi lệ. Đúng là nha đầu này có hiếu nhất. Ôi tiểu đồ đệ của lão...lão sẽ tìm một mối thật tốt để gả nàng đi. Lão nhất định sẽ tìm được!

Vệ Tước đi qua bước lên Lôi Quang kiếm. Dù sao cũng đã từng đi nhờ Phong Thần một vài lần. Mà nhị sư huynh kia nàng tiếp xúc chưa nhiều. Dù Phong Thần có không thích nàng thì trước mặt người khác, hắn vẫn phải giữ cái vẻ đạo mạo của đại sư huynh Bạch Thanh chứ.

“Phiền đại sư huynh cho Vệ Tước quá giang”

Phong Thần cũng chỉ mỉm cười rồi ngự kiếm bay lên. Bên kia Uông Bá Gia cũng bay song song với bọn họ.

Lần ngự khí này Vệ Tước đã có chút ít kinh nghiệm, có thể đứng thẳng mà nhìn ngó xung quanh. Bây giờ nàng mới thấy cái lá phi điệp vừa nằm vừa ngồi được của lão sư phụ quý giá bao nhiêu.

Dù nát nhưng vẫn quý giá!

“Đại sư huynh, huynh nói xem Hoả Diễm là loại lửa không dễ động đến. Trước kia nhiều tu sĩ hoả hệ muốn thu thập loại lửa này để tu luyện mà đều bị thiêu chết. Ta không tin kẻ nào lại có thể dập tắt hoả diễm son mà không gây ra động tĩnh lớn gì khiến cả Cửu châu chẳng hề hay biết như vậy”

“Nhị sư đệ còn nhớ trận tuyết hơn hai tháng trước chứ?”

Uông Bá gia kinh ngạc:

“Ý đại sư huynh là hai việc này có thể đều do một người làm?”

“Cũng chưa khẳng định”

Uông Bá Gia suy nghĩ rồi tiếp tục:

“Cửu châu kể từ sau trận chiến mười giáp trước đều chưa từng xuất hiện một trận tuyết nào. Kể cả Tứ châu gần bắc cực nhất, trong một ngàn năm nay cũng không hề có. Mà hai tháng trước, linh khí thiên địa bỗng chốc biến đổi, tuyết rơi trắng xóa. Động tĩnh khi ấy rất lớn nhưng đều không tra ra được. Rất có thể Hoả Diễm son đã tắt từ lúc đó nhưng gần đây mới có người phát hiện”

Vệ Tước xấu hổ lùi ra sau một bước. Nàng còn nhớ trận tuyết khi đó, sự phụ nói là do hàn băng mà nàng hấp thu ở Bích Thủy đầm gây ra, nhưng nàng cũng không có cái năng lực dập lửa của cả một ngọn núi.

Phong Thần nhận thấy hành động của Vệ Tước, trong mắt hắn đầy ý cười mà như không:

“Vệ sư đệ đứng cho vững”

“Đa tạ đại sư huynh quan tâm”

Bọn họ bay qua núi non trùng trùng, chẳng mấy chốc Bạch Thanh lùi lại phía sau, đại dương mênh mông hiện ra trước mặt. Cửu châu Giặc Ma nằm cách biệt so với tám châu còn lại, tứ phía đều là biển bao bọc.

Vệ Tước nhớ lại những phát sinh gần đây, có một sự kiện đã gây nên những thay đổi lớn của Cửu châu, chính là trận chiến một ngàn năm trước. Những sách sử về Cửu châu nàng đọc ở Tầng thư các không có một dòng ghi chép nào về đại chiến này. Nhưng nó lại chính là nguyên nhân của con sóng ngầm đang sôi trào giữa các môn phái.

“Hai vị sư huynh, đại chiến mười giáp trước...là đại chiến của Bạch Thanh sao?”

Uông Bá Gia nghiêng đầu nghi ngờ câu hỏi mà hắn vừa nghe được.

Phong Thần không nói gì. Nhưng Vệ Tước có cảm giác không khí xung quanh đang dần đặc quánh và rét lạnh. Lôi Quang kiếm dưới chân run lên từng hồi. Nàng lo sợ, đưa một tay bám vào vai Phong Thần. Hắn giật mình tỉnh tâm, Lôi Quang cũng bình thường trở lại. Đại sư huynh nhẹ nở một nụ cười trên môi, hắn quay đầu lại hỏi:

“Sư đệ thật sự muốn biết sao?”

Vệ Tước dứt khoát gật đầu:

“Ta muốn”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đại Chiến Cửu Châu

Phong Thần nâng mắt nhìn vị tiểu sư đệ đứng sau, nụ cười trên môi còn chưa chạm tới đáy mắt. Hắn quay đầu lại nhìn vân vụ trước mặt, giọng nói không rõ cảm xúc:

“Hơn một ngàn năm trước, ở Cửu châu xuất hiện một thế lực không rõ lai lịch. Nhóm người này chỉ khoảng hơn trăm người nhưng đều là cao thủ Nguyên Anh và Hoá Thần. Bọn chúng lật khắp Cửu châu để săn lùng thần vật thất lạc. Không ai biết đó là vật gì. Những nơi chúng đi qua, có rất nhiều môn phái vĩnh viễn biến mất. Hội trưởng lão chấp pháp khi ấy đã nghị bàn nhưng các trưởng lão đều giữ mình khỏi bị liên lụy mà không đồng lòng đánh trả. Cuối cùng chỉ có mình Bạch Thanh riêng lẻ đứng ra bảo vệ các môn phái nhỏ yếu. Trên dưới Bạch Thanh hơn hai ngàn tu sĩ cùng với đệ tử các môn phái khác kết giới bảo vệ Cửu châu”

Hắn nhắm mắt chậm rãi hồi tưởng khung cảnh khi đó.

Cửu châu ngập trong màn mưa máu. Chỉ một tu sĩ Hoá Thần đã đủ hoành hành Cửu châu chứ chưa nghĩ tới hơn một trăm tên cùng công kích. Vài vị đại năng lãnh đạo của Bạch Thanh cũng xuất môn mới đẩy lùi được thế cục. Nhưng cuối cùng, trận huyết chiến đó vẫn bùng nổ.

Âm thanh chém giết vang vọng, máu từng dòng chảy ra nhuộm đỏ Bạch quan đạo. Rất nhiều tu sĩ Cửu châu ngã xuống. Rất nhiều đệ tử Bạch Thanh cũng vĩnh viễn ra đi.

Vệ Tước có cảm giác đại sư huynh đang cực kỳ giận dữ, tóc hắn bay múa trong gió quỷ dị. Nàng không nhìn rõ gương mặt hắn lúc này, nhưng chắc chắn Phong Thần đang gồng mình lên để kiềm chế cơn giận. Hai tay hắn nắm chặt lộ ra những đường gân chằng chịt.

Lôi Quang dưới chân bỗng chốc phi nhanh vùn vụt. Uông Bá Gia nhận thấy bất ổn. Hắn lập tức tăng tốc bay theo kinh hô:

“Đại sư huynh”

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Quang chậm lại. Phong Thần thở ra một hơi, mở mắt ra, một nụ cười lại đậu trên khóe môi. Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Khi ấy, kết giới trận mà Bạch Thanh bày là Bát Tinh trận, vốn là trận pháp dành cho trưởng lão chấp pháp liên thủ. Tuy những người làm xích mả đều có tu vi thấp hơn các trưởng lão kia, nhưng uy lực khi đó không giảm, cũng bởi chính sự phụ đứng làm mắt trận. Một trận pháp khi có mắt trận, hiệu quả

bao giờ cũng tăng gấp ba. Nhưng nếu trận bị phá, sư phụ chắc chắn mất mạng”

Uông Bá Gia cũng kinh ngạc. Trận chiến mười giáp trước hần chỉ nghe các vị tiên bối trong gia tộc nhắc đến. Chính tổ phụ cũng là một xích ma trận. Con mưa máu năm ấy, Uông gia thoát nạn nhưng tổ phụ bị thương nặng bởi trận pháp bị vỡ. Chính tổ phụ nhất quyết sau đó gửi hần đến Bạch Thanh báí Đồng sơn nhân làm sư phụ.

Phong Thần trầm giọng:

“Tiểu sư đệ đoán xem, chúng ta có thắng không?”

“Nhất định thắng”

Nếu năm đó không thắng thì sao có kết cục hôm nay, sao Bạch Thanh còn đứng sừng sững như vậy.

Phong Thần phá lên cười:

“Đệ sai rồi... Chúng ta thua... Trận pháp bị phá, sư phụ thập tử nhất sinh nhưng may mắn được cao nhân cứu. Bọn người thần bí kia không hiểu sao cũng biến mất. Không tra ra chút hành tung nào nữa”

Vệ Tước trầm ngâm:

“Ai có khả năng cứu sống sư phụ chứ?”

Chính bản thân Đồng sơn nhân cũng không biết lai lịch vị ân nhân đã cứu mình. Chính vì nợ ân tình ấy mà nảy sinh biết bao biến cố về sau.

Thấy Phong Thần không trả lời, Vệ Tước cũng không nói gì. Nàng trực tiếp hỏi vấn đề khác:

“Chẳng lẽ chính vì vậy mà chúng ta quyết định không tham gia vào sự vụ Cửu châu?”

Uông Bá Gia cũng có thắc mắc về vấn đề này. Như hần nhớ, sự việc không dừng lại ở đó. Về sau còn một huyết chiến khiến trên dưới Bạch Thanh thương vong nhân số lớn, nhiều môn phái khác sinh lòng muốn nhân nước đục thả câu.

Phong Thần mở miệng, giọng nói cực kì lạnh lẽo:

“Sau khi nhóm người kia biến mất, thất trưởng lão đều đến Bạch Thanh để thăm hỏi. Không ngờ bọn chúng phát hiện ra vị ân nhân kia lại là người của Minh phủ”

Minh phủ?

Cả Uông Bá Gia và Vệ Tước đều không thể tin được.

Vệ Tước còn nhớ dòng chữ duy nhất nàng đọc được về Minh phủ:

“Minh phủ là nơi thu nhận tàn hồn của phạm nhân Thập địa giới và tu sĩ Cửu châu sau khi chết”

Tất cả những gì có liên quan đến Minh phủ chỉ có vậy.

“Vốn Minh phủ là cấm địa, bởi tu sĩ tu chân giới luôn cho mình là chính, còn địa phủ là tà. Minh phủ cũng chưa bao giờ nhúng tay vào việc của con người. Bọn họ chỉ chịu trách nhiệm khi người ta đã chết. Rất hiếm khi xuất hiện. Nhiều môn phái lấy cái cớ này, vu khống Bạch Thanh ta có quan hệ với Minh phủ, không xứng là danh môn chính phái. Chính vì thế nhiều kẻ liên hợp chống lại Bạch Thanh. Trận chiến với dị nhân chúng ta hi sinh ba trăm năm mươi bảy người. Mà trong trận chiến với các môn phái, có hơn một ngàn đệ tử đã bị giết chết”

Địa vị, quyền lực luôn là thứ phù phiếm nhưng lại khiến lòng người đổi khác. Một môn phái cứu sống cả vạn người cuối cùng lại trở thành mũi dùi bị hướng đến.

Cái gì là chính?

Cái gì mới là tà?

Lòng người khó đoán, biết phân định làm sao? Hay thay bốn chữ “danh môn chính phái”.

Uông Bá Gia cũng hiểu thêm một phần ẩn giấu trong chiến sự năm đó. Trận chiến mười giáp trước, hần còn chưa có ra đời. Uông gia cùng một vài môn phái đã đứng chung chiến tuyến với Bạch Thanh, tất cả đều chịu thương vong. Chính vì vậy về sau gia tộc của hần cũng lui về ở ẩn.

“Nhiều môn phái liên thủ ép chúng ta giết vị ân nhân kia. Mà các đệ chắc cũng không lạ tính sư phụ. Dù nhiều thứ không tốt nhưng cực kỳ trọng tình nghĩa. Chính vì vậy, một trận chiến mà bọn họ dùng cái danh phủ chính chống tà lại nổ ra. Lúc ấy, cứu sư phụ xong, vị ân nhân kia cũng bị thương, phải bế quan mất hai tháng. Lúc Bạch Thanh cùng nhiều gia tộc và môn phái sắp lâm vào đường cùng, ngài ấy vừa xuất quan. Không nói không rằng, dùng một bữa Phong Thần Trảm chém rồi núi Vụ Ma ra khỏi địa phận Minh phủ. Nhập chú giam giữ rất liêu linh hồn tu sĩ có tà tâm ở Vụ Ma đài. Khiếp sợ

trước hành động đó, rất nhiều môn phái rút lui, trận chiến cứ thế chấm dứt. Bạch Thanh cũng không truy cứu, tách mình ra khỏi Cửu châu, gây dựng lại bốn môn”

Uông Bá Gia lần đầu tiên lộ ra một tia hoảng hốt trên khuôn mặt cương nghị:

“Phong Thần Trảm? Ngài ấy là Ngâm đế?”

Ngâm đế chính là vị tu sĩ giả chương quân Minh phủ. Không ai hay biết, không ai nhìn thấy hắn bao giờ. Chỉ duy nhất việc hắn có thể điều khiển hàng trăm vạn quỷ hồn đã khiến người ta không thể không hoảng sợ.

Vệ Tước không biết Ngâm đế là ai nhưng nàng biết Vụ Ma đài. Sư phụ từng nhắc đến núi Vụ Ma bị tách khỏi Minh phủ xác nhập thành ranh giới giữa Thập địa giới và Cửu châu. Nói như vậy, Vụ Ma chính là hình phạt dành cho linh hồn tu sĩ giả sau khi chết.

Nhìn biểu cảm của hai vị sư đệ, Phong Thần khẽ cười:

“Vụ Ma Đài là nơi giam giữ linh hồn của tu sĩ có tâm ma. Năm xưa khi chém rời núi Vụ Ma, Ngâm đế đã nói ngài ấy muốn xem tu sĩ đạo có thực sự là chính, có phải chỉ quỷ hồn mới là tà, là ma”

Vệ Tước còn muốn hỏi thêm về trận chiến khi đó, nhưng Uông Bá Gia bên cạnh khẽ nói:

“Đến rồi. Sư huynh, sư đệ nhìn xem”

Cả hai hướng mắt xuống phía dưới thấy một dãy núi quanh co trải dài mấy ngàn dặm. Trên núi là một màu đen sì, cực kì hùng vĩ nhưng chỉ tiếc không có bất cứ một sự sống nào.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hoả Diễm Sơn

Phong Thần và Uông Bá Gia ngự kiếm đến nơi đã hẹn thì một đám người cũng vừa hạ xuống.

Vệ Tước nhận ra nhiều người nàng đã gặp ở hồ Linh Ứng trên Ngọc Linh lúc sáng, còn lại là một số tu sĩ đồng môn của bọn họ.

Phí Thảm Dương tiến lên một bước chào hỏi:

“Phong sư huynh, Uông sư huynh, đã lâu không gặp”

Những đệ tử khác cũng đồng dạng hướng Phong Thần và Uông Bá Gia chấp tay thi lễ:

“Chúng sư đệ, sư muội ra mắt Phong sư huynh, Uông sư huynh”

Luận bối phận, Phong Thần và Uông Bá Gia nhận hai chữ “sư huynh” cũng không sai. Luận tu vi, cả đại sư huynh và nhị sư huynh của Bạch Thanh đều bước vào hàng ngũ Nguyên Anh kỳ. So ra tu vi còn cao hơn chương môn Ngọc Linh phái. Luận tuổi tác, Phong Thần đã hơn ngàn tuổi, Uông Bá Gia cũng chín trăm, nếu không ở Bạch Thanh, bọn họ muốn lập môn phái hoặc trở thành trưởng lão là chuyện không khó.

Phong Thần cùng Uông Bá Gia đều gật đầu coi như đáp lễ. Vệ Tước nhận thấy tất cả đệ tử các môn phái đều lấy Phí Thảm Dương làm trung tâm.

Điều này cũng không có gì là sai, bởi sau đại chiến mười giáp trước, Tông Sơn có thể coi là ngang ngửa với Bạch Thanh về nhân lực cũng như sức mạnh. Trở thành đầu lĩnh của lực đại môn phái khác. Vị trí đứng đầu của các châu có thể thay đổi, nhưng chỉ riêng Ngũ châu Cực Vực, Tông Sơn luôn là thống trị. Điều này khiến không ít kẻ phải nhìn lão đầu tử chương môn Tông Sơn – Trình Tranh, bằng một con mắt khác. Hắn thâm sâu, tu vi cao mà khả năng che giấu cũng lớn. Sở dĩ Tông Sơn mạnh, cũng bởi Trình Tranh có con mắt nhìn giống với Bạch Thanh, chỉ thu thiên tài, lại còn là thiên tài siêng năng, chăm chỉ.

Bạch Thanh thoát nạn, dần gây dựng lại thế lực. Bao nhiêu năm, nếu không phải việc liên quan đến Cửu châu, tuyệt nhiên không bao giờ nhúng tay vào.

Trong mắt thế nhân, Bạch Thanh thần bí, cao cao tại thượng lại là nơi xuất hiện rất nhiều cao thủ. Cũng chính bởi nội tình Bạch Thanh có cấu kết với Minh phủ hay không, trong lòng bọn họ đều rõ. Thế nên khi Bạch Thanh dốc sức bồi đắp đệ tử, tất cả những kẻ năm ấy tính diệt cò tận gốc đều không khỏi nơm nớp lo sợ trong lòng.

Vệ Tước hiểu rõ một điều, lịch sử luôn được viết nên bởi người chiến thắng. Nếu Bạch Thanh thua, hẳn nhiên sẽ trở thành tội đồ cấu kết tà giới, bị tiêu diệt cũng là chuyện chính đáng. Nhưng bởi kết cục đó không xảy ra, nên Bạch Thanh bây giờ càng thần bí bao nhiêu lại càng khiến nhiều thế lực khác dè chừng bấy nhiêu.

Vệ Tước cũng là môn hạ Bạch Thanh, nhưng cư nhiên trở thành nhân vật vô hình. Bên kia Thụ Sương đứng cạnh Lã Hinh, liếc nhìn thiếu niên đứng lặng lẽ một mình, quanh thân một tầng xa cách bao phủ, nàng ta mỉm cười khẽ nói:

“Vệ sư huynh, Thụ Sương không ngờ lại gặp huynh ở đây”

Lã Hinh bên cạnh hừ lạnh một cái bất mãn.

Vệ Tước không để ý, vẫn giữ bộ mặt như cũ, không vui không buồn đáp:

“Ta cũng không ngờ lại gặp sư muội”

Nàng chưa nói hết câu thì trên vai bỗng bị vỗ một cái:

“Vệ sư huynh, haha lần này có thời gian nhất định chúng ta phải luận bàn một chút về cách lấy lòng nữ nhân... hahaha huynh thấy sao?”

Vệ Tước đen mặt, nàng không có hứng thú đi nói chuyện với tên này. Vệ Tước gạt cánh tay trên vai xuống, nhàn nhạt đáp:

“Đông sư huynh quá lời... tiểu đệ đâu dám”

Nụ cười cứng đờ một chốc trên môi Đông Sĩ. Rồi bỗng nhiên hắn cười sảng sặc, đưa tay vòng qua cổ Vệ Tước kéo ghì nàng về phía mình, haha cười nói:

“Thì ra huynh chính là dùng chiêu thức tò vò lạnh lùng này sao? Quả thực là phong thái quyền rũ khác thường”

Vệ Tước nhăn mặt, cảm cổ tay hắn định lôi ra khỏi cổ mình. Nàng vận sức nhưng chưa kịp ra tay thì đã thấy Đông Sĩ la lên oai oái. Một gay Ưông Bá Gia nắm lấy cổ hắn mà kéo xa khỏi Vệ Tước, Đông Sĩ chịu đau đành buông ra. Hắn nhăn mặt kêu, nhưng nhớ lại chuyện gì, mới ghé tai Vệ Tước nói nhỏ:

“Này Vệ sư đệ, ta nói đệ là nam nhi đại trượng phu mà sao trên người còn xông hương làm gì? Y như mấy nữ tu sĩ vậy đó”

Nói xong lại cười chạy chối chết về chỗ đồng đạo của mình.

Vệ Tước sa sầm mặt không nói gì. Xông hương cái đầu nhà ngươi. Tên khốn kiếp này tốt nhất vẫn nên tránh xa một chút.

Nàng quay sang trưng lên một nụ cười tiêu chuẩn:

“Đa tạ nhị sư huynh”

Ưông Bá Gia thờ dài đáp:

“Nếu không bảo vệ đệ, mất công lúc về lão già kia lại trách móc ta và đại sư huynh”

Vệ Tước sờ sờ mũi cười khò. Nàng không biết lão sư phụ ấy được đồ đệ kính trọng ở chỗ nào nữa.

Bên này, Phong Thần mỉm cười nói:

“Phí sư đệ, cũng đã lâu không gặp. Không biết sư đệ có cao kiến gì không?”

Phí Thảm Dương nhìn dây núi trước mặt, lên tiếng:

“Ta nghĩ cứ nên vào trong rồi mới rõ”

Tất cả mọi người nghe xong đều đồng ý. Cả Phong Thần, Ưông Bá Gia và Vệ Tước cũng không nói gì, tiếp tục ngự khí bay đến vùng trung tâm Hoả Diễm sơn.

Hoả Diễm sơn đã cháy suốt mười mấy vạn năm. Tương truyền khi xưa lò luyện đan của một vị tôn thần rơi xuống, khiến lửa lan ra thiêu cháy cả ngọn núi. Cứ thế lười lửa hùng hực chưa bao giờ tắt. Nơi đan lò rơi xuống tạo thành một miệng núi lửa sâu, đi vào bên trong chính là thân lỗ. Nắp đỉnh bị văng ra dưới chân núi Nam Vụ, hàng vạn năm tích tụ băng tan từ đỉnh núi chảy vào, tạo thành Bích Thủy Đàm.

Vừa vào đến địa phận Hoả Diễm sơn, hơi nóng phả ra khiến ai cũng thấy khó chịu.

Từ xa đã thấy đồ mờ mờ, càng đến gần lại càng đáng sợ. Bởi lần này công vụ có liên quan đến hoả nên tu sĩ được môn phái cử đi đều là tinh anh và có thiên phú thủy hệ. Bay được hai phần ba quãng đường, nhiều tu sĩ không chịu được, đành hoá ra một thủy chướng bao bọc bên ngoài. Vệ Tước cũng có chút khó thở, nhưng cái chính là nàng không biết hoá ra tiên chướng. Nàng còn chưa đọc đến cách vận hành các loại vũ kỹ. Đúng là có tiền mà không biết cách tiêu.

Phong Thần cảm nhận hơi thở hỗn loạn phía sau, hất vung tay, một lớp băng mỏng bao phủ lên cả hai. Sức nóng bên ngoài cũng giảm đi, nàng bắt đầu

lấy lại hô hấp.

Đa phần mọi người đều giữ gìn linh lực để đối phó khi vào bên trong thân miệng núi. Nếu không đến đường cùng, vẫn cần răng chịu đựng.

Rất nhanh đã bay đến trung tâm Hoả Diễm sơn. Nhìn gần mới phát hiện ra toàn bộ lớp vỏ bên ngoài núi đều là nham thạch chứ không phải đá bình thường. Chỉ khác là nham thạch ở đây lại có một màu đen huyền bí, không giống nham thạch ở núi lửa. Phong Thần và Uông Bá Gia vẫn không dừng lại mà phi thẳng vào bên trong. Hơi nóng phả vào người bỏng rát.

Lúc này tất cả đều phải phát ra tiên chương hộ thể. Càng vào sâu, cơ hồ lớp thủy kính càng rung lên. Không khí ngày càng cô đọng. Khi cách đáy vực khoảng ba mươi trượng, pháp khí đột nhiên dừng lại không thể di chuyển được nữa.

Xem ra nơi này không thể ngự khí được.

Phong Thần ra hiệu mọi người thu kiếm. Tất cả đồng loạt vận sức từ từ rơi xuống. Phong Thần xé rách một lỗ hổng trên băng chương, đưa tay sờ vào vách vực kiểm tra. Một tay còn lại ôm lấy Vệ Tước từ từ đáp xuống đất.

Hắn để ý thấy loại nham thạch này có điểm khác biệt. Sờ vào bề mặt lại không hề nóng rát. Nếu giống như trong truyền thuyết, thì vách động này chính là thân đỉnh. Hoả nhiệt lớn mà lại không bị hun đốt, đúng thật là kỳ lạ.

Khi xuống đến đáy vực, nhìn quanh có rất ngách động nhỏ hẹp dẫn sâu vào trong.

Lã Hinh nhìn qua cửa động rồi nói:

“Ta nghĩ chúng ta chia ra đi vào, nếu phát hiện gì lập tức dùng linh thạch truyền tin cho mọi người”

Không ai phản đối bởi lần này mỗi môn phái đều cử hai đến ba đệ tử đi. Dù sao nội môn dễ có tiếng nói chung. Mà chưa biết chừng có thể gặp được vận khí tốt gì đó bên trong, lúc ấy nếu nhiều môn phái cùng xảy ra tranh chấp thì cũng không hay.

Phong Thần cùng Vệ Tước di chuyển nhìn xung quanh, không có gì khác ngoài vách đá đen thô ráp.

Uông Bá Gia cũng di chuyển ra phía sau quan sát. Đáy vực hình tròn, không lớn lắm, đường kính ước chừng năm mươi bước chân là cùng. Tất cả có mười hai cửa động. Phía trước đặt một tấm bia đá nhẵn nhụi, khắc hoa văn cổ khoa hiều. Phong Thần đưa tay sờ lên những đường nét uốn lượn trên bia đá.

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn Vệ Tước bên cạnh, nhẹ nhàng nói:

“Sư đệ không phiền nếu cho ta mượn chủy thủ Uông sư đệ tặng lần trước chứ?”

Vệ Tước cũng không ngại, lần mò lấy ra cho hắn mượn.

Phong Thần lướt lưỡi dao qua đầu ngón tay, một giọt máu chảy ra thấm vào bia đá. Không ngờ lại bị hút cạn, bia đá sáng lên, cửa động dần dần mở ra, để lộ địa đạo tối đen bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lễ Vật Của Đại Sư Huynh

Thấy Phong Thần mở được cửa, mọi người cũng cuống quýt làm theo. Chẳng mấy chốc tám cánh cửa đá đều mở ra.

Ánh sáng phía sau cửa động ập tới thấp sáng khoảng không rộng lớn nơi các tu sĩ đang đứng. Nhìn vào bên trong mới sững người, không phải là đại đạo rộng lớn mà lại là vách vực sâu hun hút. Phía dưới, dòng nham thạch nóng đỏ chảy cuộn cuộn. Hơi nóng cũng theo đó tản ra bên ngoài khiến nhiệt độ càng lúc càng cao.

Băng chương bên ngoài Vệ Tước dần bị tan ra. Bên kia những tu sĩ tu vi thấp hơn, thủy kính hộ thân đều xuất hiện vết nứt khiến hỏa khí tràn vào bên trong.

Nhận thấy tình hình không ổn, Hàn Tử Cơ lau mồ hôi nói:

“Các vị sư huynh, sư tỷ, Tử Cơ thấy chúng ta nên đi vào cùng nhau. Như vậy có thể tương trợ kịp thời, tránh tổn thương đáng tiếc”

Vệ Tước đưa mắt nhìn dòng nham thạch phía dưới mỗi cửa động, nhìn kỹ sẽ thấy chúng đều chảy theo một hướng khác nhau. Nhưng ngọn núi này chạy dọc theo đường sống lưng, như vậy chắc chắn nham thạch dù có chia làm nhiều ngã cũng đổ về cùng một dòng ở nơi nào đó. Chưa biết chừng lại chính

là trung tâm của Hoả Diễm sơn.

Ở đây ai cũng biết Phong Thần, Uông Bá Gia, Phí Thảm Dương và Lâm Vĩnh Kha là có tu vi cao nhất. Mà lúc này việc bảo toàn tính mạng tất nhiên quan trọng hơn những thứ bảo bối gì đó, nên ai cũng hướng mắt nhìn bọn họ.

Phong Thần cũng chỉ mỉm cười, vừa gia tăng linh lực làm lớp băng chướng dày thêm một tầng, vừa nhẹ nhàng nói:

“Những đệ tử từ Kim đan trở lên, có khả năng ngự không đều đi xuống. Còn lại ở trên này canh chừng đi.”

Hắn nói giọng nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao nghe vẫn có một loại uy áp khó tả.

Ban đầu là yên lặng. Rồi tất cả đều đồng ý bởi trong này không thể ngự khí, tu sĩ Trúc cơ đi theo sẽ chỉ thêm gánh nặng.

Phong Thần không thèm để ý bọn họ bàn bạc, dẫn Vệ Tước đi qua một bên, dùng linh lực phong bế một khoảng không gian xung quanh để không ai nghe thấy. Hắn dựa vào vách động, khoanh tay mỉm cười hỏi:

“Sư đệ vào Khai quang trung kỳ rồi?”

Rõ ràng là lời khẳng định.

Vệ Tước ngược lên nhìn vị sư huynh trước mặt, không hiểu hắn định làm gì. Phong Thần lại nói tiếp:

“Sao vẫn chưa thể sử dụng linh lực?”

Có nhất thiết phải hỏi toạc ra vậy không?

Vệ Tước thờ ơ:

“Đệ chưa đọc qua cách sử dụng linh lực”

Phong Thần lấy trong ống tay áo một ngọc giản, đưa cho Vệ Tước:

“Trong này đều là những vũ kỹ cơ bản nhất cho người mới tu hành”

Vệ Tước cầm miếng ngọc giản trên tay. Chẳng lẽ Phong Thần muốn giúp nàng có năng lực tự bảo vệ mình khi hắn và Uông Bá Gia đi vào? Nàng liếc mắt nhìn Lã Hình bên ngoài. Chuyện hắn có ý với Thư Sương, kẻ mù cũng nhận ra chứ đừng nói đến người từng có hậu cung ba ngàn giai lệ như nàng. Chuyện sáng nay chắc hắn còn chưa quên.

Nàng nhanh chóng áp ngọc giản lên mi tâm, một luồng linh thức theo đó chảy vào cơ thể. Chỉ qua một chén trà đều ghi nhớ xong.

Vệ Tước mở mắt thở ra một hơi, đưa lại miếng ngọc giản cho Phong sư huynh đang nhìn nàng không tin nổi.

“Xong rồi?”

Phong Thần lên tiếng nghi hoặc

“Xong rồi. Đa tạ đại sư huynh”

Nói xong nàng lật tay, theo chỉ dẫn, đưa linh hỏa chạy từ thiên đan qua kinh mạch, hình thành một ngọn lửa nhỏ trong lòng bàn tay.

Vệ Tước vui sướng nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, lại lật tay hoá ra một vốc nước.

Thật tốt!

Cảm thấy linh lực sử dụng rất dễ dàng, nàng nhắm mắt hồi tưởng lại từng hình vẽ trong ngọc giản, hai tay di chuyển đánh ra từng quyền chậm rãi, thủ ấn hoàn thành, một lớp thủy chướng dần bao phủ cả người nàng. Quả nhiên chính mình tiêu tiền vẫn là sáng khoái nhất.

Phong Thần hí mắt cười, trong lòng không ngừng đánh giá. Vị tiểu sư đệ này, thiên phú và ngộ tính cực kì đáng sợ. Hắn chưa từng thấy kẻ nào có tinh thần lực cường đại đến nỗi có thể đọc một quyển sách chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Hơn thế, hắn ta có khả năng lĩnh ngộ không thể tin được. Phong Thần trầm mặc, một vài tính toán bắt đầu nảy sinh.

“Tốt lắm tiểu sư đệ. Khi ta và Uông đệ xuống dưới đó, đệ phải tự bảo vệ mình. Tốt nhất cứ đem Kim Khôi giáp mà Thảm trường lão tặng ra hộ thân. Chỉ cần ở đây không chạy lung tung đợi chúng ta lên”

“Được. Đại sư huynh và nhị sư huynh nhớ bảo trọng. Tính mạng là cấp thiết hơn”

“Được rồi. Giờ sư đệ cứ ở trên này, có gì ta sẽ liên lạc cho đệ sau”

Nói đoạn hần lấy ra đưa cho Vệ Tước một viên linh thạch trắng muốt. Vệ Tước biết linh thạch này dùng để truyền tin, nàng từng nhìn thấy của sư phụ, chỉ tiếc hòn đá đó lão suốt ngày quăng quật, nhìn quả thực nhem nhuốc và bẩn không chịu nổi.

Phong Thần tạo ra một lớp băng bên ngoài thủy chương Vệ Tước vừa tạo nên. Dù sao Vệ Tước mới ở giai đoạn Khai quang, linh lực không đủ duy trì được lâu.

“Đệ cứ đợi bao giờ băng tan hết rồi hãy xuất kết giới, tránh hao phí linh lực. Thời gian ta ở dưới đó không biết bao lâu, nếu không duy trì được lập tức leo lên trên thoát ra ngoài. Số vũ kỹ này cứ đọc qua, thấy cái nào phù hợp thì dùng. Ngoài kia đều không phải tu sĩ Bạch Thanh, tuy bọn chúng không dám xé rách mặt nạ nhưng nhân tâm khó dò. Trong này có một quyển “Vạn Nguyên Quy Nhất Khí, hướng dẫn cách sử dụng pháp bảo, đệ đọc qua để biết, nếu có chuyện gì phát sinh, dùng Kim Xà kiểm hù dọa bọn người kia một chút cũng được”

Hần biết rõ mấy thứ đồ tốt nàng có y như của hần vậy!

Vệ Tước nhận giới chỉ từ tay Phong Thần. Giới chỉ này chưa có chủ, nàng dùng linh lực tiến vào trong thấy không gian không quá rộng, cũng không có nhiều phòng như chiếc nàng đang đeo trên tay. Bên trong duy chỉ có một khoảng vuông rộng trăm thước, ở giữa đặt một cái ghế quý phi, bốn phía đều là sách cao từ dưới đất chạm đến trần nhà. Trước mỗi kệ sách, những miếng ngọc giản đủ hình dạng đang trôi lơ lửng. Số lượng sách ở đây so với Tàng thư các của Bạch Thanh tuyệt không ít hơn. Nàng âm thầm cảm khái, dù ánh mắt đại sư huynh có không thân thiện gì, nhưng dù sao lễ vật này... nàng nhận.

“Đa tạ đại sư huynh. Hai huynh không cần lo cho tiểu đệ”

Nói đoạn đưa tay lên miệng cắn, ngay lập tức để chỉ giới nhỏ máu nhận chủ. Ánh sáng xanh mênh mông loé lên rồi biến mất. Phong Thần đứng đó còn chưa kịp ngẩn ngơ. Hai mắt hần mở to, đen mặt nhìn tiểu sư đệ cười sung sướng trước mặt:

“Đại sư huynh, quả ra mắt này tiểu đệ xin nhận vậy”

Phong Thần nhếch miệng kéo lại một nụ cười trên môi như bình thường. Cái gì mà quả ra mắt? Tên tiểu tử này còn dám vừa ăn cắp vừa la làng. Đúng là ngày càng học được nhiều điều tinh tú từ lão sư phụ khôn kiếp kia.

Hần vung tay phá bỏ phong bế, đi tới bên mấy người Uông Bá Gia đã chờ sẵn. Tất cả nhìn nhau một cái rồi chọn cánh cửa ở giữa, phi thân bay xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lã Hình Ra Tay

Ngoài Phong Thần, Uông Bá Gia đã vào Nguyên Anh. Phí Thẩm Dương cũng đạt Kim đan thượng đỉnh. Lâm Vĩnh Kha ở Kim đan hậu kỳ. Nhuận Ngọc cùng một đệ tử khác của Vô Cực Môn, Trương Điền, đồng dạng mới kết đan không lâu.

Tất cả sáu người đi xuống, qua một lúc lâu mới đến nơi. Ai cũng cảm nhận được sức nóng hầm hầm tỏa ra muốn thiêu rụi hết thảy. Không gian từ dưới nhìn lên, ngoài ánh sáng đỏ rực của nham thạch chiếu cao hơn trăm trượng thì phía trên chỉ thấy một màu đen đặc như mực. Bọn họ bay theo dòng chảy, cố quan sát xung quanh nhưng ngoài bóng tối cũng không có gì khác. Càng bay vào sâu càng thấy khúc khuỷu. Có những lúc phải nằm sát người xuống gần mặt nham thạch nóng đỏ mới có thể di chuyển qua khe đá.

Nhiệt độ ngày một cao, Nhuận Ngọc và Trương Điền liên tục vận lực để bảo vệ thủy chương. Linh lực càng lúc càng suy cạn.

Nhuận Ngọc không nhịn được tức giận, hần mở miệng chửi lớn:

“Mẹ nó chứ cái Hoả Diễm sơn này thật dị. Ông đây sắp bị nướng chín rồi”

Mặt mũi mọi người đều đỏ ửng lên vì nóng. Linh lực vận chuyển mỗi lúc một lớn. Bọn họ lại sử dụng tiên chương nên khi ngự không, gấp lực cản khiến việc di chuyển cũng chậm lại.

Càng vào sâu, dòng nham thạch càng bị mở rộng sang hai bên. Ánh đỏ hắt lên vách đá đen sì. Sức nóng khiến Nhuận Ngọc không còn hơi sức để nói nữa. Hần cắn chặt răng, dùng tay đỡ lớp tiên chương đang rung rinh phía ngoài.

Phong Thần ra hiệu tất cả dừng lại.

“Cứ tiếp tục không phải cách hay. Ta nghĩ chúng ta nên bày huyền trận. Mỗi người chống đỡ một góc. Ít ra có thể duy trì lâu hơn”

“Đại sư huynh, chúng ta dùng Trấn Hoả trận đi”

Uông Bá Gia lên tiếng.

Trần Hoà trận là trận pháp dùng để áp chế tu sĩ hoà hệ.

“Được. Bày trận”

Tất cả đều đồng ý.

Phía bên ngoài cửa động, thời gian trôi qua đã một ngày. Từ khi cửa đá mở ra. Sức nóng từ nham thạch bốc lên ngùn ngụt khiến mọi người khó chịu.

Vệ Tước đọc xong “Vạn Nguyên Quy Nhất Khử”, đang ngồi dưỡng thần. Thực chất nàng ngồi quan sát dòng linh khí tự động tràn vào cơ thể mình. Từ khi đến Hoà Diễm Sơn, cơ thể Vệ Tước như nảy sinh sức hút mãnh liệt. Dòng linh khí màu đỏ tinh thuần theo lỗ chân lông mở rộng, tràn vào rồi cuộn cuộn đổ về thiên đan. Đây chính là hoà khí sao?

Cơ thể nàng cực kỳ tham lam liên tục hút lấy. Thiên đan vốn còn là chất lỏng giờ bắt đầu sóng sánh đặc lại.

Lớp băng mà Phong Thần tạo nên đang dần tan ra. Từng giọt nước vừa rơi xuống đã lập tức bốc hơi hết.

Bên kia rất nhiều tu sĩ không chịu được. Nhiều người tìm cách trèo lên thoát ra khỏi miệng núi.

Sang ngày thứ hai, ở dưới này cũng chỉ còn Vệ Tước, Hàn Tử Cơ, Lã Hinh, Đông Sĩ và Liễu Như Lam.

Lã Hinh nhìn sang Vệ Tước đang ngồi dưỡng thần. Những đệ tử dưới Trúc cơ đều lên trên kia nhưng không nhờ tên phé vật này vẫn còn trụ lại được. Chắc chắn bởi may mắn có lớp băng chướng mà Phong Thần tạo cho.

Việc Hoà Diễm Sơn là chuyện hệ trọng của Cửu châu nên thế lực còn lại cuối cùng, chính là danh môn có công lớn nhất, nhận được sự kính nể của hàng ngàn môn phái khác.

Thư Sương cũng đã lên trên miệng vực. Tốt lắm! Phé vật, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Hắn đứng dậy rút từ mi tâm ra một trường tiên màu bạc lấp lánh. Tất cả đều hướng mắt qua nhìn không hiểu Lã Hinh định làm gì.

Hàn Tử Cơ nhăn mày:

“Lã huynh định làm gì vậy?”

Lã Hinh cười lạnh, mắt vẫn nhìn Vệ Tước ngồi trước mặt:

“Tại hạ có chút ân oán cá nhân cần giải quyết. Mong các vị đạo hữu không nhúng tay vào”

Đông Sĩ cười to chế nhạo:

“Lã huynh, trước không nói tới chuyện làm người phải quang minh chính đại. Ai cũng biết Vệ sư huynh không có linh lực làm sao đánh lại một tu sĩ Trúc cơ? Ta chỉ nhắc nhở huynh biết, Bạch Thanh còn có hai cái Nguyên Anh đang ở dưới kia”

Lã Hinh nhếch mép. Có lên được hay không còn do ý trời. Hắn vung trường tiên đập vỡ tám bia đá gần nhất. Một cánh cửa rầm rầm đóng lại.

Trường tiên lại vung ra, cánh cửa bên cạnh cũng sập xuống.

Hàn Tử Cơ và Đông Sĩ đều đứng bật dậy.

“Lã huynh đây là có ý gì?”

“Ta có ý gì ư? Không phải các đệ đều có chung một ý nghĩ với ta sao? Haha. Phía dưới đều là tu sĩ có cường đại là trụ cột của các môn phái. Các đệ nói xem ta muốn làm gì?”

Vệ Tước nghe được động tĩnh mới mở hai mắt ra. Thấy hai cánh cửa động đã đóng lại. Bia đá phía trước cũng bị phá hủy.

Chết tiệt. Mỗi cánh cửa đều là một lối ra. Càng nhiều sẽ càng có cơ hội cho bọn người Phong Thần có thể từ dưới đó thoát lên.

Liễu Như Lam cũng chậm rãi đứng dậy. Nhẹ nhàng đi đến đứng bên cạnh Lã Hinh. Hồng y là lướt pháp phối.

“Như Lam cũng có cùng suy nghĩ với Lã sư huynh. Chỉ cần bọn họ biến mất, chúng ta không ai nói ra, liệu ai biết được sự tình cụ thể”

Hàn Tử Cơ tức giận lắc đầu:

“Các ngươi đều là đại môn phái đức cao vọng trọng. Sao có thể vô liêm sỉ như vậy”

Đông Sĩ cũng quay đầu lại nhìn Vệ Tước đang ngồi trước cánh cửa đá ở giữa. Hắn luôn bị sư phụ dạy rằng: Muốn đạt mục đích, phải bất chấp tất cả. Nhưng bản thân hắn luôn chừa ra cho mình một ranh giới. Không bao giờ có thể vượt qua đó. Như cách giữ lại phần lương tri cuối cùng. Lần này có thể bị sư phụ trách phạt nhưng hắn thực sự không muốn vị Vệ sư huynh kia mất mạng.

Có lẽ chính bản thân Đông Sĩ cũng không ngờ, quyết định ngày hôm nay của hắn lại tạo nên sự thay đổi cho cả cuộc đời hắn về sau.

“Đông sư đệ, nếu Trương Điền chết, đệ sẽ là tu sĩ duy nhất của Vô Cực Môn có công trong chuyện này. Như vậy chẳng phải tốt lắm sao?”

Liễu Như Lam vừa nói vừa đưa tay áo che miệng cười. Dáng vẻ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu phong tình.

Đông Sĩ neho mắt, rút từ ni tâm ra một thanh nhuyễn kiếm đỏ tươi như máu, đầu kiếm chế đôi uốn lượn như lưỡi rắn, thỉnh thoảng lại rít lên khe khẽ. Hắn đứng đối mặt với Lã Hinh và Liễu Như Lam, hai mắt cười châm biếm:

“Thật không ngờ, Ngọc Linh và Cửu Nguyệt Cung lại có bộ mặt như vậy. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”

Lã Hinh giận dữ phun ra:

“Ngu xuẩn”

Liễu Như Lam lại nở nụ cười đầy câu hồn:

“Hai vị sư đệ, nói gì thì nói, ta cũng đã Trúc cơ hậu kỳ, Lã sư huynh lại chính là một cái Trúc cơ đỉnh phong. Với năng lực của hai người, còn chưa nhận ra mình có bao nhiêu phận lượng mà đã muốn làm cân”

Đúng thực Đông Sĩ mới vừa tiến vào trung kỳ. Còn Hàn Tử Cơ vẫn là một tu sĩ Trúc cơ sơ kỳ. Chênh lệch quá lớn!

“Còn có ta nữa”

Đúng lúc này phía đằng sau Đông Sĩ có một âm thanh trong trẻo vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chỉ Là Ta Đâm Nhầm Thôi!

Vệ Tước đứng dậy đi đến giữa Hàn Tử Cơ và Đông Sĩ. Dáng người nàng nhỏ gầy, nhưng một loại khí thể hiên ngang từ cốt tủy lại bộc lộ không thiếu chút nào.

Liễu Như Lam không khỏi đưa mắt nhìn qua vài lần. Tiểu tử này đúng là cực phẩm, nhưng chỉ tiếc lại không có phúc sống lâu.

Vệ Tước nâng mắt đánh giá hai kẻ trước mặt. Nàng từng đọc rất nhiều ngọc giản ghi rõ nội tình sơ lược các môn phái ở Cửu Châu. Lã Hinh cùng Liễu Như Lam ở môn phái cũng không đến mức được sủng ái. Nếu so với lũ đệ tử chân truyền ở trên kia thì địa vị ắt hẳn thấp hơn. Vậy tại sao lần này Ngọc Linh và Cửu Nguyệt Cung là phái bọn họ đi?

Phải biết rằng, chỉ cần có công trong việc này, danh tiếng của cả tu sĩ và môn phái đều bay lên. Chẳng lẽ bọn họ lại đang tâm bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy cho mấy ái đồ khác sao?

Vệ Tước chợt nhớ ra, Lã Hinh thiên phú là Hoả - Mộc. Vậy mà mấy ngày nay, hắn lại có thể hoá ra thủy chương hộ thân. Đây là làm sao có thể?

Lã Hinh thấy Vệ Tước đứng lên thì khinh mạn cười lớn:

“Haha cuối cùng phé vật người cũng lên tiếng rồi. Chẳng lẽ muốn cầu xin ông nội người tha mạng à? Hahaha”

Tiếng cười vang lên quanh quần trong lòng núi. Bỗng bị đứt đoạn bởi một đường kiếm sắc bén.

Vụt...

Chênh lệch lực lượng. Muốn thắng chính là phải chiếm trước tiên cơ. Điều này bản thân nàng rõ hơn ai hết.

Không biết từ lúc nào Kim Xà kiếm đã xuất hiện trong tay Vệ Tước. Nàng vung kiếm chặt một đường, lớp băng bên ngoài vỡ nát, ánh sáng màu vàng kim theo lưỡi kiếm xuyên đến chém một đường vào thủy chương của Lã Hinh. Mân nước rung lên hai cái, vài vết nứt chạy qua rồi lập tức liền lại như cũ.

Vệ Tước âm thầm mắng to trong lòng.

Hồng rồi!

Lã Hinh bên kia cười to. Hắn vùng trường tiên lên quát mạnh một cái về phía Vệ Tước. Quang mang màu đỏ bắn tới, nàng không kịp tránh, tay áo bị xé rách một đường, máu cũng theo đó thấm ra.

Vệ Tước quan sát rất kỹ, chỉ cần khi Lã Hinh tấn công, lớp tiên chương sẽ tự động biến mất rồi lại xuất hiện. Chẳng lẽ là Thủy Linh Châu. Nàng mới chỉ nghe qua về viên tinh châu chứa thủy nguyên tố tinh thuần có thể giúp tu sĩ không có thiên phú hệ thủy điều khiển được nước.

Trong quyển “Cửu Châu Phong Vân” đã ghi đây không phải vật phẩm. Năm xưa ngũ châu là một trong những tặng phẩm cho tu sĩ giành chiến thắng tại Cửu Châu Thập Quan Đạo. Nàng nhớ, Thủy Linh Châu rơi vào tay của Nghiêu Hành khi lão vẫn chỉ là một đệ tử mới nổi của Ngọc Linh phái.

Lã Hinh không phải một đồ nhi được lão trọng dụng đến mức ban tặng cho hắn cả bảo vật mình khổ chiến mới giành được.

Nghĩ thì lâu nhưng hành động lại nhanh như chớp mắt. Vệ Tước dẫn kim linh lực vào Kim Xà kiếm, một màn ánh sáng vàng kim toả ra bao quanh thân kiếm. Lã Hinh nhủ mảy mò:

“Ngươi có thể tu luyện linh lực?”

Vệ Tước hững hờ nhìn lại. Chẳng lẽ ngươi bị mù à mà còn hỏi? Lời không nói nhưng kiếm lại hạ xuống.

Lã Hinh cười lạnh. Thủy Linh Châu này là thứ mà hoả khí thông thường có thể phá vỡ sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Công kích của Vệ Tước chỉ chạm đến về mặt thủy kính rồi bị nuốt mất.

Lã Hinh ngay lập tức vùng trường tiên lên, một cỗ linh lực đập úp tới mặt Vệ Tước khiến nàng phải bật lui ra sau để tránh, trường tiên vọt vào vách đá, hằn lại một vết dài sâu hoắm.

Hắn Từ Cơ cũng có chung suy nghĩ với Vệ Tước. Thủy Linh Châu này không dễ phá. Hắn liên tiếp đánh vào mà cũng không thể làm hao tổn lớp phòng vệ của Lã Hinh. Chẳng trách mấy ngày nay, mọi người bị hoả khí tràn vào đều ăn không ít khổ, duy chỉ mình hắn là chưa từng đổi sắc mặt một lần.

Bên kia một mình Đông Sĩ đối phó với Liễu Như Lam. Pháp khí của Đông Sĩ là một cây thiết phiến. Cây quạt bình thường hắn vẫn luôn cầm trong tay ra vẻ thư sinh nho nhã, không ngờ lại là một pháp khí hoá hình dài hơn năm thước. Liễu Như Lam dùng pháp khí là một thanh trường kiếm màu lục. Trên lưỡi kiếm nhiều đường vân sóng uốn lượn yếu diệu toát lên vẻ đẹp hiếm có. Nàng ta thủ ấn thi triển vũ kỹ mạnh nhất của mình:

“Thủy Nhật Bích Triều. Đi!”

Liễu Như Lam tính toán muốn một kích đập chết Đông Sĩ.

Làn nước màu xanh như một tấm lưới lớn bao vây Đông Sĩ khiến hắn chật vật không thôi mới hoá giải được.

Giằng co hai bên cứ thế diễn ra. Lã Hinh và Liễu Như Lam không chỉ công kích nhằm vào ba người Vệ Tước mà còn có dụng ý phá huỷ tất cả bìa đá để chặn đường ra của nhóm người Phong Thần.

Không mấy chốc lại thêm ba cánh cửa đá bị sập xuống.

Vệ Tước cũng bị trường tiên vọt rách da thịt. Trên bộ đạo bào xám, vết máu chảy ra ngày một nhiều. Lã Hinh có suy nghĩ khác Liễu Như Lam. Hắn không muốn Vệ Tước chết dễ dàng. Mỗi một roi đánh ra đều chứa thêm một tia hoả lực hùng hậu. Hắn Từ Cơ bị đánh văng ra đập vào vách đá, hắn một tay cầm kiếm, một tay ôm ngực phun ra một búng máu.

Lã Hinh xoay cổ tay, trường tiên vọt xuống ngay sườn mặt Vệ Tước. Lần này nàng không né tránh, một tay dơ lên bắt chặt đầu roi đang vùng vẫy. Vệ Tước cắn răng, hai tay vận lực giữ chặt trường tiên. Lã Hinh giận dữ ra sức muốn kéo về mà vẫn không được.

Trong người Vệ Tước hoả khí đang căng tràn, hơi nóng bắt đầu bốc lên. Nàng một tay cuốn trường tiên thêm vài vòng, một tay nâng Kim Xà Kiếm lên, tẩn vào đó toàn bộ hoả khí đang gào thét trong cơ thể.

Ngươi có hoả...ta cũng có hoả.

Để xem lửa của kẻ nào nóng hơn.

Lưỡi lửa tràn ra trên thân kiếm, hưng phấn bốc cao ngàn ngút. Hoả khí gặp không khí lại càng điên cuồng múa may.

Một kiếm chém xuống, chặt ngang thân trường tiên.

Không hiểu sao lửa trên pháp khí của Lã Hinh có chút rụt rè rồi co về phía sau. Trường tiên cứ thế nhạt dần, tan vào không khí biến mất.

Lã Hinh nhìn một màn này mới nhận ra hắn đã khinh địch quá mức. Hoả hệ của hắn vậy mà lại sợ hãi trước tên phế vật này.

Nhưng không nghĩ lâu, trên tay Lã Hinh lại hoá ra một cây mộc thương dài hai trượng. Hắn nở nụ cười quý dị, không còn là trêu đùa mà bắt đầu thủ ấn dùng vũ kỹ bốn môn mà mình am hiểu nhất. Từng đường thi triển, hàng ngàn dây mây từ trên trời dưới đất mọc ra kết thành một thân rồng to lớn, quang mang xanh rực màu lục ngập tràn khắp động. Mộc thương trong tay hắn bay lên cắm vào thành lưỡi rồng quý dị. Con rồng bằng dây mây há to miệng như bề mầu kêu gào.

Lã Hinh nở nụ cười chế nhạo, hắn sẽ cho bọn họ chết không có chỗ chôn chôn.

Hàn Tử Cơ nhận thấy Lã Hinh đã nổi sát ý, hắn cũng triệu hồi kiếm, xếp tinh châu lên mặt đất tạo thành một trận bàn vây hãm con rồng bên trong. Tuy nhiên, trận pháp này hắn vẫn chưa tinh thông, chỉ là một đồ trận đơn giản.

Trận pháp vừa bay lên thì vũ kỹ hoá rồng của Lã Hinh cũng thi triển xong. Hắn nheo mắt nhìn con rồng đang bị vây trong khốn trận, vung tay lấy ra trường tiên ban nãy, quát ra một roi, viên tinh châu trong một góc bị nát vụn, trận pháp sụp xuống.

Vụt...

Vụt...

Vụt..

Lại một góc, tinh châu bắn ra, trận bàn từng mảnh bị phá vỡ.

Vệ Tước quan sát tình hình trước mắt. Đông Sĩ đã rơi vào thế yếu không thể chống đỡ thêm nữa. Hàn Tử Cơ cũng trọng thương.

Khi chiến đấu không thể dùng tiên chưởng hộ thân, hơi nóng của nham thạch làm từng thớ thịt bông rớt. Để giày dưới chân cũng cháy xém bị bào đi một lớp. Nếu không nhanh, thì có khi còn bị sức nóng ở đây thiêu chết cũng nên. Mà Lã Hinh đã nổi sát ý muốn giết cả ba người.

Ầm

Trận pháp biến mất, tinh châu đều vỡ vụn.

Lã Hinh thu trường tiên, miệng quát to một tiếng.

“Phá Vân Long. Đi”

Con rồng há miệng bay đến, mộc thương cũng vù vù rung lên muốn cắm sâu vào da thịt.

Ngay lúc đó Vệ Tước cũng phi thân bay tới trước.

Hàn Tử Cơ không đứng nổi phải khụy xuống. Linh khí trong người hắn đang chạy hỗn loạn không điều khiển được. Hàn Tử Cơ cố sức đứng dậy, không thể trợ mắt nhìn bản thân mình bị vân long nuốt chửng. Đúng lúc này thì Vệ Tước bay đến trực tiếp xuyên thẳng vào miệng rồng.

Quang mang xanh lục tản ra mênh mông, Vệ Tước bị nhấn chìm trong đó khiến Hàn Tử Cơ không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Con rồng giận dữ cắn xuống, nhưng quanh thân Vệ Tước, một tấm khiên chắn màu đồng chợt bay lên bao bọc nàng vào trong. Phá đi sức tấn công của Phá Vân Long.

Kim Khôi giáp của Thẩm lão đúng là không phải vật phẩm. Vệ Tước uốn lưng theo đường cung để mộc thương lướt qua người. Khi mộc thương sượt qua mặt, nàng ngửa cổ rồi chợt gờ cả hai tay nắm chặt đuôi thương kéo mạnh lại.

Miệng rồng đến đứng trước mặt Hàn Tử Cơ thì khựng lại.

Hai tay Vệ Tước ghì chặt, nàng cắn răng, bóp chặt hai tay vào nhau.

Rắc...

Một tiếng gãy vang lên.

Mộc thương bị gãy nát.

Vệ Tước thực sự muốn đập đầu khẩu bá vị cao nhân nghĩ ra cái phương pháp “Cuồng nhân cường thể” gì đó.

Đúng là đủ mạnh, đủ điên cuồng.

Nàng mới luyện đến tầng thứ hai mà có thể bóp vỡ linh lực của tu sĩ Trúc Cơ, vậy không biết nếu luyện đến những tầng sau thì có thể làm gì?

Lúc này Lã Hinh vẫn còn đang sáng khoái cười to mà không chú ý đến dị biến phát sinh.

Vệ Tước dùng chủy thủ chém đứt dây mây, trực tiếp xông đến. Nhân lúc thủy kính của Lã Hinh còn chưa liền lại, đâm xuống một nhát.

Tu sĩ thi triển võ kỹ, uy lực tầm xa lớn. Nhưng cận chiến sử dụng tốc độ chính là yếu điểm của tu sĩ già.

Quầng sáng màu lục lúc này mới tản đi. Vệ Tước đứng trước mặt Lã Hinh, quần áo bị luồng linh lực tản ra thổi bay phần phật.

Lã Hinh cúi đầu nhìn chủy thủ đang cắm trên người mình mà không thể tin được. Làm sao phế vật đó có thể tránh được? Làm sao?

Vệ Tước rút thanh chủy thủ. Nhanh chóng chạy lại đỡ Hàn Tử Cơ.

Dây mây dần dần khô héo rũ xuống rồi biến thành màu xám xịt. Vệ Tước vung một kiếm, hất cả đồng bay qua cửa đá, rơi vào dòng nham thạch nóng đỏ phía dưới.

Nơi chủy thủ đâm xuống, máu không chảy ra, nhưng linh lực trong người Lã Hinh dần dần bị rút cạn. Hắn lao đảo rồi ngã ngổ trên mặt đất.

Chết tiệt!

Hai tay Lã Hinh đánh vào khiêu huyết trên người phong bế linh lực đang tản mát trong cơ thể nhưng đều vô ích. Hắn rống giận hai mắt đỏ ngầu nhìn Vệ Tước đã đỡ Hàn Tử Cơ đứng lui về sau.

Chính là thiên đan.

Vị trí mà Vệ Tước đâm xuống chính là thiên đan!

Thiên đan vỡ, không có gì tích lũy linh lực, cũng không khác phế vật không thể tu luyện là bao.

Vệ Tước đã tính toán rất kỹ. Nếu nàng giết hắn, không khỏi bị Ngọc Linh lấy cớ gây thù. Nhưng muốn đẩy nàng vào chỗ chết, thì chính là hắn cũng sống không nổi.

Hàn Tử Cơ ngồi dưới đất vẫn chưa hết hoảng sợ. Lại nhìn một màn khiến hắn run rẩy chân tay. Vị Vệ sư huynh này cũng quá thâm hiểm đi. Không giết người ta nhưng biến hắn thành phế vật thì còn sống không bằng chết. Cừu châu này những kẻ có thâm thù đại hận với nhau, chính là dùng cách này mà giày vò kẻ thù.

Hắn quay sang nhìn Vệ Tước bằng ánh mắt nhìn cảm thú.

Dù sao Hàn Tử Cơ tuy tu luyện đã lâu nhưng từng trải chưa nhiều. Trong cái thế giới tuổi tác tính bằng trăm, ngàn như Cửu Châu, thì hắn vẫn coi như một tiểu oa nhi miệng còn hơi sữa. Vệ Tước cũng không dám vấy bẩn tâm hồn lương thiện kia. Nàng lắc đầu cười khổ.

“Là ta đâm nhầm thôi!”

Chỉ là nhầm thôi!

Không phải nàng cố ý.

Hàn Tử Cơ nghe xong mới sụp mặt.

Hoá ra là như vậy. Thế thì chỉ trách tên Lã Hinh kia quá xui xẻo. Người ta dụng nhầm một cái mà cũng có thể trúng thiên đan của hắn được. Chỉ trách vận khí của hắn thôi.

Lã Hinh điên cuồng dùng chút linh lực còn sót lại lao đến tấn công Vệ Tước và Hàn Tử Cơ. Chó cùng dứt gấu. Đã như vậy hắn sẽ để tất cả những kẻ ở đây cùng chết.

Vệ Tước đẩy Hàn Tử Cơ bị trọng thương sang bên cạnh. Một tay gơ Kim Xà Kiếm lên đỡ một thương đang đánh đến.

Lã Hinh ép ngày càng sát khiến Vệ Tước liên tục phải lui ra sau. Nàng dùng chân cản lực trên mặt đất. Mỗi khi đến gần mép của đá mới dừng lại được. Hơi nóng phía dưới cuộn lên sôi trào, lớp áo bào bị thiêu rụi, tấm lưng bông rất dộp lên rồi vỡ ra còn dính vài vụn, da thịt sau lưng chẳng mấy chốc mà trở nên nhầy nhụa.

Lã Hinh ghì chặt thương, muốn đẩy nàng xuống dưới. Hắn biết linh khí tản đi ngày càng nhanh. Chỉ cần nhân cơ hội giết chết tên phế vật kia là đủ.

Hắn nhảy lên đánh mạnh một kích. Ánh sáng xanh từ một thương dâng lên nhấn chìm Vệ Tước. Hàn Tử Cơ thấy thế, từ sau cầm kiếm đâm đến. Lã Hinh hoảng hồn, lại càng tăng lên tốc độ tấn công Vệ Tước.

Trước sau đều có địch, tình thế không ổn. Hắn lao đến càng nhanh hơn. Vệ Tước thấy Lã Hinh đã đến trước mặt, nhanh chóng thu lại Kim Xà Kiếm, nàng chuyển linh lực, năm ngón tay đánh mạnh vào vách đá, bấu chặt. Tung nửa người vào trong cửa động, chỉ còn một bàn tay cắm sâu vào vách động.

Lã Hinh đánh tới nhưng lại thấy Vệ Tước nghiêng người vào trong để hở ra cửa động phía sau. Hắn không kịp dừng lại, trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

Hơi nóng bốc lên nuốt chửng âm thanh kêu la của Lã Hinh. Vệ Tước đưa mắt nhìn dòng chảy đỏ rực, bóng dáng Lã Hinh biến mất. Nham thạch vẫn chảy xuôi chẳng đổi dòng. Đến một gợn nhỏ cũng không có.

Đế giày dưới chân đã bị ăn mòn hết, lòng bàn chân cũng bị thiêu đốt bỏng rát. Năm ngón tay dùng sức, lại tung mình nhảy vào.

Hàn Từ Cơ chính là trở mắt ra nhìn.

Kim Khôi giáp vẫn còn đỡ được hai kích nữa nên Vệ Tước không chán chừ chạy qua tương trợ Đông Sĩ.

Liễu Như Lam không mạnh bằng Lã Hinh nhưng chênh lệch dù chỉ một cấp cũng rất khó giành được chiến thắng. Búi tóc của Liễu Như Lam có chút hỗn loạn, còn Đông Sĩ trông đã vô cùng chật vật. Nhưng mắt vẫn cười tà mị trên choker:

“Liễu sư muội quả thực mạnh mẽ. Nhưng nữ tu sĩ mạnh mẽ quá ta lại không thích”

Vệ Tước tiến đến, thả ra một ngọn hỏa diễm bao phủ Liễu Như Lam. Khác với Lã Hinh, nàng ta chính là tu sĩ thủy hệ mà cũng chẳng có Thủy Linh Châu bên cạnh. Lúc chiến đấu không thể dùng tiên chương hộ thân nên hiển nhiên hỏa diễm của Vệ Tước có tác dụng.

Vài sợi tóc của Liễu Như Lam bị đốt cháy khiến nàng ta tức giận. Nhan sắc chính là thứ Liễu Như Lam hãnh diện còn hơn cả thiên phú của mình.

Khốn kiếp.

Liễu Như Lam thực sự nổi giận với những kẻ trước mắt. Cuối cùng vẫn phải sử dụng đến thứ mà sư phụ giao cho.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Sát Hoa Trận

Phía dưới bọn Phong Thần đã kết trận, cứ bốn người chống đỡ bốn cực thì một người ngồi điều tức, thay phiên nhau cũng đi được thêm một đoạn thì thấy phía trước vách đá dựng đứng chặn dòng nham thạch lại.

Phí Thảm Dương nhú mày.

Chẳng lẽ là đường cụt?

Nhìn xung quanh đều không có con đường nào khác. Vách đá đen trước mặt như lưỡi búa trời chém xuống chặt đôi dòng nước đang chảy. Lưỡi búa vẫn cắm sâu dưới lòng sông mà không nhấc lên. Thương hải tang điền, lại trở thành ngọn núi sừng sững.

Chết tiệt!

Chẳng lẽ giờ phải quay lại sao?

Bên trên, Liễu Như Lam lấy trong tay áo ra một lá bùa. Nàng ta rót linh lực vào phù ấn vẽ trên mặt giấy, một đồ trận bồng chốc hồi sinh, lấy Liễu Như Lam là trung tâm, bắt đầu lan rộng trong phạm vi trăm thước xung quanh hang động.

Liễu Như Lam không thay đổi sắc mặt. Nàng ta lấy ra một tấm lụa trắng, bên trên còn thấm vài giọt máu đã bị khô lại.

Dùng mắt trên đoá hoa máu chốc lát, trong mắt nàng ta như có muôn vàn oán hận, lại như có muôn vàn khổ sở cùng bi phẫn.

Khẽ buông tay.

Tấm lụa chao liệng, rơi vào giữa trận pháp rồi biến mất.

Đồ trận bồng chốc biến đổi như có sự sống, một màu đỏ máu lan tràn bao vây ba người Vệ Tước vào trong. Trăm ngàn đoá hoa nở rộ giữa không gian. Mùi máu trộn lẫn trong hương hoa thơm nồng lại tạo nên một loại cảm giác chết chóc kẻ cận.

Hàn Từ Cơ chính là luôn luôn kinh ngạc với mọi thứ. Đây là lần đầu tiên hắn được ra ngoài. Sư phụ đã dặn lần này đi cứ theo chân sư huynh, sư tỷ những môn phái lớn, không được tự ý làm gì. Bây giờ hắn mới hiểu vì sao bao nhiêu năm sư phụ luôn bảo hắn cần rèn luyện tâm tư cẩn trọng.

Cửu châu bây giờ thật đúng là nhiều phiền toái khiến người ta bước chân ra khỏi cửa cũng phải nom nớp lo sợ.

Hắn thực sự nhớ sư phụ biết bao!

Đồng Sĩ lùi lại dựa sát vào hai người Vệ Tước và Hàn Tử Cơ.

Hắn tức giận kêu lên:

“Mẹ kiếp, là Sát Hoa Trận của Cửu Nguyệt Cung. Lần này không ngờ bọn họ kẻ nào cũng có tính toán riêng”

Sát Hoa trận là một trận pháp nổi tiếng của Cửu Nguyệt Cung bởi mức độ tàn độc của nó.

Sát Hoa khai, Sát Hoa tấn.

Một khi đã thành trận, ắt phải có máu tanh.

Sát Hoa trận nổi danh, nhưng lại rất ít khi được dùng tới. Năm trăm năm trước Cửu Nguyệt Cung từng có lệnh cấm đệ tử triển khai trận pháp này. Liễu Như Lam dám dùng Sát Hoa, chắc chắn phải có sự đồng ý của Vân Tử Yên.

Lần này Ngọc Linh cùng Cửu Nguyệt Cung đều muốn diệt trừ cao thủ các môn phái mà không kiêng dè thứ gì? Quả là lá gan không hề nhỏ!

Sát Hoa biến trận, hoa nở hoa tàn chỉ trong chớp mắt. Liễu Như Lam vắn lên tia sáng ác độc. Nàng ta chút toàn bộ oán hận trong lòng mình lên ba kẻ phía trước.

Lần này đến Hoá Diễm Sơn, Liễu Như Lam đã biết sẽ không có đường trở về. Nhưng sư phụ nói, chỉ cần nàng hoàn thành chuyện này, muội muội sẽ được xuất môn, sẽ không bị những đồng muội khác khi dễ, coi thường. Bản thân hai tỷ muội nàng luôn bị kẻ khác đạp dưới chân, sư phụ ngoài mặt xinh đẹp, nhân từ nhưng thực chất chính là một mụ già biến thái. Nàng không muốn muội muội mình lại trở thành một lô đỉnh như chính bản thân nàng đã chịu đựng trong suốt mấy chục năm qua.

Sát Hoa trận vì sao lại bị liệt vào dạng cấm thuật, gần đây Liễu Như Lam mới biết là vì muốn khởi động Sát Hoa cần máu trinh của thiếu nữ.

Sát Hoa, Sát Huyết... Huyết xử nữ, phù dung hoa.

Bao nhiêu năm, nàng là lô đỉnh của sư phụ. Nực cười trên đời ai bảo chỉ âm dương mới có thể song tu. Hoá ra lão yêu bà đó lại là một cái luyện ái. Bà ta thu nhận nữ đệ tử, cho bọn họ tài nguyên tu luyện rồi dùng chính đồ đệ của mình làm lô đỉnh ân ái, hút hết sinh khí cùng tu vi của bọn họ.

Liễu Như Lam nhắm mắt, hình ảnh một tiểu nhi nữ hoạt bát, đáng yêu năm nào dất theo đứa bé gái đến trước đại môn Cửu Nguyệt Cung xin bá sư. Rồi một cái thiếu nữ linh lung sung sướng khi được nhận làm đệ tử nội môn. Cho đến khi trở thành một lô đỉnh nằm khoả thân trên giường gấm mặc cho mụ già kia vuốt ve.

Một giọt nước từ khoé mắt chảy ra lại ngay lập tức bị hơi nóng liếm cạn.

Mấy trăm năm tu luyện, một thiên tài song hệ lại chỉ dừng ở Trúc Cơ hậu kỳ. Nói ra thật buồn cười. Thế nên ngoài cái dáng vẻ, ngoài bộ mặt này, nàng đâu còn gì khác để hãnh diện.

Nàng muốn muội muội được sống bình thường. Cửu châu có gì tốt? Tu tiên có gì tốt? Thà ở Thập địa giới làm một phạm nhân tự do tự tại. Biết yêu, biết hận, biết oán, biết thương.

Trước khi rời đi, Vân Tử Yên đã gọi nàng đến, giao cho nàng Sát Hoa trận cùng bạch điều có chứa giọt máu trinh của nàng năm ấy. Haha thật không ngờ bà ta còn giữ nó.

Máu xử nữ...

Tầm lỵ này chính là nỗi ô uế mà nàng mãi mãi không thể rửa sạch.

Tốc độ hình thành của sát trận ngày càng nhanh. Hoa chưa kịp nở đã tàn mất. Mùi máu dần lấn át, hơi tanh nồng cùng tiếng gió rít vang lên bên tai.

Sắc mặt Liễu Như Lam càng lúc càng trắng. Linh lực thả vào trận không thể dừng lại được. Liễu Như Lam điên cuồng cười to. Nghĩ đến muôn vàn cách táng thân lại không ngờ vẫn bị mụ già kia lừa gạt.

Sát Hoa trận được hình thành bằng cách hút cạn tu vi và linh lực của tu sĩ lập trận. Vì thế, người dùng Sát Hoa, nghĩa là đường cùng, hi sinh bản thân để liều chết.

Vân Tử Yên ơi Vân Tử Yên... Mong rằng nguoi sẽ giữ lời hứa. Nhưng dù có chết ta cũng muốn tặng cho nguoi một phần lễ vật.

Mười ba đoá hoa nở đỏ ở mỗi góc trận.

Liễu Như Lam chỉ còn là một cây khô, ngã xuống đất. Bỗng chốc bị một đoá hoa nở to nuốt lấy rồi tan đi.

Cạch!

Sát Hoa khai!

Bạn đang đọc truyện *Chiều Oán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chết Chắc

Gặp phải vách đá, cả năm người Phong Thần đều quyết định dừng lại điều tức cho đến khi lấy lại sức lực sẽ đi tiếp.

Cả năm người ngồi xếp bằng, nhanh chóng dẫn động linh khí đi vào cơ thể.

Phong Thần không tu luyện bởi thiên phú của hắn vốn kì lạ, chỗ này chỉ có hoá khí cường đại cùng một vài nguyên tố khác nhưng yếu hơn. Những thứ này đối với hắn không có ích gì. Đôi mắt hắn nhìn quanh đánh giá thạch động. Bọn họ đi đã hai ngày, dù gì thì chắc chắn không thể đi đến điểm cuối của Hoả Diễm Sơn nên có lẽ sau vách đá này còn đường.

Sát Hoa khai.

Hàng ngàn đoá hoa bông chóc nở rộ. Mười ba góc trận biến ảo xoay tròn xung quanh ba người Vệ Tước.

Ánh đỏ lan tràn khắp động, hoa vừa tàn, cánh hoa rơi từ trên xuống như một cơn mưa máu đỏ rực, mùi hoa len lỏi trong không khí, không còn nồng đậm, tanh tươi, chỉ thấy nhàn nhạt, lắng lơ mà quyến rũ.

Hàn Tử Cơ thập phần sợ sệt nép sau tay áo Vệ Tước, đảo mắt nhìn xung quanh.

Vệ Tước cũng nheo mắt nhìn theo màn mưa hoa, không hiểu trận pháp này sẽ giết người như thế nào.

Vệ Tước định hoá ra một ngọn hoả diễm nhưng linh lực dường như cạn kiệt, dù có vận chuyển linh khí cũng không thể sử dụng được. Đồng Sĩ đứng bên cạnh chậm rãi lên tiếng:

“Sát Hoa này hình như ngăn cản tu sĩ không thể sử dụng linh lực. Cẩn thận!”

Nói xong hắn cũng lấy ra một thanh kiếm dài, không thể gọi ra Côn Lôn phiến nên đành phải sử dụng pháp khí bình thường này.

Hàn Tử Cơ nhìn theo một cánh hoa rơi đúng góc trận thứ ba bên trái, hai mắt hắn mở to, rồi dờ dẩn đưa một tay lên dụi mắt.

Năm ngón tay thon dài như ngọc của Hàn Tử Cơ vốn nắm chặt tay áo theo vân sóng của Vệ Tước dần buông lỏng. Đôi mắt hắn ngập trong một rừng sương mù dày đặc.

Hàn Tử Cơ giờ tay vén màn sương, ánh sáng xuyên qua rơi vào người khiến hắn không kịp phản ứng, hai mắt lập tức nhắm lại. Khi hé mắt, không gian quen thuộc dần hiện ra.

“Á...á...á...á...”

Phập!

Một bông hoa nở to đang xoè rộng cánh nuốt trọn cả thân thể Hàn Tử Cơ vào trong.

Xoẹt!

Vệ Tước vừa nghe thấy âm thanh đã quay lại nâng Kim Xà lên một kiếm chém xuống. Đoá hoa chưa kịp khép miệng đã bị lưỡi kiếm chém nát. Hàn Tử Cơ từ trên cao rơi xuống đất, toàn thân vẫn còn bị dính chất dịch nhầy nhụa trong suốt.

Bên kia Đồng Sĩ cũng cầm kiếm đánh bay từng đoá hoa ăn thịt người.

Trận quay càng lúc càng nhanh, hoa to há rộng miệng tấn công. Ba người Vệ Tước lưng tựa lưng cùng nhau đánh tan thể trận mỗi lúc một căng thẳng. Chẳng mấy chốc, vòng hoa bên ngoài đã thu hẹp lại. Tiếng gầm rống sắc nhọn va vào nhau ken kết.

Cả người Vệ Tước, Hàn Tử Cơ và Đồng Sĩ đều đầy máu tươi. Tay áo Vệ Tước lộ ra mảng da bị cắn nát máu thịt trộn lẫn. Tu vi của Vệ Tước là thấp nhất, mới bước vào Khai Quang không lâu, thể nên sức chiến đấu còn yếu. Ba người lưng tựa lưng nhanh chóng lộ ra chỗ hở, một đoá hoa lao tới cắn vào bắp chân Vệ Tước khiến nàng khụy xuống. Một tay nàng cầm thân hoa bóp nát giăng ra khỏi chân mình, một tay chống kiếm thật chắc để đỡ thân mình.

Đồng Sĩ quay lại dìu Vệ Tước đứng lên, không cẩn thận lại bị một đoá hoa há miệng cắn vào tay cầm pháp khí. Con đau buốt rách da rách thịt xâm nhập, ăn mòn sức lực vốn đã gần như cạn kiệt. Hàn Tử Cơ chạy lại chém đứt mấy dây hoa đang thừa cơ quấn lấy hai người Vệ Tước, hắn cũng bị

thương không hề nhẹ.

Những bông hoa khổng lồ đều như có sự sống, một kiếm chém xuống, máu tươi từ thân hoa bắn ra dính khắp người Hàn Tử Cơ. Một bông hoa vừa tan biến, hàng trăm bông khác lại nở ra há miệng cắn lên tứ chi Hàn Tử Cơ.

Cả Vệ Tước và Đông Sĩ cũng không khá hơn, vừa ngã xuống đã rơi vào miệng hai đoá hoa khổng lồ đang há to khoe đám răng nanh mọc sắc như lưỡi mào.

Đông Sĩ chỉ kịp kinh hô một tiếng, âm thanh đã bị đoá hoa nuốt trọn.

Bên trong thân hoa, cơ thể Vệ Tước bị hàng trăm mũi tên đâm vào, đoá hoa thắt ngày càng chặt, mũi tên đâm càng sâu. Linh khí toàn thân như bị chọc thủng, tản mát ra chạy trong cơ thể, tụ thành dòng xoáy nơi mũi tên đâm vào da thịt.

Cảm giác sự sống bị hút cạn, hai tay Vệ Tước cầm kiếm vẫn cố sức vươn lên nhưng không được.

Một mũi tên mọc ra, đầu tên nhọn hoắt chạm vào cần cổ trắng nõn. Đoá hoa co lại, mũi tên bắt đầu chà sát vào tĩnh mạch cổ. Da rách, máu từ cổ chảy tứa ra còn nhiều hơn chỗ máu khi Vệ Tước bị cắn. Chỉ cần đâm sâu thêm một chút, tĩnh mạch bị cắt đứt.

Chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Được Cứu

Đau đớn khiến Vệ Tước tỉnh táo hơn bao giờ hết. Từng mũi tên ghim sâu vào thân thể. Trên cổ cũng có cảm giác rét lạnh. Cái chết gần kề lại càng làm nàng bình tĩnh.

Xoay tay cắt Kim Xà kiếm vào chỉ giới. Khi bàn tay đã trống không, nàng gom tất cả khí lực tập trung vào tay phải, đưa lên nắm chặt đầu mũi tên ở cổ.

Rắc!

Mũi tên vốn cắt ngay tĩnh mạch cổ bị bẻ gãy.

Một loạt hành động khiến cơ thể Vệ Tước mất hết sức lực, linh lực chẳng mấy chốc đã cạn kiệt. Bông hoa khổng lồ vẫn liên tục co bóp để nghiền nát thân hình bé nhỏ.

Phập!

Phập!

Hai bàn tay Vệ Tước bị hai mũi tên mọc ra ghim vào. Nàng cắn răng nhin xuống cảm giác mất máu muốn hôn mê.

Nàng đã từng chết. Chết có đáng sợ không?

Tất nhiên là có!

Nhiều người vẫn tự nhủ, cái chết nhẹ tựa lông hồng. Nhưng khi đối mặt với nó, không ai dám phủ nhận sự ám ảnh vĩnh viễn chẳng mất đi.

Nhưng hơn thế, hơn tất cả nỗi sợ hãi đó...nàng không muốn chết.

Nàng thực sự không muốn chết!

Con đường phía trước còn rất dài. Tần Khải Vũ, nàng con chưa có gột. Linh nhi kia, nàng cũng chưa nhìn rõ bộ mặt cô ta.

Tầm tiên vẫn đạo?

Tầm tiên vẫn đạo!

Mới có hơn mười ngày...

Bông hoa co lại, mũi tên đâm càng thêm sâu. Ngọc quan trên đầu nàng bị va đập, lỏng lẻo rồi tuột ra khỏi búi trên đỉnh đầu. Ba ngàn tóc đen cứ thế bung toả, khuôn mặt vốn anh khí mười phần lại lộ ra vẻ kiều diễm ban đầu. Bộ ngực pháp phồng nhô theo từng hơi thở đứt quãng. Hai tay Vệ Tước vẫn

nắm chặt lại cổ găng thu gom chút tàn hơi cuối cùng.

Không thể chết!

Không được chết!

Máu chảy ra, nước mắt cũng từng chảy ra. Cha mẹ, con dân nước Thục cũng từng ngã xuống. Chỉ còn mình ta. Chỉ còn mình ta đòi lại nợ máu ngày nào.

Sau Từ Cẩm Thành, nàng đã chết. Nhưng tại đây, nàng còn sống. Phải sống!

Hít thở!

Lại nhẹ nhàng hít thở!

Phía ngoài Hàn Từ Cơ bị tấp trùng chân, lăn vào một góc. Hắn chống hai tay nâng nửa thân trên dậy, thờ hồng học. Đằng sau, một bông hoa vừa nở, há to miệng dần dần tiến tới.

Trong lòng Hoả Diễm Sơn, ngay tại trung tâm ngọn núi, có một thạch động rộng lớn. Bên trong hang động rất sáng, nhìn lên trên mới biết toàn bộ đỉnh động đều khảm dạ minh châu to bằng nắm tay. Bên dưới chỉ có một hồ nước trong xanh, giữa hồ có một cái đình nhỏ buồng rèm, xung quanh không có lấy một khoảng đất nào. Trên mặt nước, hai đứa bé trắng trẻo, bụ bẫm đang ngồi, lại thò hai chân xuống dưới, khua khoắng lung tung. Nam hài mặc cái yếm màu xanh thêu chỉ vàng, đầu còn để chỏm. Đứa bé gái mặc cái yếm đỏ thêu đoá hoa sen nhỏ trên góc. Đầu có hai búi tóc nghiêng nghiêng nom như trái đào tiên.

Nữ hài từ nhìn vào mặt nước bên dưới, chép miệng nói: “Này, cứu nàng ta đi”

Đứa bé chỉ tay vào hình ảnh nữ tử nằm trong bông hoa, tứ chi và trên người đều bị tên ghim trùng.

Nam hài phụng phịu, chu môi:

“Không cứu”

Tiểu nữ búi tóc mới liếc hai con mắt to tròn lườm đứa bé bên cạnh, khiến nó vội vàng nói:

“Nàng ta tự xâm nhập vào đây mà”

Nó ngập ngừng cúi mặt không dám nhìn, lại liếc trộm khuôn mặt phấn nộn đang tức giận mà đỏ bừng của bé gái. Miệng lại chu ra, uất ức:

“Được rồi, cứu thì cứu”

Vệ Tước nằm trong đoá hoa, liên tục nhắm nghiền:

“Co...dẫn...co...dẫn”

Mũi tên mỗi lúc đâm vào một sâu, bông hoa liên tục vặn vẹo.

Co...

Chính là lúc này!

Bông hoa dần mình, hai bàn tay máu me nhầy nhụa rút ra khỏi mũi tên, máu lập tức tủa ra. Không kịp thở một hơi, Vệ Tước cố vươn người đưa tay nắm vào hai hàm răng sắc nhọn nơi miệng hoa đang mở, banh ra hết cỡ.

Bông hoa nổi giận, nó co người, ra sức khép miệng. Nếu sập xuống, đôi bàn tay này bị cắn đứt là điều đương nhiên.

Giằng co bắt đầu khi Vệ Tước cố sức mở, đoá hoa lại ra sức đóng vào.

Hàn Từ Cơ vẫn chưa ý thức được bông hoa đang ở phía sau.

“A.A.....aaaaaaaaaaaaaaaa”

Đông Sĩ vì đau mà kêu lớn. Sinh mệnh đang dần lìa bỏ hắn. Hắn không cam nguyện chết đi như thế này! Hắn không cam!

Đôi mắt Đông Sĩ nặng nề rũ xuống...

Hàn Từ Cơ thấy có động, từ từ quay ra đằng sau. Hai mắt hắn mở to, nhìn sâu vào bông hoa đang há miệng to như bể máu.

Vệ Tước đuối sức, hai bàn tay mỏi rã rời. Răng nanh cắm vào lòng bàn tay không thể rút ra. Bông hoa liên tục lắc mình co rút. Máu từ ngực trào lên miệng, Vệ Tước cắn môi, máu rỉ qua kẽ răng, chảy xuống thành dòng.

Rầm.

Hai hàm răng đóng chặt, bàn tay Vệ Tước biến mất.

Nhưng lạ ở chỗ, cả cơ thể Vệ Tước, Đông Sĩ cùng Hàn Tử Cơ cũng biến mất theo.

Sát Hoa vẫn đó, hoa vẫn nở rồi lại tàn!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Oán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.